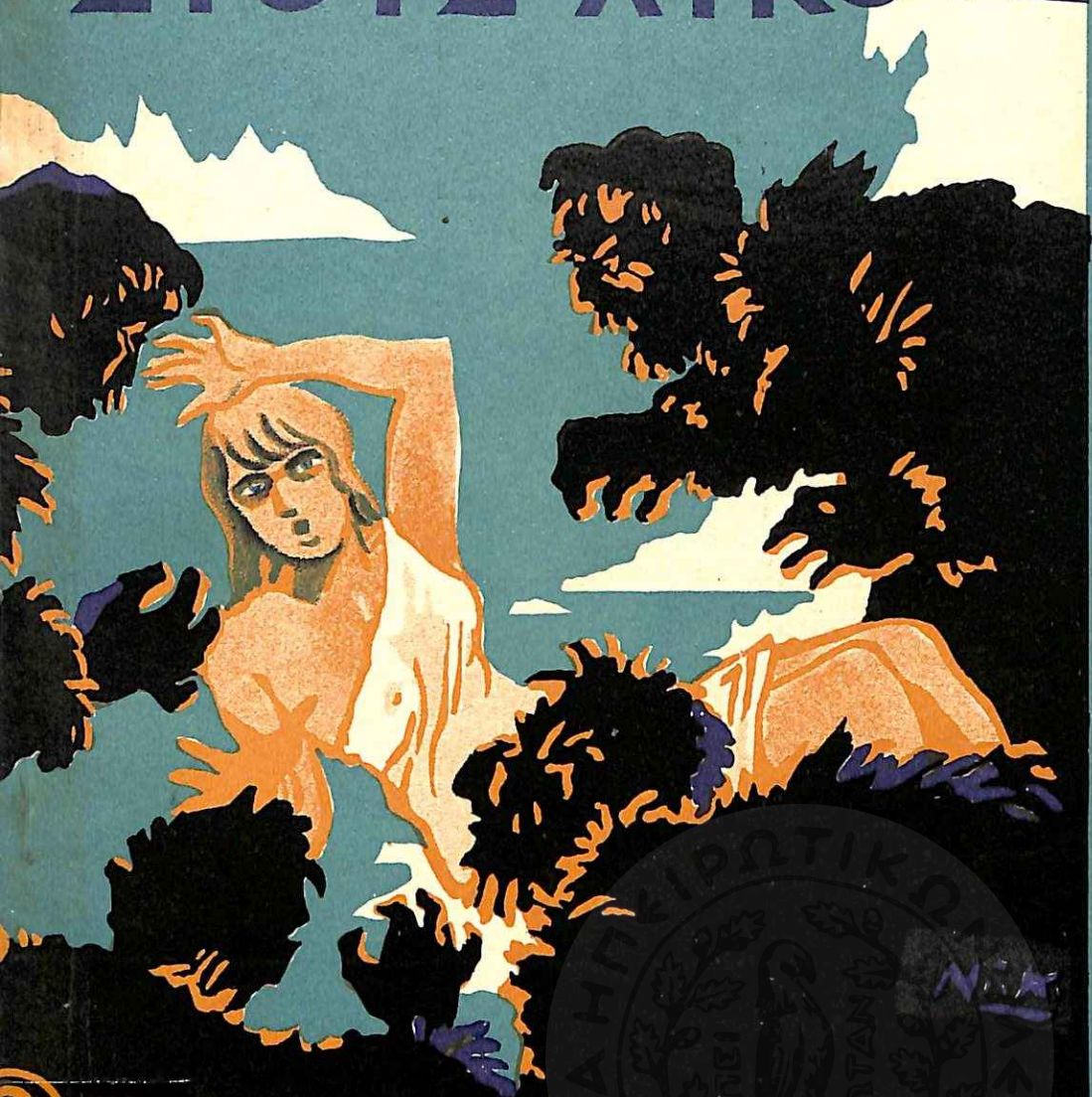

ΖΩΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

NAMEΣΔ ΣΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ."

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

"ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΣΜΑΡΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΠΑΡΕΒΙΣΤΟΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ

ΖΩΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

ΑΝΑΜΕΣΑ

ΣΤΟΥΣ

ΛΥΚΟΥΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΝ ΠΑΡΕΚΤΕΤΗΜΕΝΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
1955

ΚΟΛΛΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΔΡΕΑ 1. Τσόγια

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 35546

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

Τὸ κουπί τῆς στενόμακρης βαρκούλας χώθηκε γιὰ μιὰ τελευταία φορά μέσα στὸ νερό. Ἡ ἄκρη του στηρίχτηκε στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, στὸ μέρος ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ θάχε κάπου μισὴ ὀργιὰ νερό, κι' ὕστερα μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιὰ τὸ «καγιακί» (*) γλύστρησε πάνω στὴν παγωμένη ἀκτὴ.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκότανε μέσα στὸ «καγιακί» ἀνασηκώθηκε καί, τεντώνοντας τὸ μουδιασμένο του κορμί, ἄφησε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ στήθος του ἕνας ἀναστεναγμὸς γεμάτος ἀνακούφιση καί μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση, πέταξε τὸ κουπί ποὺ κρατοῦσε κατὰ γῆς καί μ' ἕνα γρήγορο σάλτο πήδηξε ὀξω ἀπ' τὸ «καγιακί» πάνω στὴν ἀκτὴ.

Στάθηκε λίγο ἀκίνητος, λές κι' ἤθελε νὰ ξεκουραστῇ ἀπ' τὴν πολύωρη κωπηλασίαν του κι' ὕστερα, ἐνῶ στὰ χεῖλη του χάραζε ἕνα χαρούμενο χαμόγελο, ἀνασήκωσε τὸ χέρι του κι' ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ δερμάτινο καλπάκι ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι του καί ποὺ τύλιγε γύρω-γύρω τὸ πρόσωπο καί τὸ λαιμὸ του. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως, τὸ χαρούμενο χαμόγελο του πνί-

(*) Βάρκα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Ἑσκιμῶι τῶν πολικῶν ἐκτάσεων.

γηκε σ' ένα μορφασμό πόνου. Κάτω απ' τὸ δερμάτινο καλπάκι, τὰ γένηια, τὰ μουστάκια, τὰ φρύδια καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν παγώσει στὶς ρίζες τους ἀπ' τὸ κρύο καὶ τοῦ προξενούσαν ἕνα τρομερὸ πόνο.

Ὁ ἄνθρωπος κατέβασε ἀμέσως τὸ χέρι του καὶ μουγκρίζοντας σὰν ἄγριο θηρίο ἀπ' τὸ πόνο ποὺ ἐννοιωθε, ἔσκυψε καὶ μαζεύοντας ἀπὸ κάτω ἕνα δέμα περασμένο μὲ πολλὰ σχοινιά, ἕνα ἄλλο δεματάκι μὲ τρόφιμα, μιὰ καραμπίνα, ἕνα ζευγάρι χιονοπέδιλα κι' ἕνα κυνηγετικὸ μαχαῖρι ποὺ σέρνονταν στὰ πόδια του, πλάϊ στὴν ἐλαφριά βαρκούλα, τὰ φορτώθηκε ὅλα μαζί πάνω στὶς πλάτες του κι' ἀγκομαχώντας, μὲ βαρειά, κουρασμένα βήματα, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὸ στενόμακρο μονοπάτι ποὺ φειδοσέρονταν ἀνάμεσα στοὺς χιονισμένους βράχους καὶ στὴν ἀκτὴ.

Καὶ ξαφνικά, καθὼς ἔστριβε τὸν πρῶτο βράχο, φάνηκε μπροστά του ἕνα σπίτι. Ἕνα, ἰδιότροπα καὶ παράξενα, στενόμακρο σπίτι, χωμένο μέσα στὸν τεράστιο βράχο ποὺ τὸ προστάτευε ἀπ' τοὺς ἀνέμους καὶ τὶς χιονοθύελλες. Καὶ πραγματικά, τὸ στενόμακρο ἐκεῖνο σπίτι, καθὼς ἦταν κτισμένο μέσα στὸν τεράστιο βράχο, δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τίποτα ἀπολύτως. Οὔτε ὁ ἄγριος ἀνεμος τῆς στεριᾶς, οὔτε τὰ πελώρια κύματα τοῦ πελάγους, οὔτε ἡ πτώση τῶν χιονιῶν ἀπὸ τὸ κοντινὸ βουνὸ δὲ μπορούσαν νὰ τὸ πειράξουν. Κι' ἦταν ἀληθινὰ ὁμορφο τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο, μὲ τὰ προφυλαγμένα, ἀπὸ χοντρὸ τζάμι, παράθυρά του, τὴ βαρειά ξυλένια του πόρτα, τοὺς φτιαγμένους ἀπὸ ξυλεῖα ναυαγισμένων πλοίων τοίχους του, τὴ γυρτὴ σκεπὴ του καὶ τὴ στρογγυλὴ καμινάδα του, ποὺ ἀπὸ μέσα τῆς ἑνὸς ἀνάλαφρος καπνὸς ἀνέβαινε ἡρεμα πρὸς τὸν οὐρανό. Ναι, ἀληθινὰ ὁμορφο καὶ μοναδικὸ καταφύγιο γιὰ ὅσους τύχαινε νὰ πλανιῶνται ἔρημοι μέσα στὶς ἀπέραντες ἐκεῖνες χιονισμένες ἐκτάσεις....

Ὁ ἄνθρωπος χαμογέλασε ξανὰ στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ παράξενου ἐκείνου σπιτιοῦ καὶ τάχυνε τὸ βῆμα του. Σὰν ἔφθασε μπροστά στὴν πόρτα σταμάτησε κι' ἀφουγκράστηκε.

Μισοπνιγμένο ἀπ' τὸ πάχος τοῦ τοίχου—ἐνὸς διπλοῦ τοίχου ποὺ ἀνάμεσα του εἶχαν στοιβάξει χῶμα γιὰ νὰ κόβεται κάπως τὸ τρομερὸ κρύο—ἕνα τραγοῦδι ἀντηχοῦσε ἀπὸ μέσα. Μιὰ μελωδία σιγανή, μονότονη, ποὺ ξεχύνονταν ρυθμικά σὰν τρυφερό νανούρισμα...

Ὁ ἄνθρωπος σήκωσε τὸ γαντοφορεμένο χέρι του καὶ χτυπώντας τὴν πόρτα, φώναξε δυνατὰ ἕνα ὄνομα.

— Ναρούτσα!.. Ναρούτσα!..

Μὰ δὲν τοῦ δόθηκε καμμιά ἀπάντηση. Ἡ μελωδία ξακουλουθοῦσε ν' ἀντηχῇ μέσα στὸ σπίτι, ποὺ τίποτα δὲν πρόδιδε πῶς τὸν εἶχαν ἀκούσει. Κι' ὁ ἄνθρωπος μας, ἀφοῦ περίμενε ἀκόμα λίγη ὥρα, σήκωσε τὸ πόδι του κι' ἄρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ τὴν πόρτα μὲ τὰ χονδρὰ καρφιά ποῦταν καρφωμένα πάνω στὸ τακοῦνι τοῦ παπουτσιοῦ του.

— Ναρούτσα! Ἄνοιξε μου!..., φώναζε δυνατώτερα. Ναρούτσα... ἄνοιξε μου...

Τὴ φορὰ αὐτὴ τὸ τραγοῦδι σταμάτησε ξαφνικά κι' ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ὁ θόρυβος βημάτων ποὺ πλησίαζαν καὶ μιὰς κλειδαριᾶς ποὺ ξεκλείδωνε.

Ὑστερα ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἀνάμεσα στὰ πορτοφύλλα ξεχώρισε ἕνα πρόσωπο γυναίκας, κίτρινο καὶ λαδωμένο, μὲ κοντὴ καὶ σπασμένη μύτη, κατάμαυρα μάτια, τραβηγμένα πρὸς τοὺς κροτάφους, στενὸ μέτωπο, καὶ δυὸ μακρυές, λιπαρές πλεξίδες, ποὺ ἔπεφταν πάνω σ' ἕνα δερμάτινο κοντογοῦνι. Τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ἔμοιαζε περισσότερο μὲ πῖθηκο παρά μὲ ἄνθρωπο.

Ὁ κυνηγὸς σκούνησε τὴν πόρτα καὶ φορτωμένος καθὼς ἦταν κατάρθωσε μὲ κόπο νὰ μπῇ μέσα καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση τοῦ ὤμου, πετώντας κατὰ γῆς, ὅλα ὅσα τὸν βάρεναν, δέματα, χιονοπέδιλα, ντουφέκια, ἔβγαλε ὕστερα τὸ βαρὺ δερμάτινο καλπάκι του καὶ τεντώθηκε ὁλόκληρος. Ἡ γλυκεῖα ζεστασιά ποὺ βασίλευε ἐκεῖ μέσα εἰσχωροῦσε θαρρεῖς στὶς φλέβες του καὶ τοῦδινε μιὰν εὐχάριστη διάθεση.

— Τί ὥραϊα ποῦναι κανένας μέσα στὸ σπίτι του, μурμουρίσε καθὼς, βγάζοντας τὰ γάντια του, προσπαθοῦσε, τρίβοντάς

τα μὲ τὰ χέρια του νὰ μαλακώσῃ τὰ ξυλιασμένα γένεια του καὶ τὰ παγωμένα του μουστάκια. Τὸ στόμα του ἔμενε ἀνοικτό, θαρρεῖς κι' ἤθελε ν' ἀναπνεύσῃ μὲ μιᾶς ὄλο μαζί τὸ χλιαρὸ ἀέρα ποὺ κυκλοφοροῦσε μέσα στὸ δωμάτιο.

Κρατώντας τὸ κεφάλι της χαμηλωμένο, μὰ μὲ τὰ μάτια στυλωμένα στὸ κυνηγὸ, ἡ Ἑσκιμῶα, εἶχε κλείσει στὸ διάστημα αὐτὸ τὴν πόρτα κι' ὕστερα προχωρώντας μὲ τὴ γλυστερή περπατησίᾳ της, ποῦμοιζε περπατησιὰ γάτας, ξαναγύρισε στὴ γωνιά της καὶ ξανάρχισε νὰ ράβῃ ἓνα κομματιασμένο δίχτυ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ «καγιάκ» χασμουρίστηκε δυὸ-τρεῖς φορές, τέντωσε τὸ κορμί του, κι' ὕστερα στρέφοντας γύρω του ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ μὲ χαρὰ τὰ τόσο γνώριμά του πράγματα: τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζεστῆς καλύβας, τὸ κακοφτιαγμένο τραπέζι, τὰ σκαμνιά, τίς χοντροκαμωμένες ντουλάπες, ἓνα στρώμα ἀπὸ δέρματα, ποὺ βρισκότανε σὲ μιὰ γωνιά, καὶ τὸ караβίσιο κατάρτι ποὺ κρατοῦσε τὴ σκεπή.

Στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ καταρτιοῦ αὐτοῦ κρεμόταν μιὰ ἀπὸ τίς παραστάσεις ἐκεῖνες ποὺ βάζουνε στὰ πλωριὰ κατάρτια τῶν караβιῶν, μιὰ μορφή ἀκαθόριστη, ἓνα ὁμοίωμα Ἀγίου καὶ Σειρήνας μαζί, μιὰ μορφή ὁλότελα ξεβαμμένη καὶ μισοφαγωμένη ἀπὸ τὸ ἀλμυρὸ νερὸ τῆς θάλασσας.

Ὑστερα ὁ κυνηγός, γύρισε στὴν Ἑσκιμῶα καὶ τὴ ρώτησε:

— Μόνη σου εἶσαι ἐδῶ; Περίεργο. . . . Ποῦ εἶναι ὁ γέ-
ρο-Ζόμπ;

Ἡ Ἑσκιμῶα, ξακολουθώντας πάντα νὰ κοιτάζῃ μὲ τίς ἀκριεῖς τῶν ματιῶν της τὸν κυνηγὸ, εἶχε ξαναρχίσει στὸ μεταξὺ τὸ μονότονο τραγοῦδι της. Ἀκούγοντας τὴν ἐρώτησιν τοῦ κυνηγοῦ, ἔστρεψε κι' ἀντὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀπάντησιν, τοῦκανε μὲ τὸ κεφάλι της νόημα δείχνοντάς του μιὰ μικρὴ πορτοῦλα ποὺ ἦταν χωμένη στὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε ἀμέσως νὰ γελά, μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

— Ἀ! τὸν τσιγκούνῃ! Μετῶ τοὺς θησαυροὺς του. . . . μούρ-
μούρισε μέσ' τὰ δόντια του καὶ στρέφοντας ξανά στὴν Ἑσκι-
μῶα, πρόσθεσε:

— Κι' ὁ ἄλλος τί γίνεται; Τί γίνεται τὸ μωρό μας;

Ἡ Ναρούτσα, κρατώντας πάλι τὴν ἴδια σιωπὴ, τοῦκανε νόημα πὼς δὲν ἤξερε.

— Τί ἔκανε λέει; Δὲν καταλαβαίνεις; Σὲ ρωτῶ γιὰ τὸ Μάρκο. . . . Τὸ μωρό μας ντέ, τὸν κανακάρῃ τοῦ γέρου!

Ἡ γυναίκα ξανάδειξε μὲ μιὰ κίνησιν τοῦ κεφαλιοῦ τὴν πορ-
τοῦλα. Ὁ κυνηγὸς τότε, ἀφοῦ κοίταζε προσεκτικὰ ὁλόγυρά του, προχώρησε μὲ σιγανὰ βήματα καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὴν Ἑσκιμῶα, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ τρυφερή:

— Σὰ νὰ λέμε, Ναρούτσα, ἐσὺ ἔχεις βάρδια αὐτὴ τὴ στιγ-
μή. . . . Ἐλα λοιπὸν τότε. . . . Πές μου τί νέα ἔχουμε;

Μὰ ὅσο ὁ κυνηγὸς πλησίαζε τὴ γυναίκα, τόσο αὐτὴ μα-
ζεεύταν καὶ κουλουριάζονταν, σὰν ἓνα θηρίο ποὺ μαζεύεται
ἑτοιμοὶ γιὰ ν' ἀμυνθῇ.

— Μὰ μίλα, λοιπὸν, ἐπέμενε ὁ κυνηγός. Μίλα. . . . Τί νέα
ἔχουμε; Δεκαπέντε ὁλόκληρες μέρες τώρα ποὺ λείπω δὲ
μπορεῖ νὰ μὴν ἔχει γίνει τίποτα; Λέγε μου. . . .

Ἡ γυναίκα εἶχε γίνει τώρα σὰν ἓνας νᾶνος κουλουριασμέ-
νος, καὶ τὸ κεφάλι της, χωμένο θαρρεῖς ὁλότελα μέσα στοὺς
ὤμους της, ἔκανε ἀδιάκοπα ἓνα στερεότυπο νεῦμα, ποὺ σή-
μαινε πὼς δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ μιλήσῃ.

Ὁ κυνηγός, παρ' ὅλο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διατηρηθῇ ἀτά-
ραχος κι' ἡρεμος, νευριασμένος ἀπ' τὴν ἐπίμονη ἄρνησιν τῆς
Ἑσκιμῶας, δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο, καὶ κά-
νοντας ἓνα βῆμα ἀκόμη, ἦρθε καὶ στάθηκε πλαί της.

— Κοπέλλα μου, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ μισοαπότομη καὶ μισο-
τρυφερή, δὲν εἶσαι διόλου διαχυτικὴ μαζί μου σήμερᾳ. . . . Ξέρω
βέβαια, πὼς δὲν σ' ἀρέσει νὰ κουβεντιάζῃς μὲ τοὺς κυρίους
σου. . . . Μὰ πάλι, σκέψου πὼς ἔχουμε δεκαπέντε μέρες νὰ σὲ
δοῦμε. . . . Ἐλα, Ναρούτσα, πές μου καλημέρᾳ. . . . Ἐλα, μι-
κρούλα, μὴν εἶσαι κακιὰ. . . . Μίλα μου. . . . πές μου. . . .

Μιλώντας εἶχε σκύψει περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε πάνω
στὸ κορμὶ τῆς Ἑσκιμῶας, ποὺ καθὼς προσπαθοῦσε ν' ἀμυνθῇ

εἶχε ἀνασηκώσει τὸ χέρι της καὶ τὰ νύχια της εἶχαν σχεδὸν βυθιστεῖ μέσα στὸ δέρμα τοῦ προσώπου του. Ὁ κυνηγὸς πο- νῶντας πήδησε πίσω, βρίζοντας καὶ βλαστημῶντας. Ὑστερα, σήκωσε τὴ γροθιά του πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς Ναρούτσας, ἕτοιμος νὰ τὴν κτυπήσῃ.

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή μιὰ ἥσυχη κι' ἐπιβλητικὴ φωνὴ ἀκούστηκε πίσω του.

— Λοιπόν, Φερμπέκε;... Ἦρθες;... Τὶ νέα ἔχουμε;

Ὁ κυνηγὸς γύρισε ντροπιασμένος καὶ κοίταζε τὸ γέρο πὺ ἀθόρυβα εἶχε προβάλλει πίσω του, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἀποθήκη πὺ ἦταν σκαμμένη μέσα στὸ βράχο.

— "Αἰ! Ἐσὺ εἶσαι μπάρμπα-Ζόμπ!... ἔκανε ξαφνιασμένος. Ἐσὺ εἶσαι;... Καλημέρα...

— Καλημέρα! ἀπάντησε ὁ γέρος, πὺ ὁ κυνηγὸς ὀνόμασε «μπάρμπα-Ζόμπ», μὲ φωνὴ αὐστηρὴ καὶ σκληρὴ, πὺ ὁ Φερμπέ- κε ἔννοιωσε κάποιον ἀόριστο φόβο νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ψυχὴ του.

Μὰ ὁ Ζόμπ, δίχως νὰ δίνῃ καμμιά προσοχὴ στὸν ἀλαφια- σμένο κυνηγὸ, στρέφοντας στὴ Ναρούτσα, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ προστακτικὴ κι' ἡρεμῇ:

— Μιὰ πὺ τέλειωσες τὴ δουλειά σου, σήκω πάνω καὶ τράβα νὰ κρατήσῃς βάρδια στὴ προκυμαῖα. Καὶ πρόσεξε! Μὴ ξεχνᾷς κάθε φορὰ πὺ θὰ βλέπῃς τοὺς ἄλλους ν' ἄρχουνται, νὰ χτυπᾷς ἀμέσως τὴν καμπάνα. Ἐνα χτύπημα γιὰ τὸν καθένα. Ἄντε, πῆγαινε!... Πῆγαινε γρήγορα!...

Ἡ Ἐσκιμῶα, χωρὶς νὰ πῇ λέξη, σὰν πειθήνιο ζῶο, σηκώ-θηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέση της, κι' ἀφοῦ κουκουλώθηκε καλὰ καλὰ μέσα σὲ παχειὲς γοῦνες, προχώρησε καὶ βγῆκε ὀξω.

Ὁ Φερμπέκε ξακολούθησε νὰ στέκῃ ἄφωνος στὴ θέση του, σὰν βρεμμένη γάτα. Ὁ Ζόμπ, κάνοντας τάχα πὺ ψάχνῃ νὰ βρῇ κάτι μέσα σ' ἕνα ντουλάπι, κι' ἀποφεύγοντας νὰ στρέψῃ καὶ νὰ τὸν κοιτάξῃ, τοῦπε μὲ φωνὴ ἡρεμῇ:

— Ὡστε, Φερμπέκε, τώρα πρέπει νὰ σὲ βάζῃ στὴ θέση σου αὐτὴ ἡ ἀγριογυναῖκα;

Ὁ κυνηγὸς δὲν ἀπάντησε. Ὁ Ζόμπ, βγάζοντας ἀπὸ μέσα

ἀπ' τὸ ντουλάπι μερικὰ βιβλία, μιὰ πέννα καὶ χαρτιά, τὰ πέ-ταξε ὀλα πάνω στὸ τραπέζι, κι' ὕστερα τραβῶντας μιὰ καρέ-κλα κάθησε καὶ ρώτησε:

— Λοιπόν, πὺς πῆγε τὸ κυνήγι;

Εὐχαριστημένος πὺ τὴν εἶχε γλυτώσει τόσο φθηνά, μὲ μιὰν ἀπλὴ μόνον ἐπίπληξη, ὁ Φερμπέκε, βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ:

— Δέκα πέντε μέρες ἔλλειψα, ἀρχηγέ. Σήμερα εἶναι 11 Μαΐου, κι' ὅπως διέταξες, βλέπεις πὺς ἦρθα στὴν ὥρα μου.

— Ἦρθες μάλιστα λιγάκι πὺ νωρίς. Εἶχα ὀρίσει γιὰ ὥρα συγκεντρώσεως τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, καὶ τώρα μόλις εἶναι τέσσερες, ἀπάντησε αὐτός.

— Ἴσως νὰ μὴν ἔχῃς ἄδικο, πρόσθεσε ὁ Φερμπέκε, μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς, πὺς ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμερῶν σκυλο-ζωὴ πάνω στὰ παγοβούνια, ὀλοι ἐπιθυμοῦν νὰ γυρίσουν πίσω στὸ σπιτάκι τους, στὸ κρεββατάκι τους, στοὺς συντρόφους τους κι' ἀκόμα περισσότερο στὸ καλό... κονιάκ τοῦ μπάρμπα-Ζόμπ... Σοῦ κάνει ἕνα βρωμόκαιρο ὀξω!

— Ἀλήθεια;... Κάνει πολὺ κρύο;

— Ἀρκετό!... Μὰ τὸ χειρότερο εἶναι ὁ ἀέρας. Φυσᾷ σὰν δαιμονισμένος. Ὑστερα οἱ πάγοι ἄρχισαν νὰ λιώνουν, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ πὺ δυσάρεστο ἀπ' ὀλα.

— Σὰν νὰ λέμε, δὲν ἔκανες δηλαδὴ καὶ μεγάλα πράματα στὸ κυνήγι σου;

Ὁ γέρο-Ζόμπ εἶχε βάλλει τὰ γυαλιά του κι' ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὰ κοίταζε τὸν κυνηγὸ, μ' ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα, ἐνῶ πάνω στὰ χεῖλη του χάραζε ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο.

Ὁ κυνηγὸς προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ.

— Χμ! Ξέρεις καλὰ, γέρο, ἔκανε μασσώντας τὰ λόγια του, πὺς μ' αὐτὸ τὸν καιρό, δὲ μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς καὶ μεγάλα πράματα...

— Ἄμ τὸ βλέπω ἀπὸ τὰ μοῦτρα σου, μπαγομπόντη! σφύ-ριξε μέσ' τὰ δόντια του ὁ γέρος.

Ὁ Φερμπέκε, δίχως νὰ προσέξῃ σ' ὀτι τοῦλεγε ὁ γέρο-Ζόμπ, πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Κατ'όρθωσα νὰ σκοτώσω μιάν ἄσπρη ἄλεποῦ... ὄχι καὶ πολὺ παχειά... μιὰ φώκια... ὄχι καὶ πολὺ μεγάλη.

Ἄκολούθησε μιὰ σιωπή.

— Κι' ὕστερα; ρώτησε ὁ Ζόμπ.

— Ὑστερα... ὕστερα... αὐτὰ εἶναι ὅλα!

Ὁ γέρος ἔξω φρενῶν πετάχτηκε ὄρθιος.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα φώναξε δυνατά. Αὐτὰ εἶναι ὅλα, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν κυνήγι; Δὲ ντρέπεσαι λέω γώ!... Δὲ ντρέπεσαι λιγάκι!...

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀρχηγέ... νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ὁ Φερμπέκε τᾶχε χάσει. Δὲν εὑρίσκει τὰ λόγια του.

— Ξέρεις... ἔσπασα... ἔσπασα τὸ καμάκι μου!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ζόμπ ἀντήχησε τώρα πιὸ ἀγριεμένη.

— Πάλι τὸ καμάκι σου! φώναξε ἔξαλλος, μὰ εἶναι τὸ τέταρτο καμάκι ποὺ σπάνεις σὲ δυὸ μῆνες!

— Τὸ τρίτο, ἀρχηγέ!... μόνο τὸ τρίτο! προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ αὐτός.

— Τὸ τέταρτο, σοῦ λέω! Ἀκαμάτη! Τὸ τέταρτο...

Καὶ σκύβοντας ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ βιαστικά ἓνα ἀπ' τὰ βιβλία ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ τραπέζι.

— Ὅριστε, φώναξε σὲ λίγο σταματώντας σὲ μιὰ σελίδα, ὀρίστε... Ἐδῶ μέσα τᾶχω ὅλα γραμμένα... ὀρίστε... νά, δὲς τ' ὄνομα σου... Πέτερ Φερμπέκε, ἀπὸ τὸ Σόμγκεμ τοῦ Βελγίου... Σελίδα 44... Ὅριστε... Διάβασε μόνος σου... ὄρνιο!

Ὁ Φερμπέκε προσπαθοῦσε ξανὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

— Ἀκου... ἀρχηγέ... πρέπει νὰ σοῦ πῶ... νὰ σοῦ ἐξηγήσω... ἦταν λοιπὸν μιὰ τεράστια βρωμοφώκια πού...

— Τὴν ἄλλη φορὰ, τὸν διέκοψε μὲ τὴν ἴδια ἀγριεμένη φωνὴ ὁ γέρος, ἔσπασες τὸ καμάκι σου πάνω σὲ μιὰ μικρὴ φάλαινα, σήμερα πάνω σὲ μιὰ τεράστια βρωμοφώκια, αὔριο, θὰ φταίῃ καμμιά ἄσπρη ἀρκούδα, καὶ μεθαῦριο τὸ φεγγάρι!

— Σοῦ ὀρκίζομαι... σοῦ ὀρκίζομαι πὼς δὲν φταίω...

— Τίποτα... τίποτα... Ἐσὺ φταῖς... Κτυπᾷς πάντα στὰ κουτούροῦ κι' ὅπου λάχει!...

— Ὅχι.

— Ναί! Εἶσαι χειρότερος κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα, τοὺς Ἑρυθρόδερμους, κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ κτήνη, τοὺς Ἑσκιμῶους! Ἄν ἐξακολουθήσης ἔτσι, δὲν θὰ μοῦ μείνῃ πιά στὴν ἀποθήκη οὔτε ἓνα καμάκι, γιὰ νὰ μπορῶ ν' ἀντικαταστήσω τὰ καμάκια ποὺ ἀφήνεις ἐσὺ πάνω στὶς πλάτες τῶν διαφόρων ζώων... τῶν διαφόρων ζώων, ποὺ τὸ σκάζουν μπροστὰ στὴ μύτη σου! Ἐχὼ περάσει τὰ ἐξήντα μου χρόνια, καὶ πᾶνε πενήντα ποὺ ξεκίνησα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου μοῦτσος πάνω σ' ἓνα φαλαινόπλοιο... Εἶδα κόσμο καὶ ντουινᾶ. Ἀνθρώπους καλοὺς καὶ κακοὺς. Ἐξυπνοὺς καὶ κουτούς. Καπάτσους κι' ἀκαμάτηδες! Ἐ, λοιπὸν, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια κι' ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δὲ μοῦτυχε ποτές μου νὰ συναντήσω ἓναν ἀκαμάτη τέτοιο σὰν καὶ σένα!

Ὁ θυμὸς τοῦ Ζόμπ αὐξανε ὁλοένα καὶ περισσότερο, ἴδια ὅπως φουντώνει ὁ ἄνεμος τῆς τρικυμίας. Ὁ κοντὸς καὶ τετράγωνος ἐκεῖνος γέρος, κοίταζε ἀγριεμμένα ἀπὸ τὴν κορφή ἴσαμε τὰ νύχια τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ κυνηγοῦ ποὺ ὀπισθοχωροῦσε, μουρμουρίζοντας ἀδιάκοπα μεσ' τὰ δόντια του:

— Μά...

— Τί μὰ καὶ ξεμά!... Ἄν ὅλοι οἱ σύντροφοί σου ἦσαν σὰν κι' ἐσένα, τὸ Στρατόπεδο τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς θάταν γιὰ κλάμματα, παλιοτόμαρο!

— Μά, ἀρχηγέ...

— Σκασμός, κτήνος! Ἄσε τίς ψευτιές...

Μὰ τὴ φορὰ, αὐτὴ ὁ Φερμπέκε, ἐπαναστατώντας ξαφνικά, σὰν τὴν ἀρκούδα ποὺ τὴν φοβερίζει ἓνας ἀντίπαλος πιὸ ἀδύνατος ἀπὸ αὐτή, ἀνασήκωσε τὸ κορμὶ του καὶ φώναξε δυνατά:

— Γιὰ ἄκου νὰ σοῦ πῶ, μπάρμπα-Ζόμπ, ἄρκετὰ μοῦπες ἴσαμε τώρα! Πρόσεξε πὼς μιλάς!

Ὁ γέρος ἀναπήδησε ἀπ' τὴ θέση του.

— Τί! Τί εἶπες; οὔρλιασε σὰν σκύλος.

Ὁ Φερμπέκε, ὅμως, ποὺ εἶχε ξαναβρῇ ξαφνικά τὸ κουράγιο του, οὔτε τὸν πρόσεξε.

— Μάλιστα, πρόσθεσε με την ίδια ζωντανή φωνή, μάλιστα έσπασα το καμάκι μου. Κι' έπειτα τί βγαίνει μ' αυτό; Ή! καλά, τώσπασα... Μπορεί ν'αναι το τέταρτο μέσα σε δυο μήνες. "Εστω κι' αυτό!... Μπορεί να μην είσαι ευχαριστημένος. Το καταλαβαίνω, αφού αυτό είναι το καθήκον σου σαν αρχηγός που είσαι. Μπορεί να γκρινιάζεις. Κι' αυτό το δικαιολογώ, γιατί είσαι γέρος. Μά δεν έχεις κανένα δικαίωμα και να βρίζεις!

— Φερμπέκε!... ούρλιασε ξανά ο γέρος. Φερμπέκε... πρόσεξε τί λές!... πρόσεξε γιατί...

Μά ο κυνηγός ούτε τη φορά αυτή δε θέλησε να δώσει καμιά σημασία στον τραχύ τόνο που του μιλούσε ο Ζόμπ. "Εστρεψε κι' αποφεύγοντας να τον κοιτάξει στο πρόσωπο ξακολούθησε με το προσποιητό εκείνο θάρρος, που χαρακτηρίζει σε τέτοιες στιγμές τους δειλούς.

— Ναί, δεν έχεις κανένα δικαίωμα να με βρίζεις!... Πρέπει να μου μιλάς ευγενικά όπως μιλάς στο Τζιμ Μπένετ, που τον φοβόσαι και τον τρέμεις, γιατί ξέρεις πόσο κακό σκυλί είναι, κι' όπως μιλάς στο Μάρκο που τον περιποιείσαι, γιατί είναι γάλλος σαν και σένα, και γιατί σου χάρισε το αμερικάνικο πιστόλι του...

"Ακολούθησε μια σιωπή. "Υστερα ο Ζόμπ είπε:

— Τέλειωσες επιτέλους; Τάπες όλα;

Ο κυνηγός, που είχε εξαντλήσει όλη τη ρητορική του δεινότητα, κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Και τότε ο γέρος προχωρώντας πλησίασε κοντά του και στηλώνοντας το βλέμμα του στα μάτια του, του σφύριξε ανάμεσα στα δόντια του:

— "Ακουσε, Φερμπέκε, άκουσέ με και πρόσεξε τί θα σου πω... Έχεις, λοιπόν, τύχη που βρεθήκαμε μόνοι οι δυο μας και που κανένας άλλος δεν άκουσε όσα μου είπες. Έχεις τύχη, γιατί άλλοιώτικα κι' εγώ δεν ξέρω τί θα γινόντανε...

Και καθώς ο Ζόμπ πρόφερε τα παραπάνω λόγια, τράβηξε από μέσα από τη τσέπη του ένα πιστόλι και σηκώνοντας το χέρι του, τώβαλε μπροστά στη μύτη του Φερμπέκε, που αναπήδησε, τρομαγμένος κι' άρχισε να φωνάζει.

— Σκασμός! μούγκρισε ο γέρος κρύβοντας ταυτόχρονα το πιστόλι του. Σκασμός!... Σε συγχωρώ, γιατί είναι ή πρώτη φορά... Μά μια κι' ήρθαν έτσι τα πράγματα, θα πρέπει να τα κανονίσουμε μια για πάντα κι' οριστικά!

Νικημένος δλότελα, ο Φερμπέκε, λύγιζε κάτω απ' το σκληρό βλέμμα του Ζόμπ και σώπαινε.

— "Ακου παλληκάρι μου, συνέχισε αυτός ύστερα από μικρή διακοπή. Δεν είσαι κακό παιδί, μά είσαι γκρινιάρης, στραβοκέφαλος και λιγάκι τεμπέλης...

Ο κυνηγός θέλησε ξανά να διαμαρτυρηθεί.

— Σκασμός, σου είπα, μούγκρισε ο γέρος μη δίνοντάς του καιρό να πη τίποτα. "Όταν μιλώ εγώ, έσύ θα πρέπει μόνο ν' άκους. Μη ξεχνάς λοιπόν πως όταν, πριν δυο χρόνια, σ' έφερε και σε πέταξε έδω ή θάλασσα, μισόγυμνο και ψόφιο απ' την πείνα, έμεις σε περιμαζέψαμε, σε ζεστάναμε, σε ντύσαμε, σε θρέψαμε, σε περιποιηθήκαμε και τέλος πάντων με μια λέξη, σε σώσαμε απ' το θάνατο που σε περίμενε. Δέ σου ζητήσαμε τότε να μάς πής ούτε τί γύρευες σ' αυτή την έρημη άκρη του κόσμου, ούτε από που έρχόσουν, ούτε γιατί έγκατέλειψες το καράβι σου, ούτε πια βρωμοδουλειά έκανες στην πατρίδα σου για ν' αναγκασθής να δραπετεύσης, με τον τρόπο που δραπέτευσες και νάρθης στο έξωτερικό...

— Μά μπορώ να σου εξηγήσω όλην αυτήν την ιστορία, μουρμούρισε διακόπτοντάς τον ο Φερμπέκε.

— Τίποτα! τίποτα! έκανε ο Ζόμπ μη δίνοντάς του καιρό ν' αποτελειώσει τη φράση του. Έδω υπάρχει ανάμεσά μας ένας νόμος, που δεν μάς δίνει το δικαίωμα να γυρεύουμε να μάθουμε τίποτα απ' το παρελθόν κανενός μας! Κράτα, λοιπόν, το μυστικό σου κι' άσε με να ξαναγυρίσω στην κουβέντα μας... "Ετσι σαν είδες πως βρήκες έδω άσυλο, μάς ζήτησες να γίνης μέλος της Δημοκρατίας των Έλευθέρων Φαλαινοθηρών, που σχηματίσαμε σ' αυτή την απόμερη γωνιά της Γροιλανδίας, για να ζούμε χωρίς άφέντες, σύμφωνα μ' ένα νόμο που τον φτιάξαμε οι ίδιοι μας και τον σεβόμαστε όλοι. Το νόμο αυτόν, εγώ

σάν Ἀρχηγός πού ἤμουνα, σοῦ τὸν διάβασα τότε καὶ ἐσὺ τὸν δέχτηκες. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὁ Φερμπέκε κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Μάλιστα, ἀρχηγέ, μουρμούρισε ὁ κυνηγός.

— Ὁ γέρος ἐξακολούθησε μὲ τὸ ἴδιο ἔντονο ὕφος:

— Τὸν νόμο αὐτὸν ὠρκίστηκες πὼς θὰ τὸν κρατήσης. Τὸ ὠρκίστηκες προφέροντας τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας τῆς Ἀκτῆς κι' ἀκουμπώντας τὸ μαχαῖρι σου πάνω σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὁμοίωμα τῆς. Τὸ ὠρκίστηκες μπροστὰ σ' ὅλους μας.

— Μάλιστα, ἀρχηγέ, μουρμούρισε ξανά ὁ κυνηγός καὶ τὸ βλέμμα του μηχανικὰ στράφηκε πάνω στὸ περίεργο ἐκεῖνο ξυλινό ὁμοίωμα, πού κρεμότανε ἀπ' τὴ μέση τοῦ καταρτιοῦ.!

— Καὶ τότε σὲ κάναμε ἀδελφό μας καὶ σοῦ δώσαμε μιὰ καλύβα, ὅπλα, φαγώσιμα, ροῦχα, καμάκια, ἓνα «καγιάκι» κι' ὅλα ὅσα θὰ μπορούσες νὰ χρειασθῆς γιὰ νὰ μπορῆς νὰ δουλεύης καὶ σὺ μαζί μας. Καὶ τώρα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι, πού ἐγὼ κρατῶ τὸ κλειδί του, ἔχεις τὸ μερίδιο σου ἀπὸ τὰ τρόφιμα πού μᾶς φέρνει κάθε ἕξη μῆνες τὸ λαθρεμπορικὸ καράβι καὶ πού ἐμεῖς τοῦ παραδίνουμε τὴ λεία τοῦ κυνηγιοῦ μας. Καὶ ξέρεις ἐπίσης καλὰ πὼς οἱ λαθρέμποροι δὲν προδίδουν τὸ καταφύγιο μας στοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους.

— Μάλιστα, ἀρχηγέ. Καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ πού μοῦ κάνατε.

— Τότε Φερμπέκε, γιατί ἀρχίζεις νὰ μουγκρίζης σάν πεινασμένος λύκος, ὅταν ἐγώ, ἐγὼ ὁ ἀρχηγός, πού σεῖς πάλι μόνοι σας μὲ ἐκλέξατε, σοῦ λέω αὐτὰ πού πρέπει νὰ σοῦ πῶ; ἔ; γιατί μουγκρίζεις;

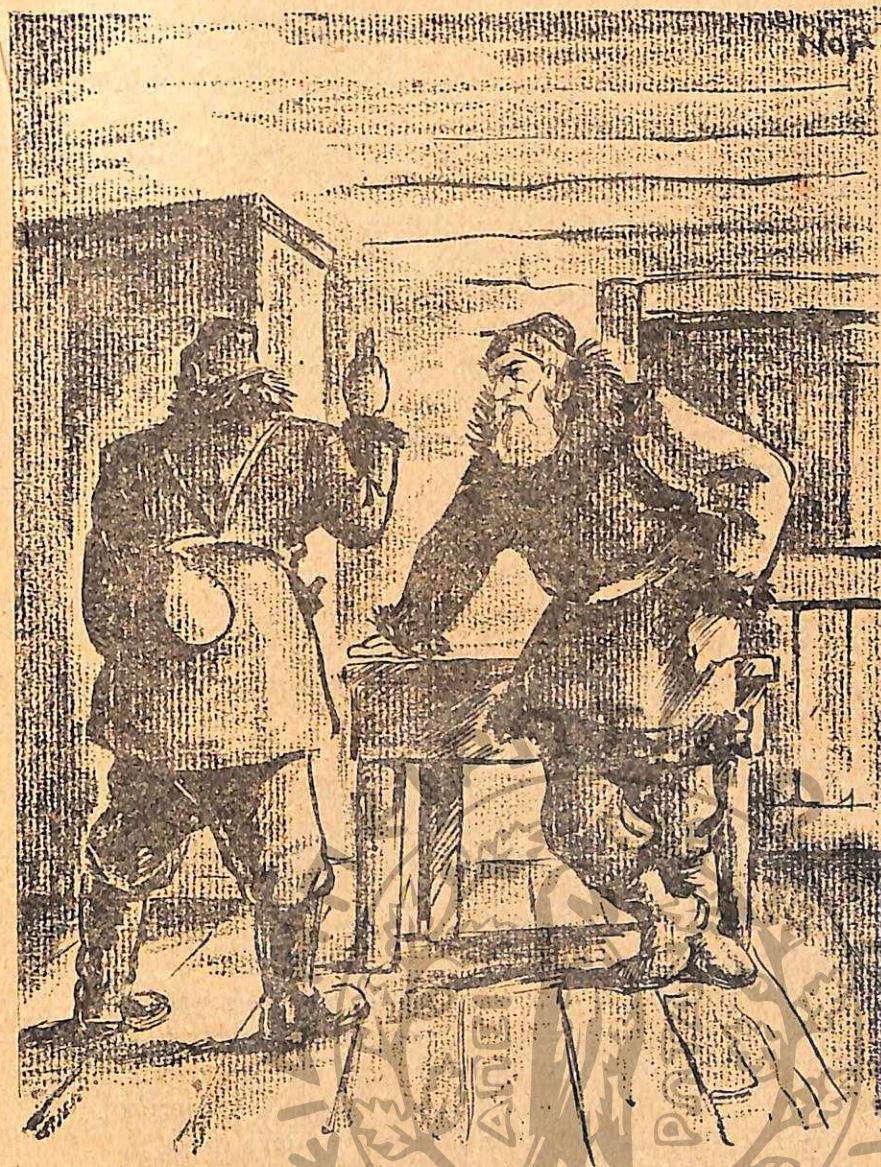
— Ὁ κυνηγός χαμήλωσε τὸ κεφάλι, καὶ μουρμούρισε μὲ φωνὴ πού φανέρωνε μιὰν πραγματικὴ κι' ἀληθινὴ μετάνοια.

— Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, ἀρχηγέ!

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ὁ Φερμπέκε ἄπλωσε τὸ χέρι στὸ ξυλένιο ὁμοίωμα πού κρεμότανε στὴ μέση τοῦ καταρτιοῦ καὶ πρόφερε μὲ δυνατὴ φωνή:

— Τὸ ὀρκίζομαι στὴ Παναγιά τῆς Ἀκτῆς!

— Ὁ Φερμπέκε ἄπλωσε τὸ χέρι στὸ ξυλένιο ὁμοίωμα πού κρεμότανε στὴ μέση τοῦ καταρτιοῦ καὶ πρόφερε μὲ δυνατὴ φωνή:

— Τὸ ὀρκίζομαι στὴ Παναγιά τῆς Ἀκτῆς!

Σχεδόν ταυτόχρονα, άκούστηκαν τρεις χτύποι καμπάνας, κι' ό Ζόμπ φώναξε χαρούμενα:

— Ή Έσκιμώα, μās αναγγέλει πώς έφθασαν κι' άλλοι τρεις σύντροφοι μας...

Ό Φερμπέκε, έτρεξε στο παράθυρο.

— Ναί... ναί... Νά ό Όλαφ, και πίσω του ό Ροϋπερτ... κι' ό Μπόρνχολμ... Βρέ πώς είναι φορτωμένοι!

— Τόσο τó καλύτερο! Έτσι τουλάχιστο θά βγής και σý άσπροπρόσωπος, έκανε ό Ζόμπ απ' τó τραπέζι που καθότανε, μ' είρωνική και σαρκαστική φωνή.

Ό Φέρμπεκε, που στενοχωρέθηκε από τó πείραγμα του γέρου, έστρεψε και τοϋπε:

— Μά τί λέγαμε, λοιπόν, τόση ώρα άρχηγέ;... Δέν τά συμφωνήσαμε;... Δέν τά φτιάξαμε.

Ό γέρος έσκασε στα γέλια.

— Έλα καθώνι, άπάντησε, έλα... πᾶψε τίς κλάψες κι' έγώ θά σοϋ δώσω πάλι ένα καμάκι... τó πέμπτο!

Και γυρνώντας στη μεριά που βρισκότανε ή πόρτα τής άποθήκης, φώναξε με δυνατή φωνή:

— Μάρκο!... Μάρκο Ντιντιέ!

Ύστερα ξαναστρέφοντας στον Φερμπέκε, πρόσθεσε:

— Μά τó καμάκι αυτό θά τó πληρώσης από τή λεία σου!

— Τί νά κάνουμε! άναστέναξεν ό κυνηγός, άφοϋ δέ γίνεται άλλοιώς, θά τó πληρώσω...

Τήν ίδια εκείνη στιγμή απ' τή χαμηλή πορτούλα τής άποθήκης πρόβαλε ένα κεφάλι.

— Μē ζήτησες, μπάρμπα-Ζόμπ; ρώτησε ό νεοφερμένος.

— Σε ζήτησα, λέει! Ξελαρυγγίστηκα νά σε φωνάζω, άπάντησε ό γέρος. Σταμάτα τή δουλειά σου, γιατί έφτασαν οί σύντροφοι και πᾶρε τά δυό δέρματα που έφερε ό Φερμπέκε.

Και σάν νά θυμήθηκε κάτι ρώτησε τόν Φερμπέκε:

— Τά μάρκαρες, βέβαια, τά δέρματά σου;

— Χάραξα πάνω τους ένα Φ με τó μαχαίρι μου, άπάντησε ό κυνηγός. Πάρτα Μάρκο...

Ό άνθρωπος που όνόμασαν Μάρκο, προχώρησε τότε και βγήκε από μέσα απ' τήν άποθήκη. Κάτω από τά φορέματα του φαλινοθήρα, φαινόταν ένα πρόσωπο λιγότερο σκληρό κι' ένα σώμα πιό εύκίνητο από τούς δυό συντρόφους του. Ήταν πιό λεπτοκαμωμένος, πιό πολιτισμένος και πολύ πιό νέος. Μόλις ήταν καμμιά τριανταριά χρονών.

Άφοϋ προχώρησε μέσα στο δωμάτιο, έσκυψε κι' άρχισε νά μαζεύη από κάτω τά πεταμένα δέρματα.

Ό Ζόμπ, στρέφοντας πρὸς τó μέρος του, τοϋπε:

— Βάλτα κι' αυτά μαζί με τ' άλλα. Και βγάλε ένα καμάκι για λογαριασμό του Φερμπέκε.

Ό Μάρκος, άκούγοντας τήν τελευταία φράση του γέρο Ζόμπ, δέ μπόρεσε νά κρατήσει τά γέλια του:

— Πάλι καμάκι; Μά τί διάβολο, συνδρομητής στα καμάκια μας γίνηκες Φερμπέκε;

Ό κυνηγός προσπάθησε και πάλι νά δώση μιάν εξήγηση!

— Νά σοϋ πῶ, είπε, ήταν μιὰ παλιοφώκια...

Μά ό Ζόμπ δέν τοϋδωσε καιρό νά προχωρήση περισσότερο.

— Άντε μπρός, φώναξε διακόπτοντάς τον. Άστα τά λόγια Φερμπέκε και σϋ Μάρκο κουνήσου!...

Ό Φερμπέκε σώπασε και πλησιάζοντας στο τραπέζι, ενώ ό σύντροφός του ξανάμπαινε μέσα στην άποθήκη κρατώντας τά δέρματα, έσκυψε κι' είπε στο Ζόμπ, με φωνή παρακλητική και παραπονιάρικη.

— Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι, άρχηγέ. Θά μου δώσης καιμένα νά πιῶ; Δέν είναι έτσι;

— Περίμενε και τούς άλλους, μπεκρούλιακα! άπάντησε ό γέρο-Ζόμπ κι' έσκυψε πάνω στα βιβλία του.

Μά ό Φέρμπεκε έπέμενε.

— Μπορείς ν' άνοιξης από τώρα τó υπόγειο, έκανε ζωηρά, γιατί οί σύντροφοι φθάσανε κι' όλας. Και ξέρεις καλά πώς μ' αυτό τόν παλιόκαιρο τó μόνο πράγμα που δικαιούμεθα απολύτως είναι ή μπουκάλες σου με τó κονιάκ... Κι' έπειτα μή

ξεχνᾷς πῶς ἄρχισαν κι' ὅλας νὰ λυώνουν τὰ παγόβουνα καὶ νὰ πέφτουν κομμάτια... κομμάτια...

— Καὶ τί κομμάτια! "Ἐνα ἀπ' αὐτὰ χτύπησε τὸ «καγιάκι» μου. Πῶς σώθηκα ἕνας θεὸς τὸ ξέρει!

— Τὰ παγόβουνα εἶναι ψηλότερα κι' ἀπὸ τὴ Μητρόπολη τῆς πατρίδας μου, τῆς Κοπενχάγης!

— Καὶ καθὼς σοῦ πέφτουν ξαφνικά ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπὸ ἐκεῖ, δὲν ξέρεις ἀπὸ ποιοὶ πρῶτα νὰ προφυλαχτῇς...

Οἱ τρεῖς αὐτὲς φράσεις λέχθηκαν ταυτόχρονα, ἀνακατεμένες θαρρεῖς ἢ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, καθὼς τὴν ἴδια στιγμή ἄνοιξε κι' ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκαν τρεῖς ἄνθρωποι τυλιγμένοι μέσα σὲ γουνένια πανωφόρια καὶ καλπᾶκια καὶ φορτωμένοι μὲ τσουβάλια, δέρματα, χιονοπέδιλα, ντουφέκια καὶ καμάκια. Ἀπ' ὅξω ἀντηχοῦσαν ἀκόμα τὰ γαυγίσματα πολλῶν σκυλιῶν κι' ἡ καμτσικιὲς τῆς Ναρούτσας.

Ὁ Ζόμπ πετάχτηκε ἀπάνω θυμωμένος.

— Ναρούτσα! φώναξε δυνατὰ, Ναρούτσα, κλείσε τὴν πόρτα! θὰ ξεπαγιάσουμε ἐδῶ μέσα!

Ἡ Ἑσκιμῶα, γλυστρώντας μέσα στὸ δωμάτιο τῆς, γρήγορη κι' ἀνάλαφρη, σὰν γάτα, ἔκλεισε πίσω τῆς τὴν πόρτα.

Ὁ Ζόμπ πρόσθεσε:

— Καὶ τώρα Ναρούτσα, ρίξε ξύλα στὴ θερμάστρα ποὺ κοντεῦει νὰ σβύσῃ... "Ἀντε μπρὸς παλιοθηλυκὸ, ποὺ ἂν σ' ἀφήσῃ κανένας μόνη σου δὲν ἀξίξεις οὔτε μιὰ δεκάρα... "Ἀντε... γρήγορα... κουνήσου!

Ἡ Ναρούτσα προχώρησε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ γέρο-Ζόμπ, μὰ ξαφνικά, ἔννοιωσε ἕνα χέρι νὰ τὴν ἀρπάζῃ ἀπ' τὸν ὦμο καὶ νὰ τὴν τραβᾷ στὴ μέση τῆς κάμαρας.

— Γειά σου, μικρούλα! φώναξε ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν τραβοῦσε μὲ μιὰ χονδρὴ καὶ βραχνιασμένη φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τῆς προσδώσῃ ἕνα τρυφερό καὶ χαδιάρικο τόνο.

Σχεδὸν ταυτόχρονα μέσα σ' ὅλο τὸ δωμάτιο ἀπλώθηκε ἕνας δυνατὸς θόρυβος. Οἱ τρεῖς ἄντρες ποὺ εἶχαν βγάλει τίς γοῦνες καὶ τὰ δερμάτινα φορέματά τους, εὐχαριστημένοι γιὰ

τὴν ἐπάνοδό τους, διασκέδαζαν κυνηγώντας τὴν Ἑσκιμῶα. Ἡ Ναρούτσα, ποῦχε κυριολεκτικὰ θαρρεῖς λυσσάζει, κτυποῦσε, δάγκωνε, τσιμποῦσε, προσπαθώντας, σὰν ἄγριο ζῶο, μὲ κάθε τρόπο ν' ἀμυνθῇ. Μὰ ἡ ἀντίσταση ποῦφερνε κι' ἡ βρισιὲς ποὺ πρόφερε ἀντὶ νὰ θυμώνουν, διασκέδαζαν ἐξαιρετικὰ τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἄνθρώπους.

— Μᾶς βρίζει κι' ὅλας, τὸ μωρό μας! ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Δὲν μιλά συχνὰ ἡ Ναρούτσα μας! Μὰ σὰν ἀρχίσῃ, θεὲ φύλαγε!, πρόθετε ὁ ἄλλος.

— Δὲν καταλαβαίνω τί λέει!, φώναζε ὁ τρίτος.

— Οὔτε ἐγώ! Μὰ ἀσφαλῶς ὅ,τι μᾶς λέει δὲν θάναί κομπλιμέντα! ἀπαντοῦσε πάλι ὁ πρῶτος.

— Κι' ὅπωςδήποτε δὲν θὰ φερνόταν ἔτσι στὸ Τζίμ Μπένετ!, ἔκανε ὁ δεύτερος. Αὐτὸς εἶναι ὁ θεὸς τῆς... Ἐνῶ ἐμεῖς... "Ε! παιδιὰ! φυλαχίτε!...

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, ἡ Ἑσκιμῶα, περικυκλωμένη ἀπ' τοὺς τρεῖς ἄντρες εἶχεν ἀκουμπήσει πάνω στὸ κατάρτι ποὺ κρατοῦσε τὴν Παναγία τῆς Ἀκτῆς, κι' εἶχε κουλουριαστεῖ γύρω του, σὰν τὴ κυνηγημένη γάτα, ποὺ φοβᾶται νὰ κἀνῃ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Οἱ τρεῖς ἄντρες ξακολουθοῦσαν νὰ τὴν ἐρεθίζουν γελώντας.

— Εἶδες ἐκεῖ κουταβάκι, μιὰ φορὰ! Τρεῖς μῆνες εἶναι μαζί μας, καὶ δὲν κατάρθωσε ἀκόμα νὰ συνεννοηθῇ μὲ κανένα μας! μουρμούριζε ὁ ἕνας.

— Μᾶς καταλαβαίνει, ὅμως καὶ μᾶς ὑπακούει, πάντα πρόθυμα, παρατηροῦσε ὁ ἄλλος.

— Ἐγώ, ὅμως, θάθελα νὰ μάθῃ καὶ καμμιὰ λέξη ἀπὸ τὴ γλῶσσα μας, πρόσθετε ὁ τρίτος. "Ελα... "Ελα λοιπόν, Ναρούτσα, ἔλα καλὸ μου κοριτσάκι, μὴν εἶσαι τόσο κακιὰ μαζί μου καὶ προπαντὸς μὴ θυμώνεις!

Καὶ καθὼς πρόφερε τὰ παραπάνω λόγια προχώρησε κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του. Μὰ ἡ Ναρούτσα, τὸν γρατσοῦνισε μὲ τὰ νύχια τῆς δυνατὰ κι' αὐτὸς πήδησε πίσω φοβισμένος, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του σκάγανε στὰ γέλια.

— Πρόσεχε, Δανέ, φώναξε ένας απ' αυτούς, πρόσεξε γιατί δαγκώνει τὸ θηρίο!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μιὰ τρομερὴ γρονθιά ἀντήχησε δυνατὰ πάνω στὸ τραπέζι, καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ἀκούστηκε ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Ζόμπ.

— Μὴ ξεχάσετε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε μόλις τελειώσετε ἀγρι-ἀνθρωποι! Μ' ἀκοῦτε!...

Ἀμέσως τὰ πράματα ἡσύχασαν. Κι' ὁ Ζόμπ πρόσθεσε μὲ στριγγιά καὶ ξερὴ φωνή:

— Ἐμπρός!!... Πηγαίνετε ὅλοι σας στὶς θέσεις σας. Θὰ σὰς φωνάζω ἕναν-ἕναν...

Οἱ τρεῖς ἄντρες χαμήλωσαν τὰ κεφάλια καὶ δίχως νὰ ποῦν τίποτα προχώρησαν καὶ κάθησαν στὰ σκαμνιά πού βρισκότανε γύρω ἀπὸ τὸ κατάρτι. Ξαπλωμένος κατὰ γῆς, μὲ τὰ πόδια γυρισμένα πρὸς τὴ θερμάστρα πού εἶχε πυρώσει, ὁ Φερμπέκε κάπνιζε ἡσυχὰ κ' ἤρεμα τὴν πίπα του. Ἡ Ἑσκιμῶα εἶχε κρυφτῇ κοντὰ στὸ παράθυρο, κι' ἀπὸ κεῖ ἔστρεφε καὶ κοιτοῦσε, πότε τὶς χιονισμένες ἐκτάσεις καὶ πότε τοὺς τρεῖς ἄντρες πού εἶχαν ἀστεieuθῇ μαζί της. Ὑποῦλη, μὲ τὰ λοξὰ της μάτια καὶ τὶς σβέλτες της χειρονομίες, κουκουλωμένη μέσα στὰ δέρματα, ἔμοιαζε σὰν ἕνα ἀγρίμι πού παραμόνευε.

Ὁ Ζόμπ, κρατώντας πάντα τὸ κεφάλι σκυφτὸ πάνω στὰ βιβλία του μὲ τὰ γυαλιὰ στὴ μύτη καὶ τὴν πέννα στὸ χέρι ἐξέταζε προσεκτικὰ κάτι ἀριθμούς.

Μέσα σ' ὅλο τὸ δωμάτιο τότε βασιλευε μιὰ ἀπόλυτη σιγὴ, πού ἐρχότανε νὰ τὴν ταράξῃ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ὁ θόρυβος τῶν ξύλων πού καίγανε, τριζοντας, μέσα στὴ θερμάστρα.

Σὲ λίγο, ὁ Ζόμπ, ξακολουθώντας πάντα νὰ κρατᾷ τὸ κεφάλι σκυφτὸ πάνω στὰ βιβλία του, ρώτησε:

— Μάρκο, τελείωσες ἐπὶ τέλους;

— Ἐδῶ εἶμαι, ἀρχηγέ!

— Πάει καλά... Ἐλα τότε...

Ὁ Μάρκος προχώρησε μὲ γρήγορα βήματα καὶ σταμάτησε πίσω ἀπὸ τὸ γέρο ἀρχηγό.

— Νάρθη κι' ὁ Ὁλαφ ὁ Νορβηγός, πρόσθεσε ὁ Ζόμπ.

Ἕνας ἄνθρωπος σηκώθηκε ἀπὸ τὸ σκαμνί του. Ἦταν ψηλὸς κι' ἀδύνατος, μὲ πρόσωπο σκληρό, μὲ μακρὰ χέρια καὶ μὲ μιὰ μούρη γεμάτη σπιθουράκια.

Προχώρησε κουνώντας τὴ μέση του κι' εἶπε:

— Δὲν ἔχω καὶ σπουδαῖα πράγματα, ἀρχηγέ!... Σκότωσα μόνο ἕνα μικρὸ φώκιας... Ἡ μάνα πρόφθασε νὰ βουτήξῃ στὸ νερὸ προτοῦ τὴ χτυπήσω... Σκότωσα ἀκόμα δυὸ λαγούς τῶν χιονιῶν καὶ μιὰν ἄσπρη ἄλεποῦ...

Ὁ Ζόμπ, χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξῃ κάν, ἔγραψε μερικοὺς ἀριθμούς καὶ μουρμούρισε γκρινιάζοντας:

— Μικροπράματα, Ὁλαφ, μικροπράματα... Κρίμα σου...

Ὑστερα στρέφοντας τὸν ἄλλον πού στεκότανε ἀπὸ πίσω του, τοῦπε μὲ φωνὴ προστακτικὴ:

— Μάρκο, μάζεψέ τα καὶ πηγαινέ τα στὴν ἀποθήκη.

Καὶ ξανά μιὰ μικρὴ σιγὴ ἀκολούθησε, ποῦρθε σὲ λίγο νὰ τὴν διακόψῃ πάλι ἡ στεγνὴ φωνὴ τοῦ Ζόμπ.

— Ἀς ἔρθῃ τώρα ὁ Μπόρνχολμ, ὁ Δανός!

Στὸ ὄνομα αὐτὸ σηκώθηκε ἕνας ἄλλος κρεμανταλάς, μ' ἕνα πρόσωπο σὰν νυφίτσας καὶ προχώρησε κοντὰ του.

— Νά 'μαι, ἀρχηγέ! Ἐκανε μὲ φωνὴ βραχνή. Ἐχὼ τρία θαλασσινὰ λεοντάρια, ἕνα δέρμα λαγοῦ, δυὸ δέρματα φώκιας, καὶ μιὰν ὁμορφὴ πολικὴ ἄλεποῦ, πού τὴν ἔπιασα σὲ παγίδα...

Καὶ ἀφοῦ σώπασε λίγο, πρόσθεσε μὲ φωνὴ ζωερή:

— Ἀκοῦς, μπάρμπα-Ζόμπ, στὴν παγίδα... Κοίταξε τὸ δέρμα!

Ὁ ἀρχηγὸς ἔρριξε πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ του ἕνα γρήγορο βλέμμα στὸ δέρμα πού τοῦδειχνε. Ἡ λεπτομέρεια πού τοῦλεγε ὁ Μπόρνχολμ ἦταν εὐχάριστη.

— Μπράβο, παιδί μου! μουρμούρισε. Ἡ παγίδα ἐκτὸς πού ἐξοικονομεῖ τὸ μπαροῦτι δὲν χαλνᾷ κι' ὅλας τὸ δέρμα. Διπλὸ δηλαδὴ κέρδος. Ἡ τρύπες ἀπ' τὰ βόλια καταστρέφουν τὰ δέρματα καὶ μειώνουν τὴν ἀξία τους...

— ὦ! ὅσο γιὰ τὶς τρύπες πού λές ἀρχηγέ, προτιμῶ αὐτὲς πού ἔκανα πάνω σ' αὐτὸ τὸ δέρμα παρὰ αὐτὲς πού θάκανε

τὸ θηρίο πάνω στὸ δικό μου δέρμα, ἂν δὲν πρόφταινα κι' ἂν δὲν κατ'ώρθωνα νὰ τὸ σκοτώσω!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, χωρὶς νὰ περιμένη νὰ τὸν φωνάξουν, ὁ Καναδὸς Ροϋπερτ, ἓνας μικρὸς τετράγωνος ἄνθρωπος, ἔρριξε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ζόμπ ἓνα δέρμα ἀρκούδας, ποὺ μόλις εἶχε γδαρθῇ.

— Πέντε σφαῖρες μοῦ στοίχισε αὐτὸ τὸ τομάρι, πρόσθεσε μὲ φωνὴ στριγγιά καὶ σώπασε περιμένοντας τὰ συγχαρητήρια τῶν ἄλλων ποὺ δὲν εἶχαν φανῇ τόσο τυχεροὶ στὸ κυνήγι τους.

Ὁ Ζόμπ, ὅμως, ποὺ εἶχε μισοσηκωθῇ, κουνούσε τὸ κεφάλι του, ἕτοιμος νὰ μειώσῃ τὴν ἀξία τοῦ κατορθώματος.

— Ὁραῖο δέρμα, Καναδέ, ὡραῖο δέρμα. Μὰ ἂν σημάδευες τὴν ἀρκούδα στὸ κεφάλι, θὰ ξόδευες μιὰ μονάχα σφαῖρα καὶ δὲν θὰ τρυπούσες τὸ δέρμα της...

Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ συγχαροῦν τὸν Καναδό, γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, ἄρχισαν νὰ χαχανίζουν κοροϊδευτικά.

— Ὁ Μπάρμπα-Ζόμπ, δὲν ἀγαπᾷ τὰ τρυπημένα δέρματα! φώναξεν κοροϊδευτικά ὁ Φερμπέκε.

— Σοῦ τὴν ἔσκασε ὁ γέρος Καναδέ! στρίγγλιζεν ὁ Ὁλαφ.

Ὁ Καναδὸς σηκώθηκε ἔξω φρενῶν.

— Θὰ δοῦμε ἂν μοῦ τὴν ἔσκασι! Ἄς μὴ ξεχνᾷ, πὼς ἡ κυρία αὐτὴ, κι' ἔδειξε τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας, ποὺ φοροῦσε χθὲς ἀκόμα τὸ γουνένιο αὐτὸ πανωφόρι, μὲ πλησίασε χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ χαμπάρι στὸ ἀκρωτήριο Σόρτ καὶ θέλησε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ τόσο τρυφερά ποὺ τᾶχασα κι' ἄρχισα νὰ χτυπῶ, δεξιὰ κι' ἀριστερά. Δὲ χωροῦσε καμμιὰ ὑποχώρηση. Ἡ ἡ κυρία θάτρωγε τὸ τομάρι μου, ἢ ἐγὼ θάγδερνα τὸ δικό της. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ξέρετε καὶ τὸ βλέπετε...

Ὁ Ζόμπ στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, μετροῦσε τὶς τρῦπες.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δέρμα, ἔκανε σὲ λίγο, εἶναι σουρωτήρι... Τέσσερα, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ σχισίματα, ἄδερφέ μου!.. Μὰ εἶναι...

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, γέρο, τὸν διέκοψε θυμωμένος ὁ Καναδός, δὲν δοκιμάζεις καλύτερα καὶ σὺ τὴν ἱκανότητά σου! Ἡ κυρία ποὺ σκότωσα, ἀσφαλῶς, θάχῃ καὶ τὸν κύριό της. Ἄν σοῦ

βαστᾷ λοιπόν, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς νὰ τὸν βρῇς καὶ νὰ ξεμπερδέψῃς μαζί του, καλύτερα ἀπὸ μένα!

— Σὰν νὰ τῶξερεις Καναδέ! Καὶ βέβαια θὰ τὰ κατάφερνα καλύτερα.... Δὲν ἔκανα ποτὲ τὸ χασάπη, ἐγώ!

— Ἄ! μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἀρχηγέ.... Πρέπει....

— Πρέπει νὰ σωπάσῃς, Καναδέ.

— Μὰ....

— Σκασμός! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγός. Κι' ὅταν λέω κάτι, θὰ πῇ πὼς λέω ἐκεῖνο ποὺ πρέπει!....

Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Μπροστὰ στὴν ἀτσάλινη ματιὰ τοῦ γέρου, ὁ Καναδὸς ἔμενε βουβός, κι' ἔχασε ἀμέσως ὅλο του τὸ θάρρος.

— Μὰ δὲν κατάλαβες ἀρχηγέ, μουρμούρισε προσπαθώντας νὰ δικαιολογηθῇ, πὼς ὅσα εἶπα, τᾶπα ἔτσι στ' ἀστεῖα!

— Ἀφοῦ ἔτσι τὸ θές, τότε τὸ κατάλαβα! ἀπάντησε αὐστηρὰ ὁ Ζόμπ ποὺ δὲν φαινότανε, ὅμως, διατεθειμένος νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ Καναδὸς προτίμησε ν' ἀλλάξῃ κουβέντα καὶ στρέφοντας φώναξεν εὐθυμα:

— Ἀρχηγέ, μὴ ξεχνᾷς πὼς διψῶ καὶ δὲ μπορῶ πιά νὰ συζητήσω! Ἄντε, λοιπόν, μπάρμπα-Ζόμπ, δώσε μας τὸ κονιάκ!

Ἡ λέξη αὐτὴ τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ πεταχτοῦν ἀπάνω σὰν ἠλεκτρισμένοι καὶ νὰ τρέξουν γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι, φωνάζοντας ἄγρια καὶ δυνατὰ:

— Ξεράθηκε τὸ λαρύγγι μας!

— Πεθαίνουμε ἀπὸ τὴ δίψα!

— Τὸ κονιάκ!... Τὸ κονιάκ!....

Μέσα στὰ βρώμικα δερμάτα τους, ὀρθωμένοι κι' οἱ τέσσερες, μὲ τὰ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, μοιάζανε, σὰν τέσσερα θηριὰ ποὺ βγήκαν ἀπ' τὸ κλουβὶ τους κι' εἶχαν ὠρμήσει ἐναντίον τοῦ θηριοδαστοῦ τους. Μὰ ὁ γέρος, ποὺ ἦταν συνηθισμένος σ' αὐτὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Σκασμός, ἀγριάνθρωποι, ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Σκασμός! Ὅλοι σώπασαν. Κανένας τοὺς δὲν ἔβρισκε τὸ κουράγιο νὰ

πῆ τίποτα. Καί τότε μέσα στήν σιωπή πού ἀπλώθηκε ξανά, ὁ Ζόμπ εἶπε ἤσυχά κι' ἤρεμα :

— Θά σᾶς δώσω τὸ κονιάκ σας ὅταν θάχουν ὅλα κανονιστῇ! Μὴ περιμένετε τίποτα νωρίτερα! "Εχουμε ἢ δὲν ἔχουμε τέλος πάντων ἓνα νόμο; Κι' εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ὁ ἀρχηγός σας, ὁ ἀρχηγός αὐτός πού, σεῖς μόνοι σας, τὸν ἐκλέξατε γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ πάντα ἀνάμεσά σας τὸ νόμο;

Κι' ὁ Ζόμπ σώπασε, θαρρεῖς γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ μιλήσουν. Βλέποντας, ὅμως, πὼς κανένας τους δὲν τολμοῦσε νὰ προφέρῃ ἔστω καὶ μιὰ λέξη, πρόσθεσε ὕστερα ἀπὸ λίγο:

— "Ωραῖα! Τώρα εἵμαστε σύμφωνοι. Σωπάστε, λοιπόν, καὶ πηγαίνετε ἀμέσως πίσω στὶς θέσεις σας. Θά σᾶς φωνάξω ὅταν θᾶμαι ὁλότελα ἔτοιμος.

Δίχως νὰ μιᾶνε πάντα, οἱ τέσσερες κυνηγοὶ ὀπισθοχώρησαν, καὶ στρέφοντας πῆγαν καὶ κάθησαν χάμω, γύρω-γύρω ἀπ' τὴ θερμάστρα. Ἀκολούθησαν ὕστερα ὅλες ἐκεῖνες ἡ διατυπώσεις πού εἶχεν ἐπιβάλλει ὁ γέρος, χάρις σὲ μιὰ σκληρὴ πειθαρχία, πού σ' αὐτὴν κρατοῦσε τοὺς συντρόφους του. Μὲ ἐπίσημη σοβαρότητα, ἔγραφε διάφορες σημειώσεις. Εἶχε διοργανώσει ἓνα ὁλόκληρο γραφειοκρατικὸ σύστημα, ἀπλὸ μὰ καὶ μπερδεμένο μαζί, πού μόνο αὐτὸς ἤξερε καὶ πού μόνο αὐτὸς καταλάβαινε. Τραβοῦσε γραμμές, ἔγραφε ὀνόματα, ἀριθμούς, κατέστρωνε παιδαριώδης λογαριασμοὺς κι' ἓνα σωρὸ ἄλλα παρόμοια, πού μ' ὅλα αὐτά, ὅμως, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ σεβασμὸ στοὺς συντρόφους του.

Κι' ἀφοῦ ἔμενε γιὰ ὥρα βυθισμένος στοὺς λογαριασμοὺς του, ἔβγαζε κι' ἔδινε στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, πού εἶχαν διακινδυνεύει δέκα πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες τὴ ζωὴ τους πᾶνω στὶς χιονισμένες ἐκτάσεις, διάφορες κοκκάλινες φίσες, πού ἀντιπροσώπευαν τὴν ἀξία τῆς λείας τους, σύμφωνα μὲ τὴν ἐκτίμηση πού αὐτὸς μόνος κι' ἀνεξέλεγκτα ἔκανε.

"Ετσι ὁ Μπόρνχολμ πῆρε ἕξ φίσες, κι' ἐπειδὴ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὸ φάνηκαν λίγες, ὁ γέρος τὸν ἀποπῆρε λέγοντάς του, πὼς ἡ ἄσπρη ἄλεπού, πού εἶχε σκοτώσει, δὲν ἄξιζε περισ-

σότερο. "Ο Νορβηγὸς πάλι, ὁ "Ολαφ, πού πῆρε τέσσερες φίσες, μάταια διαμαρτυρήθηκε κι' αὐτός. "Ο γέρος τοῦπε: «"Ο νόμος λέει πὼς ἓνα μικρὸ φώκιας δὲν λογαριάζεται.» Μὰ μιὰ ἄγρια συζήτηση ἄρχισε μὲ τὸν Καναδό, τὸ Ροῦπερτ, μιὰ συζήτηση πού ἔδινε τὴν ἐντύπωση δυὸ νομομαθῶν πού τσακωνόνταν πᾶνω στήν ἐρμηνεία τῶν νόμων :

— "Ο Ροῦπερτ, εἶπεν ὁ γέρος θὰ πάρῃ ἔνδεκα φίσες.

— Γιὰ στάσου, γέρο, διαμαρτυρήθηκε αὐτός, ὁ νόμος λέει πὼς «μιὰ ἄσπρη ἀρκούδα στοιχίζει εἴκοσι φίσες».

— Ναί, μὰ ὁ νόμος λέει ἀκόμα, πὼς «σὲ μιὰν ἀρκούδα δὲν πρέπει νὰ ρίχνῃ κανεὶς περισσότερες ἀπὸ τρεῖς σφαῖρες». Κι' ἐσὺ μὴ ξεχνᾷς πὼς ἔρριψες πέντε.

— Μήπως ἔπρεπε, γιὰ νὰ μὴ παραβῶ τὸ νόμο, νὰ τὴν ἀφήσω νὰ μὲ φάῃ, παρατήρησε ὁ Καναδός.

— "Οχι, δὲν εἶπα αὐτό. "Εχεις κάθε δικαίωμα ν' ἀμυνθῇς, μόνο πού θὰ πρέπῃ νὰ πληρώσῃς μιὰ φίσα γιὰ κάθε παραπάνω σφαῖρα. Δηλαδή θὰ πληρώσῃς δυὸ φίσες.

— "Ε! Καὶ λοιπόν, πὼς γίνεται ὕστερα ἡ φίσες ἀπὸ δεκαοκτὼ πού λὲς νὰ κατεβαίνουν στὶς ἔνδεκα;

— Θά σοῦ τὸ ἐξηγήσω κι' αὐτό. Μὰ πρὸ παντός νὰ μὴ βιάζεσαι. Εἶπαμε λοιπόν, ἓνα δέρμα ἀρκούδας κάνει εἴκοσι φίσες, ὡραῖα. Ἀπὸ τίς εἴκοσι φίσες ἀφαιρῶ τίς ἑπτὰ γιὰ τίς τρύπες τοῦ δέρματος καὶ δυὸ γιὰ τίς παραπάνω σφαῖρες, καὶ μένουν ἔνδεκα. Θὰ πάρῃς λοιπόν ἔνδεκα φίσες. Αὐτὸ λέει ὁ νόμος...

"Η λέξη «νόμος» ἐπαναλαμβάνονταν κι' ἀνακατευόταν τόσο ἄγρια στὴ συζήτηση, πού ὁ Καναδὸς ὑπέκυψε, γκρινιάζοντας :

— Καλά... "Εχεις δίκην γέρο... Τί νὰ γίνῃ!... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα...

Καὶ στρέφοντας στὸν ἀποθηκάριο πού στεκότανε πᾶνω πίσω ἀπ' τὸν ἀρχηγό, πρόσθεσε :

— "Αντε παιδί μου, Μάρκο, κατέβαινε τώρα τίς φίσες...

Κρατώντας ἓνα σακουλάκι στὸ χέρι ὁ Μάρκος Ντιντιέ πληρώνε στὸν καθένα ὅσες φίσες τὸν διέταζε ὁ Ζόμπ. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Φερμπέκε, στρέφοντας στὸ Μάρκο, τοῦ φώναξε δυνατὰ:

— Καί μένα, παλληκάρι μου, τί θά μοῦ δώσης;

‘Ο Μάρκος ἔσκασε στά γέλια.

— ‘Εσένα; ἔκανε. Μά δέν θά σοῦ δώσω τίποτα!

— Καί γιατί αὐτό;

— Γιατί σκότωσες μιὰ φώκια καί πήρες ἕνα καμάκι. Συνεπώς ἐξώφλησες. Κατάλαβες;

‘Ο Φερμπέκε ἄρχισε νά γκρινιάζει:

— Μωρὲ δουλειά πού τήν ἔπαθα ὁ φτωχός, μουρμούριζε μέσ’ τὰ δόντια του. Φτοῦ νά πάρῃ ἡ ὀργή!...

Μά στό διάστημα αὐτό οἱ ἄλλοι τρεῖς, περικυκλώνοντάς τον ἄρχισαν νά τόν πειράζουν, σάν τὰ παιδιὰ πού κοροϊδεύουν τὸ χαμένο στό παιχνίδι, σύντροφό τους.

— “Εσπασες, λοιπόν, πάλι τὸ καμάκι σου; ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Βρὲ εἶναι τὸ πέμπτο πού σπάνεις συμπλήρωσε ὁ ἄλλος.

— Μπᾶς καί τὸ κάνεις ἐπίτηδες ἢ μπᾶς καί σοῦ δίνει προμήθεια κανέννας ἐργοστασιάρχης καμακιῶν; χαχάνιζε ὁ τρίτος.

‘Ο Φερμπέκε προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νά ἐξηγηθῇ.

— ‘Αφήστε με, φώναξε, ἀφήστε με νά σᾶς διηγηθῶ πὼς τώσπασα, βρὲ παιδιὰ, καί τότε θά δῆτε!... Νά, ἦταν ἕνας πελώριος βρωμοθαλασσινὸς ἐλέφας...

Μά ὁ Ζόμπ, πού δέν ἤθελε καί δέν ἐπέτρεπε νά τόν διακόπτουν μ’ ἀστεῖα καί σαχλαμάρες ἐν ὧσ’ αὐτὸς δέν εἶχεν ἀκόμα τελειώσει τὴ δουλειά του, σηκώθηκε ξαφνικά ἀπ’ τὴ θέση του μὴ δίνοντάς του καιρὸ ν’ ἀποτελειώσῃ τὴ διήγησή του.

— Σκασμός, φώναξε ἄγρια. Σκασμός!

Κι’ ὅπως εἶχε συμβεῖ καί τις ἄλλες φορές, μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ζόμπ, οἱ κυνηγοὶ σταμάτησαν τ’ ἀστεῖα τους καί σῶπασαν σκύβοντας μὲ σεβασμὸ τὰ κεφάλια.

Καί γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, ὁ Ζόμπ ἐννοιωσε μιὰν ἀτέρμονη χαρὰ νά πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά του, μιὰ ἀτέρμονη χαρὰ γιὰ τὸ σεβασμὸ πού τοῦδειχναν οἱ σύντροφοί του. Κι’ ὅπως ἦταν ὀρθιος, στάθηκε λίγη ὥρα κοιτάζοντάς τους κι’ ἀπολαμβάνοντας τὴν ὑπεροχή του, ἐνῶ πάνω στὰ χεῖλῃ του χάραζε ἕνα σαρκαστικὸ μὰ κι’ εὐχαριστημένο χαμόγελο.

“Υστερα τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ καπνὸ ἀπ’ τὸ τσιμποῦκι του καί στρέφοντας κοίταξε στὰ μάτια ἕναν, ἕναν ὅλους τοὺς συντρόφους του κι’ αὐτὴν ἀκόμα τὴν “Εσκιμῶα, πού ἀδυνατώντας νὰ ὑποφέρουν τὸ σκληρὸ του βλέμμα, χαμήλωσαν τὰ κεφάλια κι’ ἔμεναν βουβοὶ κι’ ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους.

Κι’ ὁ Ζόμπ εἶπε σὲ λίγο μὲ ὕφος ἐπίσημο:

— ‘Ο Νόμος μᾶς λέει: «Τὴν τελευταία ἡμέρα τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ ἀρχηγὸς δίνει στοὺς συντρόφους ὅσο πιὸτὸ θελήσουν· μὰ προτοῦ μοιραστῇ τὸ πιὸτό, οἱ ἀδελφοὶ παραδίδουν, χωρὶς καμμιάν ἀντίρρηση στὸν ἀρχηγὸ ὅλες τίς σφαῖρες πού ἔχουν κι’ ὀρκίζονται πὼς δέν ἔχουν ἄλλες κρυμμένες».

Μὲ ὕφος σοβαρώτατο, οἱ ἄντρες κουνοῦσαν τὸ κεφάλι τους, ἀναγνωρίζοντας τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τοῦ ἄρθρου πού μνημόνευε ὁ ἀρχηγὸς τους.

— Πρέπει νά σεβόμαστε τὸ νόμο, μουρμούρισε μέσ’ τὰ δόντια του ὁ Μπόρνχολμ.

‘Ο Φερμπέκε αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νά ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο πού ὅλοι τους τὸ ἤξεραν καί τὸ καταλάβαιναν:

— Πολὺ σωστὰ τὰ λέει ὁ νόμος, εἶπε. Γιὰ σκεφθῆτε τί θά γινότανε ἀλλοιῶτικα σὰ θά μεθούσαμε!

Κι’ ἀποτελείωσε τὴ φράση του μὲ μιὰ χειρονομία πού ἔδειχνε τί θά μπορούσε νά συμβῇ κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς μεθυσιοῦ, πού οἱ νομοθεταὶ ἐκ τῶν προτέρων εἶχαν φροντίσει νά τὸ καταστήσουν ἀκίνδυνο.

‘Ο χοντρο-Ροῦπερτ, θέλησε νά τὸ ἐξηγήσῃ καλύτερα.

— Θὰ ἀλληλοσκοτωνόμασταν σάν τὰ ζῶα. Αὐτὸ θάταν! εἶπε κι’ ἔκανε νά γελάσῃ.

Μά τὸ γέλιο του δὲ βρῆκε ἀντίλαλο. Οἱ ἄλλοι, κατσουφιασμένοι, περιτριγύρισαν τὸ τραπέζι, καί κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ζόμπ, πού παρακολουθοῦσε τὴν κάθε κίνησή τους ὅπως ὁ τελωνοφύλακας προσπαθεῖ νά ἀνακαλύψῃ κάτι λαθραῖο, ὁ καθένας ἀδείασε πάνω στὸ τραπέζι τὸ περιεχόμενο τῆς σακούλας πού βάζανε τίς σφαῖρες. Οἱ κυνηγοὶ μὲ τὸ ἕνα χεῖρ παρέδιδαν τίς σφαῖρες καί μὲ τὸ ἄλλο τοὺς ἀδείους κάλυκες.

— Δώδεκα σφαίρες, είπε ο Όλαφ, και τέσσερες κάλυκες.

— Έπτά, έκανε ο Φερμπέκε, και τρεΐς.

— Από δέκα! Πρόσθεσε ο Ροϋπερτ. Εΐδες κατανάλωση, μπάρμπα-Ζόμπ.

Τό άστεΐο πέρασε άπαρατήρητο, ένώ ο Μπόρνχολμ προχώρησε για να παραδώσει κι' αυτός.

— Δέκα τέσσαρες σφαίρες και δυο κάλυκες! Εΐπε άδειάζοντας τó σακούλι του.

— Αύτά είναι όλα; Ρώτησε ο γέρος φιλύποπτα.

— Μάλιστα! Άπάντησαν με μιά φωνή οι τέσσερες άντρες και γυρνώντας στο ξύλινο όμοίωμα της Παναγίας που κρεμότανε στη μέση του καταρτιού σήκωσαν τó δεξί τους χέρι και πρόσθεσαν με φωνή επίσημη:

— Τό όρκιζόμεθα!

— Καλά! Ήμαστε σύμφωνοι, έκανε ο Ζόμπ, με φωνή ήρεμη που φανέρωνε πώς είχε όλότελα πειστή.

Στό ίδιο αυτό διάστημα, ο Μάρκος Ντιντιέ, μαζεύοντας πάνω άπ' τó τραπέζι τις σφαίρες και τούς κάλυκες, τις έβαλε όλες μέσα σ' ένα κουτί και τις έδωσε στο Ζόμπ, που στρέφοντας πλησίασε κι' έβαλε τó κουτί μέσα σ' ένα ντουλάπι κι' ύστερα κλειδώνοντάς το, έχωσε τó κλειδί μέσ' τη τσέπη του.

Μά καθώς ή πόρτα του ντουλαπιού έμεινε για λίγες στιγμές άνοικτή, φάνηκαν κάμποσες μπουκάλες, που έκαναν τούς κυνηγούς ν' αρχίσουν πάλι να φωνάζουν δυνατά:

— Να πιούμε! Να πιούμε! Θέλουμε να πιούμε!

Και τη φορά αυτή ή φωνές τους ήταν άγριες κι' άπειλητικές. Οι κυνηγοί δέν παρακαλούσαν πιά, μά διέταζαν:

— Να πιούμε!... Να πιούμε!...

Ο Ζόμπ προσπάθησε για μιά ακόμα φορά να τούς θυμήσει τó νόμο τους.

— Δέν είναι σωστό..., έκανε μ' επίσημη φωνή. Ο Τζιμ Μπένετ δέν γύρισε ακόμα. Ο νόμος λέει πώς «πρέπει να πίνουμε όλοι μαζί.»

Μά ήταν φανερό πώς ο Ζόμπ δέ μπορούσε πιά να επι-

βληθῇ. Ο πόθος του οίνοπνεύματος, που κυριαρχούσε μέσα στις ψυχές των κυνηγών, ήταν πιο δυνατός από τη θέλησή τους. Εΐχαν περάσει δεκαπέντε όλόκληρες ήμέρες χωρίς να πιούν ούτε ένα ποτηράκι. Δέκα πέντε ήμέρες κυνηγιού στους πάγους και στα χιόνια. Κι' οι άνθρωποι εκείνοι, και μ' όλο τους τó δίκηο, είχαν μισοτρελλαθῇ.

Πρώτος άπ' όλους μίλησεν ο Ροϋπερτ.

— Βέβαια, έκανε, έχεις δίκηο. Ο Τζιμ Μπένετ δέν γύρισε ακόμα. Μά αν δέν γύρισε τó λάθος είναι δικό του. Κι' έπειτα μή ξεχνάς, γέρο, πώς είχες πῆ νάμαστε πίσω όλοι στις πέντε.

— Και τώρα είναι πέντε και τέταρτο! πρόσθεσε ο Φερμπέκε.

Εΐχαν πάρει φόρα πιά όλοι τους κι' ή φωνές τους γινόντανε ολοένα και πιο άπειλητικές.

— Ο Ροϋπερτ έχει δίκηο. Ο ήλιος πάει να βασιλέψη!, φώναξε ο Μπόρνχολμ.

— Είναι συνήθεια του Μπένετ να μην έρχεται ποτέ στην ώρα του, πρόσθεσε ο Ροϋπερτ.

— Κρίμα που είναι κι' Αμερικάνος και δέν ξέρει τί θα πῇ ακρίβεια στο ραντεβού του, παρατήρησε πάλι ο Φερμπέκε.

Ο Όλαφ, έξω φρενών, βροντοφώνησε:

— Μά δέ μπορούμε να πεθάνουμε από την δίψα γιατί άργησε νάρθῃ ο Μπένετ!... Όχι! όχι! ποτέ!

Ο θόρυβος και τó βουητό μεγάλωνε και ζωήρευε, προδίδοντας έτσι, όλη τη μανία των κυνηγών, που ή προσμονή του οίνοπνεύματος, αποτελούσε για τους τó πιο σκληρό και τó πιο φρικτό βασανιστήριο.

Ο Ζόμπ σούφρωσε τὰ φρύδια, κι' έμεινε σκεπτικός. Με την εύστροφία του μυαλού, που τόν χαρακτήριζε, κατάλαβε πώς αυτή τη φορά θάπρεπε να υποχωρήσει.

— Καλά λοιπόν! Εΐπε μ' επίσημη πάντα φωνή. Έστω, δέν θά τόν περιμένουμε... θά πιούμε...

Ζωηρές έπεφημίες κάλυψαν τὰ λόγια του.

— Ζήτω του μπάρμπα-Ζόμπ! Ζήτω!

Ο γέρο-άρχηγός κρυφογελούσε. Καταλαβαίνοντας πώς

ξακολουθοῦσε πάντα νᾶναι ἀπόλυτα κύριοις, βημάτισε πρὸς τὸ μέρος τους καὶ στρέφοντας στὸν ἀποθηκάριο, διέταξε :

— Ἄντε, Μάρκο, βγάλε τὸ πιετό. Μιά μπουκάλα γιὰ τὸν καθένα, ἔτσι λέει ὁ νόμος !

— Ἔτσι λέει ὁ νόμος ! φώναζαν οἱ κυνηγοὶ ἑξαλλοὶ καὶ τρελλοὶ πιά ἀπὸ τὴ χαρά τους.

Μέσα στὸ θόρυβο καὶ στίς φωνές πού ἐπακολούθησαν, ὁ Μάρκος λίγο ἔλειψε ἀκόμα νὰ τὰ χάσῃ. Σπρώχνοντας δεξιά κι' ἀριστερά κατόρθωσε νὰ φθάσῃ ἴσαμε τὸ ντουλάπι καὶ ἀνοίγοντάς το, προσπαθοῦσε νὰ τὸ προστατεύσῃ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Μέσα στὸ ντουλάπι, ἀνάμεσα στὰ κουτιά μὲ τίς σφαῖρες, τίς ἄκρες τῶν καμακιῶν καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, ἄστραφταν διάφορες πολύχρωμες μπουκάλες.

Ὁ Μάρκος, μὲ χίλια βάσανα καὶ κόπους, ἔβγαλε κι' ἔδωσε ἀπὸ μιὰ στὸν κάθε κυνηγό.

Ὁ Ζόμπ τοὺς παρακολουθοῦσε ὅλους μὲ τὴ ἄκρη τοῦ ματιοῦ του. Στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου καθρεφτίζονταν κάποια ἀηδία. Ὁ νέος αὐτὸς φαινόταν πιὸ εὐγενικός, πιὸ λεπτὸς καὶ πιὸ ἥρεμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἦταν ἀναμφισβήτητο πὼς ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ προσποιηθῇ πὼς μιλοῦσε καὶ φερνότανε σὰν τοὺς ἄλλους κυνηγοὺς, ὁ Μάρκος φαινότανε πὼς δὲν ἦταν φτιαγμένος ἀπὸ τὴν ἴδια πάστα μ' αὐτοὺς. Κι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ διαφορά, ἐρχότανε νὰ τὴν ἐπισημοποιήσῃ ἀκόμα πιὸ πολὺ, ὁ λιγότερο ἀπότομος κι' ὁ πιὸ εὐγενικός τρόπος πού συνηθίζε νὰ τοῦ μιλά ὁ Ζόμπ.

Οἱ τέσσερες κυνηγοί, πού εἶχαν στὸ μεταξὺ ξαναπάρει ὁ καθένας τὴ γωνιά του, πίνανε ἄπληστα καὶ βιαστικά, λὲς καὶ φοβότανε μὴς καὶ τοὺς πάρει κανένας πίσω τὰ μπουκάλια πού κρατοῦσαν. Μὲ τὰ κεφάλια γυρισμένα πρὸς τὰ πίσω, τὸ στόμα τοῦ μπουκαλιοῦ κολλημένο στὰ χεῖλη τους, τὰ μάτια κλειστά ἀπ' τὴν εὐχαρίστηση, πίνανε, πίνανε προξενώντας ἕνα περίεργο καὶ παράξενο θόρυβο.

Ξαφνικά, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Ροῦπερτ, σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι, κατέβασε τὸ μπουκάλι καὶ φώναξε :

— Γιὰ σταθῆτε, βρὲ παιδιά... Γιὰ...

Δυὸ, τρία, μουγγρητὰ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση πού τοῦ δόθηκε. Ὁ Καναδός, ὅμως, πού τὰ μάτια του ἄστραφταν κι' ὅλας ἀπ' τὸ πιετό, ἐπέμενε καὶ φώναζε :

— Σύντροφοι... Ἀδελφοί τῆς Ἀκτῆς... Γιὰ σταθῆτε ἕνα λεφτό. Γιὰ ἀκοῦστε με. Τί τὸ κάναμε; Δὲν θὰ τσουγκρίσουμε ;

— Βέβαια ! Βέβαια ! ἀπάντησαν τότε ὅλοι μαζί καὶ ταυτόχρονα στρέφοντας ὁ Ὁλαφ, ὁ Μπόρνχολμ κι' ὁ Φερμπέκε πλησίασαν τὸ Ροῦπερτ, γελώντας καὶ φωνάζοντας, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ἐκεῖνο κέφι τῶν μπεκρήδων πού συναδελφώνονται μπροστὰ στὸ πιετό. Κι' οἱ κυνηγοὶ ἀκολουθώντας μιὰ παλιά παράδοση τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς, σήκωσαν ψηλὰ τίς μπουκάλες τους, καὶ πρόφεραν ἐπίσημα :

— Στὴν ὑγεία μας !

Ἡ βαρεῖς μπουκάλες τσουγκρίσαν δυνατὰ κι' ὕστερα ξανάρθαν πάλι στὰ στόματα τῶν κυνηγῶν πού ἐπεσφράγισαν τὴν εὐχή πού πρόφεραν πρὶν λίγο τὰ χεῖλη τους, ἀδειάζοντας στὰ λαρύγκια τους μιὰ μεγάλη γουλιὰ.

— Μπράβο κονιάκ ! ἔκανε σὲ λίγο ὁ Ὁλαφ ὁ Νορβηγός, κουνώντας μὲ θαυμασμὸ τὸ κεφάλι του.

— Θαρρεῖς καὶ μπαίνει μέσα στίς φλέβες μας καὶ μᾶς ζεσταίνει ὅλο μας τὸ κορμί, πρόσθεσε ἐπίσημα ὁ Ροῦπερτ.

Ὁ Φερμπέκε γέλασε δυνατὰ.

— Μωρὲ αὐτὸ δὲν εἶνε κονιάκ, φώναξε, δὲν εἶνε κονιάκ, μὰ «τζίν» σᾶν κι' αὐτὸ πού πίνουμε στὴν πατρίδα μου !

Κι' ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι τὸν κοίταξαν δύσπιστα, ὁ Ζόμπ, θέλησε νὰ τὸν ἐπιβεβαιώσῃ.

— Ἐχει δίκιο ὁ Φερμπέκε, εἶπε, δὲν εἶναι κονιάκ, μὰ «τζίν», τὸ πιετό τῆς πατρίδας του... Τὸ πήρα ἀπὸ κεῖνον τὸν ὀλλανδὸ καπετάνιο... Τὸν θυμᾶστε ;

— Αὐτὸς πού μᾶς τὸν ἔφερε περίσου ἡ τρικυμία ἀπὸ τὴν Ἰσλανδία ; ρώτησε ὁ Μπόρνχολμ.

— Καὶ πού τᾶχασε σᾶν εἶδε τὴν ἀνεξάρτητη Δημοκρατία μας ; πρόσθεσε ὁ Ροῦπερτ.

Καί στήν ανάμνηση αὐτή, ἀντήχησαν δυνατὰ γέλια, ἀνακατωμένα μέ εἰρωνικά σχόλια.

— Ἡ Δημοκρατία τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς! οὐρλιασεν ὁ Φερμπέκε.

— Ἐγκατεστημένη στὸν Κόλπο τοῦ Τρόμου, στήν Ἀνατολική Γροιλανδία! πρόσθεσε ὁ Ὀλαφ.

— Κι' ἀποτελουμένη ἀπὸ ἑπτὰ φαλαιοθήρας καὶ μιὰ Ἐσκιμῶα ὑπηρέτρια! ἀποτελείωσεν ὁ Μπόρνχολμ.

— Καί ποῦ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἐκλεγείς δι' ἐπευφημιῶν, εἶναι ὁ μπάρμπα-Ζόμπ! Ὁ σπουδαιότερος πρόεδρος ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ ποῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ βρῇ κανένας τὸν καλύτερό του καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς πολιτισμένες χώρες, φώναξε ξανὰ δυνατὰ ὁ Φερμπέκε, θέλοντας νὰ κολακέψῃ μέ τὰ λόγια του τὸ γέρο-Ζόμπ.

Τὰ γέλια ἀντηχοῦσαν τώρα βαρειά, θαρρεῖς κι' εἶχαν κι' αὐτὰ μεθύσει. Ὁ Ροῦπερτ, ἀρπάζοντας τὴ φράση ποῦχε πεῖ ὁ Φερμπέκε, πρόσθεσε εἰρωνικά:

— Ἐγὼ τί νὰ σὰς πῶ! Ἐχῶ τὴ γνώμη πὼς δὲν εἵμαστε διόλου εὐγενικοί. Ἀλλοιώτικα θάπρεπε ἤδη νάχουμε εἰδοποίησιν τὶς πολιτισμένες χώρες γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς Δημοκρατίας μας, καὶ νὰ τοὺς εἶχαμε στείλλει ἀπὸ μιὰ...

Ὁ Φερμπέκε στρέφοντας ἀπότομα, δὲν τοῦδωσε καιρὸ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του.

— Μὰ μὴ ξεχνᾷς, σύντροφε, ἔκανε διακόπτοντάς τον, τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ ἐπεφύλασσαν στὸν καθένα μας ἡ πολιτισμένες αὐτὲς χώρες ποὺ λὲς καὶ ποῦ...

Ἡ φράση τοῦ Φλαμανδοῦ ἀπλώθηκε μέσα στὴ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ, σὰν μιὰ πνοὴ ψυχροῦ ἀνέμου. Τὰ πρόσωπα ὅλων ὡς κατσούφιασαν ἀμέσως κι' ἡ φωνὴ τοῦ Ζόμπ ἀντήχησε σκληρῇ:

— Βούλωσε τὸ στόμα σου, Φλαμανδέ. Ὁ νόμος ἀπαγορεύει νὰ μιλοῦμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα!

Ὁ Φερμπέκε, μετανοιωμένος γιὰ ὅ,τι εἶπε, χαμήλωσε τὸ κεφάλι, ἐνῶ ὁ Μπόρνχολμ ἐπεβεβαίωνε τὰ λόγια τοῦ Ζόμπ.

— Δὲν κάνει, εἶπε, νὰ θυμούμαστε τὰ περασμένα. Κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ σὰν εἵμαστε μεθυσμένοι.

Μὰ παρ' ὅλα αὐτὰ στὰ πρόσωπα τῶν κυνηγῶν ξακολουθοῦσε ἀκόμα νᾶναι διάχυτος ἓνας τρόμος ἀνάκατος μέ φρίκη. Ὁ Ζόμπ τότε, θέλοντας ν' ἀλλάξῃ τὸ θέμα τῆς συζητήσεως, σήκωσε τὸ χέρι, κι' εἶπε:

— Καί τώρα, παιδιὰ μου, θὰ πρέπη νὰ γράψουμε στὸ βιβλίο τὰ γεγονότα τοῦ δεκαπενθημέρου.

Ἡ πρόταση τοῦ ἀρχηγοῦ δημιούργησε μιὰ καινούργια θύελλα, μὰ μιὰ θύελλα εὐθυμῆ, μιὰ θύελλα ἀπὸ ἀστεῖα πειράγματα, ποὺ στρέφονταν στὸ πρόσωπο τοῦ Ζόμπ.

— Ὁχι, ὄχι... δὲν βαρυέσαι... Γράψε τα μόνος σου γέρο... ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σὲ σένα...

Κολακευμένος κατὰ βάθος, γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ δειχναν, μὰ σκλάβος τῶν τύπων, ὁ Ζόμπ ἐπέμεινε:

— Τὸ λέει ὁ Νόμος.

Ἡ λέξη νόμος, ἔπесе πάλι ἀνάμεσα τοὺς τόσο σκληρὴ καὶ τόσο ἐπιβλητικὴ, ποὺ ὅλοι ὑπέκυψαν μὴ ἔχοντας τὴν δύναμη νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Ὁ γέρος ἄνοιξε θριαμβευτικὰ τὸ βιβλίο του, τὸ ξεφύλλισε, φόρεσε τὰ γυαλιά του, κι' ὕστερα μέ τὸν τόνο ἑνὸς δασκάλου, πρόσθεσε:

— Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς διόρθωσα ὅσα γράψαμε γιὰ τὴν 11 Ἀπριλίου, ἀφοῦ δὲν εἵμαστε σύμφωνοι. Ἀκοῦστε, λοιπόν, νὰ σὰς διαβάσω πὼς τᾶγραψα:

«Θερμόμετρο: 21 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν. Βαρόμετρο 740. Καταχνιά. Ὑστερα ἄνοιξε ὁ καιρὸς κι' ἀκολούθησε χιονοθύελλα. Ὁ Μπόρνχολμ καὶ ὁ Φερμπέκε βοήσαν στὴν ἀγτὴ μερικὰ συντοίμια ἀπὸ ἓνα καράβι ποὺ ἀνάμεσα τοὺς διήρχαν τέσσαρα κιβώτια μέ τροφίμα καὶ ἓνα βαρέλι... Ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ ἡμέρα δὲν συνέβηκε τίποτα ἄλλο...

Ὁ Ζόμπ σταματώντας τὸ διάβασμα του, ἔστρεψε καὶ τοὺς κοίταξε προσεκτικά:

— Εἴσατε σύμφωνοι; ρώτησε.

Ἀπὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς αἰθουσᾶς ἀντήχησε μιὰ κραυγὴ:

— Ναί, ναί, σύμφωνοι εἵμαστε, σύμφωνοι!

Ὁ Ζόμπ ἔβηξε, καί σάν νάχε μόλις τή στιγμή ἐκείνη ἀντιληφθῇ τὸ σκοτάδι ποῦθεν ἀπλωθῇ στὸ δωμάτιο, πρόσθεσε :

— Δὲν βγάζω πιά τὰ γράμματα. Μάρκο, ἀναψε τὴ λάμπα.

Ὁ Μάρκος προχώρησε καὶ πέρνοντας ἀπ' τὴ θερμάστρα ἓνα μισοκαμμένο ξυλαράκι, ἀνέβηκε στὸ τραπέζι κι' ἀναψε τὴ χάλκινη λάμπα ποὺ κρεμόνταν ἀπὸ ἓνα σύρμα στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦωματίου. Ἐνα ἀχνὸ φῶς ξεχύθηκε μέσα στὴν κάμαρη, σχηματίζοντας στοὺς τοίχους παράξενους ἡσκιους. Ἡ ζέστη, τὸ πιτό, ἡ κούραση, εἶχαν ἀποχαυνώσει τοὺς κυνηγοὺς. Μὰ ὡστόσο ὁ Ζόμπ, πιστεύοντας πῶς οἱ κυνηγοὶ τὸν ἄκουγαν, θέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ διάβασμά του.

— Καί τώρα, εἶπε ἄς ἀρχίσουμε τὸ δεκαπενθήμερο ποὺ τελειώνει ἀπόψε :

« Δευτέρα 16 Ἀπριλίου, θερμομέτρο . . . ».

Ὁ Δανὸς κι' ὁ Νορβηγὸς διαμαρτυρήθηκαν μὲ φωνὴ δυνατὴ ὁ καθένας ἀπὸ τὴ γωνιά του :

— Μὰ εἶναι περιττό . . .

— Δὲν χρειάζεται . . .

— Κι' ὅμως, ἔκανε ὁ Ζόμπ, ἔχω καθήκον νὰ σᾶς πῶ τί ἀκριβῶς συνέβηκε στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σας Στὸ διάστημα, λοιπόν, ποὺ ἐσεῖς λείπατε στὸ κυνήγι, ὁ Μάρκος, ἡ Ναρούτσα κι' ἐγώ, καθάρισαμε, σιγυρίσαμε, διορθώσαμε, βάλαμε τάξη παντοῦ καί . . .

— Καί ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα δὲν συνέβηκε τίποτα ἄλλο! φώναξε τότε κάποιος διακόπτοντάς τον καί ταυτόχρονα ἡ στερεότυπη καὶ κλασσικὴ ἐκείνη φράση ἄρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνεται εὐθύμα ἀπ' ὅλων τὰ στόματα, σάν τὴ ρεφραὶν ἑνὸς τραγουδιοῦ.

Ὁ Ζόμπ, ποὺ ἦρθε ξαφνικά στὸ κέφι, γέλασε κι' αὐτός.

— Βρὲ παλιομπεκρηδες, φώναξε, δὲν λέτε δηλαδὴ νὰ σοβαρευθῆτε καμμιά φορὰ λιγάκι! Τί χαχανίζετε; Ἄν γίνῃ κανένα λάθος, ἐγὼ δὲν θὰ φταίω. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς!

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς, ἀπάντησαν τραγουδιστὰ οἱ κυνηγοί, ξεκαρδισμένοι ἀπ' τὰ γέλια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Μάρκος Ντιντιέ φόρεσε μιὰ γούνα καὶ διευθύνθηκε στὴν πόρτα. Ὁ Ροῦπερτ, βλέποντάς τον ἔτοιμο νὰ βγῇ, θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Τί σ' ἐπίασε, παριζιάνε; τοῦπε μὲ φωνὴ φιλικὴ καὶ τρυφερή. Δὲ μπορεῖς νὰ μείνης μαζί μας;

— Πάω νὰ κλείσω τὸ παραθυρόφυλλο, ἀπάντησε ὁ Μάρκος. Ὁ ἥλιος βασίλεψε κι' ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ . . .

Καί προσπαθώντας νὰ κουκουλωθῇ πιὸ καλὰ, προχώρησε κι' ἔκανε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ, τὸν σταμάτησε ἡ διαταγὴ τοῦ Ζόμπ.

— Ἄσε τὰ παραθυρόφυλλα ἀνοικτά, παλληκάρι μου . . . τοῦπε. Ἄν ὁ Τζιμ Μπένετ βρίσκεται στ' ἀνοικτά, θὰ δῇ τὸ φῶς ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ διευθύνῃ πρὸς τὰ ἐδῶ καλύτερα τὸ «καγιάκι» του.

Ὁ Μάρκος δὲν ἐπέμεινε. Ἀνασήκωσε μόνο τοὺς ὤμους ἀδιάφορα κι' ἀπάντησε ἥρεμα:

— Ὅπως θέλεις.

Ὅστερα ξαναγύρισε στὴ θέση του καὶ βυθίστηκε σὲ συλλογισμοὺς ποὺ σκλήραιναν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του.

Μιὰ μεγάλη σιωπὴ ἀπλώθηκε ξανά στὸ δωμάτιο. Ὁ Ζόμπ, βγάζοντας κάπου-κάπου τὴ γλῶσσα, σάλιωνε τὸ μολύβι του καὶ σάν ἐπιμελὴς μαθητῆς, διώρθωνε κάτι μέσα στὸ βιβλίο του. Οἱ τέσσερες κυνηγοὶ λαγοκοιμοῦνταν. Κι' ἡ Ναρούτσα, κουρνιασμένη κάτω ἀπὸ τὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ, ἔμενε στὴ θέση τῆς ἀκίνητη σάν ἄγαλμα.

Ἔτσι πέρασε κάμποση ὥρα μέσα σὲ μιὰν ἀπόλυτη σιγῇ, ποὺ ἦρθε νὰ τὴν ταραξῇ ἓνα χασμουρητὸ τοῦ Ὁλαφ, ποὺ ἀφοῦ τέντωσε δυὸ-τρεῖς φορές τὸ κορμί του κι' ἔκανε τίς κλειδώσεις τῶν χερῶν του νὰ τρῖξουν δυνατὰ καὶ σκληρὰ ἔστρεψε κι' εἶπε μὲ φωνὴ ζωηρή:

— Τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ Μπένετ! Δὲ μπορεῖ δηλαδὴ νάβῃ ἀκριβῆς στὴν ὥρα του:

Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὸ τομποῦκι ἀνάμεσα στὰ δόντια, ὁ Ροῦπερτ πρόσθεσε:

— Δεν δίνει δεκάρα για τους συντρόφους του...

Κι' ο καθένας βιάστηκε να προσθέση κάτι το δυσάρεστο για να συμπληρώση το πορτραίτο του συντρόφου που έλειπε.

— Είναι απότομος σαν ταύρος, έκανε ο "Ολαφ.

— Εύγενικός σαν γαϊδούρι, συμπλήρωσε ο Μπόρνχολμ.

— Μισός κροκόδειλος και μισός βουβάλι, μурμουρίσε ο Ροϋπερτ γελώντας δυνατά.

Κι' ο Φερμπέκε, αποτέλειωσε την κουβέντα, κουνώντας ανιγματικά το κεφάλι.

— Ποιός ξέρει, είπε, που ψάρεψε εκείνη τη μαχαιριά που χει στη μούρη!...

"Ολοι φαινότανε πώς ήταν σύμφωνοι να κακολογήσουν το Μπένετ. 'Ο Ζόμπ, μόνο, σκέφτηκε πώς είχε υποχρέωση, σαν αρχηγός που ήταν, να προστατέψη το σύντροφο που έλειπε. Σταμάτησε λοιπόν το γράψιμο του και άνασηκώνοντας το κεφάλι έκανε να διαμαρτυρηθῇ.

— Μπορεί νάχετε δίκιο για όσα λέτε, παρατήρησε με φωνή ζωηρή, μα μη ξεχνάτε πώς ο Μπένετ είναι ο καλύτερος κυνηγός απ' όλους σας. Αυτός θα μπορούσε να γεμίση από δέρματα την αποθήκη μας, πριν προφτάξετε έσείς καλά-καλά να σκοτώσετε έστω κι' ένα λαγό.

'Από τη θέση του ο Μάρκος φώναξε:

— Δεν το ξέρουμε αυτό!

'Ο Ζόμπ έστρεψε πειραγμένος προς το μέρος του και τουπε περιφρονητικά:

— Το ξέρουμε και το παραξέρουμε, μικρούλη μου!

"Ενα γέλιο άντήχησε, μα ο Ζόμπ μη δίνοντας προσοχή εξακολούθησε στον ίδιο τόνο:

— 'Ο Μπένετ τώδειξε είκοσι φορές πώς είναι παλληκάρι. Και τώδειξε μέσα σε τέσσερες μόνο μήνες που είναι μαζί μας.

Και τότε, τότε παρατηρήθηκε ένα παράξενο πράγμα. Τα λόγια του Ζόμπ, τους παρέσυραν άμέσως όλους και μιὰ ξαφνική κι' απότομη μεταστροφή σημειώθηκε στις γνώμες τους. Κι' οί άνθρωποι εκείνοι, που λίγη ώρα πριν, απαρριθμούσανε

τά έλαττώματα του Τζιμ Μπένετ, άρχισαν τώρα σαν από σύνθημα να περιγράφουν μ' ένθουσιασμό τα προτερήματά του.

— Βέβαια, είναι ο καλύτερος κυνηγός απ' όλους μας και δουλεύει το καμάκι με μιὰ μαεστρία έξωφρενική, είπε πρώτος απ' όλους ο "Ολαφ.

— "Αμ! τη καρμπίνα! Δεν του φεύγει τίποτα! Ούτε τρίχα! έκανε ο Ροϋπερτ.

— Τραβᾷ κουπί σαν θεός! Και κρατᾷ το τιμόνι σαν αυτοκράτορας, συμπλήρωσε ο Μπόρνχολμ.

Οί κυνηγοί μιλούσαν τώρα όλοι μαζί, πλέκοντας τον πανηγυρικό του Μπένετ. Κι' ο Φερμπέκε είπε:

— Χάρис σ' αυτόν, σύντροφοι, ή δημοκρατία μας απέκτησε και μιάν υπηρέτρια...

— ...Που βρωμᾷ, όμως, ψαρίλας και λάδι! διέκοψε για δεύτερη φορά μ' έναν είρωνικό τόνο ο Μάρκος.

Μὰ ή διακοπή αυτή, όπως κι' ή πρώτη, πέρασε απαρατήρητη, γιατί ο "Ολαφ πρόσθεσε άμέσως:

— Είχε το θάρρος να πάη να την κλέψη από μέσα απ' το χωριό των Έσκιμών, που δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να μᾱς την δώσουν με το καλό.

Μὰ το μεγαλύτερο έγκώμιο λέχτηκε από τον Μπόρνχολμ, το Δανό. Αυτός υπερθεμάτισε.

— Είναι φαλαινοθήρας, βρε αδελφέ!... είπε με φωνή επίσημη. Τι τᾱ θέλετε τώρα τ' άλλα; Είναι φαλαινοθήρας! 'Αληθινός φαλαινοθήρας!...

'Ο Μάρκος Ντιντιέ που παρακολουθούσε, μ' ένα είρωνικό χαμόγελο στᾱ χείλη το ξέσπασμα του ένθουσιασμού αυτού που είχε προκληθῇ ύστερα από την τόση κατακραυγή, προσπαθώντας να προσδώση στη φωνή του ένα σκληρό ύφος, έστρεψε κι' είπε:

— "Ενας φαλαινοθήρας!... ώστε, έσᾱς, σᾱς φθάνει αυτό;

Οί κυνηγοί τᾱχασαν για μιὰ στιγμή και δεν ήξεραν τι ν' απαντήσουν. Πέρασαν έτσι λίγα λεπτά δίχως να μιλήση κανένας τους, λές και σκεφτότανε να βρουν μιὰ φράση, που θα τους επέτρεπε να ποῦν κάτι.

Πρώτος μίλησε ο Όλαφ.

— Έμεις συνεταιριστήκαμε, είπε με φωνή βαρειά, για να κυνηγοῦμε καὶ νὰ ψαρεύουμε ὅλοι μαζί...

Καὶ σὰν νᾶθελαν θαρρεῖς νὰ ἐνισχύσουν αὐτὴ τὴν ἐκδοχή, ἄρχισαν νὰ λένε κι' οἱ ἄλλοι ὅτι τοὺς κατέβαινε.

— Έχουμε συμφωνήσει νὰ δουλεύουμε ἡσυχά... χωρίς ἀφεντικά..., εἶπε ὁ ἕνας.

— Καὶ χωρίς χαρτιά..., πρόσθεσε ἕνας ἄλλος.

— Καὶ χωρίς ἐπιθεωρητάς... καὶ χωρίς ἀστυνόμους..., συμπλήρωσε ὁ τρίτος.

Ἡ φράσεις προφέρονταν τώρα ἢ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, μπερδεμένες κι' ἀνάκατες.

Καὶ ξαφνικά ὁ Όλαφ ἀνασηκώνοντας τὸ δυνατὸ κορμί του, φώναξε ἐπίσημα:

— Συνεταιριστήκαμε σὰν ἄνθρωποι ἐλεύθεροι, πού δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κοινωνία. Δὲν εἶναι ἔτσι, σύντροφοι:

Μιὰ ἐπευφημία κάλυψε τὰ λόγια του, κι' ὁ Όλαφ κορδώθηκε περήφανος γιατί εἶχε βρεῖ τίς λέξεις πού κολάκευαν τὴν περηφάνεια καὶ τὸ φιλότιμο ὅλων τους. Κι' ὁ Ροῦπερτ ὁ Καναδός, μετὰ τὸ τετράγωνο καὶ γερό κορμί του, γύρισε τότε πρὸς τὸ Μάρκο καὶ τοῦπε, μετὰ φωνὴ πού περικλοῦσε περισσότερὴ ἐῖρωνία παρὰ κακία.

— Αὐτὴ τὴν ἴδια φράση μήπως δὲν τὴν εἶπες κι' ἐσὺ σὰν ἥρθες καὶ ζήτησες νὰ γίνης σύντροφός μας.... Ἄν καὶ σὺ ἦσους τόσο φαλινοθήρας, ὅσο ἐγὼ εἶμαι πάπας!

Ἐνὰ χοντρὸ γέλιο ἀντήχησε μέσα σ' ὅλο τὸ δωμάτιο. Οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ πού εἶχαν παρασυρθῇ, ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Ροῦπερτ, ἐξακολούθησαν.

— Σὲ δεχτήκαμε, γιατί καταλάβαμε πὼς εἶσαι κι' ἐσὺ ἕνας ἐπαναστάτης σὰν καὶ μᾶς! φώναξε ὁ Μπόρνχολμ.

— Ναί! ἀπάντησε μετὰ στυγνὴ φωνὴ ὁ Μάρκος.

— Ἐνας ἄνθρωπος χωρίς πατρίδα, ὅπως κι' ἐμεῖς! ἔκανε συμπληρώνοντας ὁ Όλαφ.

— Ναί! ξανάπε μετὰ τὴν ἴδια φωνὴ ὁ Μάρκος.

— Ἐνὰ θυμὰ σὰν κι' ἐμᾶς! μουρμούρισε ὁ Φέρμπεκε.

— Ναί, ἔκανε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Μάρκος.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ «ναί» εἶχαν ἀντηχήσει μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα πού τοὺς κύκλωνε, σὰν τρεῖς πιστολιές. Παραξενεμένοι, οἱ κυνηγοί, κοιτάζονταν, δίχως νὰ βρίσκουν νὰ ποῦν τίποτα. Ἀσυνήθιστοι ὅπως ἦσαν στὰ πολλὰ λόγια, δὲν βρίσκανε τίς φράσεις πού τοὺς ἐχρειάζονταν καὶ δὲν καταλάβαιναν πού ἤθελε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ σύντροφός τους. Κι' ὁ Μάρκος τότε ἐξηγήθηκε, μετὰ κάποιο φιλικὸ τόνο στὴ φωνή του:

— Σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου, ἄρχισε νὰ λέῃ, γιατί μετὰ δεχτήκατε στὴν ὁμάδα σας, καὶ γιατί μετὰ προφυλάξατε καὶ μετὰ προστατεύσατε, ἐνῶ δραπέτευα πρὸς τὸ Βορρᾶ, χωρίς νὰ ξέρω πού πηγαίνω, χαμένος μέσα στὴ χιονοθύελλα κι' ἔτοιμος νὰ σκοτωθῶ ἀπ' τὴν ἀπελπισία....

Κι' ὁ Μάρκος σωπαίνοντας, ἔστρεψε καὶ τοὺς κοίταξε ὅλους μετὰ μιὰν ἐκφράση εὐγνωμοσύνης. Μὰ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτὴ θαρρεῖς κι' ἐνόχλησε τοὺς κυνηγούς.

— Λοιπὸν; ρώτησε ἀνυπόμονα καὶ νευριασμένα ὁ Ροῦπερτ. Λέγε παρακάτω... Τί θές νὰ πῆς;

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Μάρκος, ἐγὼ λέω πὼς δὲν εἶμαστε πρωτόβγαλτες κοπελλίτσες πού νά.....

Μὰ δὲν πρόφταξε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του. Ἡ λέξις αὐτὴς προκάλεσαν μιὰν ἀληθινὴ θύελλα ἀπὸ γέλια ποῦρθε νὰ τὸν διακόψῃ. Καὶ τότε ἀνάμεσα στὴν ἀναμπουμπούλα ἐκείνη τῶν χαχανητῶν, ξεχωρίζαν μερικὲς φράσεις:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ πρωτόβγαλτες κοπελλίτσες!

— Ὁχι, νὰ μὴν εἶμαστε καὶ μωρά!

— Ποῦ τίς βρίσκει τέτοιες ιδέες αὐτὸ τὸ νιάνιαρο!

Μὰ ὁ Φλαμανδός, σὰν νὰ πειράχτηκε ξαφνικά διώρθωσε:

— Φυσικά, δὲν εἶμαστε πρωτόβγαλτες κοπελλίτσες. Κι' ὕστερα, τί σημασία ἔχει αὐτό; Μπᾶς κι' αὐτὸ μᾶς ἐμποδίζει τᾶχα ἀπὸ τοῦ νᾶμαστε τίμιοι;

Τὰ λόγια τοῦ Φερμπέκε τοὺς ἔκαναν ἀμέσως ὅλους νὰ σωπάσουν καὶ νὰ σοβαρευθοῦν.

— Είμαστε πιό τίμιοι από τούς διαφόρους ψευδοτίμιους τών πολιτισμένων χωρών! φώναξε ό Μπόρνχολμ.

— Είμαστε έτοιμοι νά κομματιαστούμε, παρ'ά νά παραβούμε τόν όρκο μας! ούρλιασε ό "Ολαφ.

“Η φωνές άντηχοΰσαν τώρα άγριες καί δυνατές.

— Κι' απόδειξη βροντοφώνησε σέ λίγο ό Ροϋπερτ, ό Νόμος της Δημοκρατίας τών άδελφών της άκτής!

Κι' άμέσως, σ'άν σέ σύνθημα, όλοι οί κυνηγοί άνασηκώθηκαν, τεντώνοντας τά κορμιά τους κι' ύψώνοντας τό κεφάλι μέ μιάν άγρια περηφάνεια. Τά λόγια τοϋ Καναδοϋ τούς είχαν προξενήσει μιά βαθειά έντύπωση. Καί πραγματικά, άν τούς έβλεπε κανείς εκείνη τή στιγμή, θα παρατηρούσε πώς οί επαναστάτες εκείνοι, πού ή κοινωνία τούς είχε άπορρίψει από τούς κόλπους της, θεωρούσαν τιμή τους πού άναδημιούργησαν, έπειδή αύτοί μόνοι τους τό ήθελαν, τούς ίδιους εκείνους νόμους, πού είχαν έναντίον τους επαναστατήσει καί πού γιά χάρη τους είχαν έγκαταλείψει τήν πολιτισμένη κοινωνία.

Καί κανένas τους δέν φαινόταν νά αντιλαμβάνεται τήν αντίθεση αύτή, κανένas τους, έκτός από τό Μάρκο, πού χαμογελοϋσε είρωνικά, κι' ίσως-ίσως τό γέρο-Ζόμπ, πού μέ τήν πίπα του άνάμεσα στα δόντια κάπνιζε καί σώπαινε, άκούοντας προσεκτικά ό,τι λέγανε.

Μιά λέξη κυριαρχοϋσε μέσα στο δωμάτιο. Μιά λέξη: «“Ο νόμος!... ό νόμος!... ό νόμος μας!» πού οί κυνηγοί χειρονομώντας άγρια, πρόφεραν άδιάκοπα μέ μιάν παράξενη χαρά. “Ο "Ολαφ, ό Μπόρνχολμ, ό Ροϋπερτ, μιλοϋσαν όλοι μαζί:

— Τό νόμο τοϋτο τόν φτιάξαμε έμείς!

— Κι' ώρκιστήκαμε νά τόν φυλάξουμε...

— Δώσαμε τόν μεγάλο μας όρκο...

— Ναι, τό φτιάξαμε έμείς, οί ιδρυταί της Δημοκρατίας τών άδελφών της Άκτής.

— Τήν ήμέρα πού ήρθαμε κι' έγκατασταθήκαμε έδω, οί τέσσερες μας! Τό θυμάσαι, γέρο;

“Ο Ζόμπ άνασήκωσε τό κεφάλι καί μουρμούρισε:

— Τό θυμoμαι!

“Ο Ροϋπερτ βροντοφωνοϋσε τώρα.

— Τάχουμε γράψει όλα τοϋτα στο βιβλίο, φώναζε σ'άν τρελλός, κι' ύστερα τά υπεγράψαμε κι' οί τέσσερες μας. Είναι ή δέν είναι έτσι, γέρο;

— Ναι, παλληκάρι μου, π'άνε τριάντα έννια μήνες από τότε.

— Τριάντα έννια μήνες!

Μιά παράξενη χαρά τούς πλημμύριζε όλους στη σκέψη, πώς αύτοί ήσαν οί ιδρυταί ένός Κράτους, οί νομοθέταί ένός Νόμου. Κι' ή χαρά τους αύτή ξέσπασε σέ ξεφωνητά:

— Ναι, ναι, ναι! “Εχεις δίκηο, γέρο! “Εχεις δίκηο! “Ωρκιστήκαμε όλοι μας στο όνομα της Παναγίας της Άκτής, κρατώντας μέσ' τά χέρια μας τά μαχαίρια μας!

Κι' οί Άνθρωποι κείνοι, πού είχαν έγκαταλείψει τόν πολιτισμένο κόσμο, θαρρείς καί χάρονταν τώρα πού έβλεπαν πώς τόν είχαν ξαναδημιουργήσει άνάμεσα στις παγωμένες εκείνες έκτάσεις. Χαιρόνταν θαρρείς, γιατί είχαν ξαναδημιουργήσει κι' αύτό άκόμα τό γραφειοκρατικό χαρτοβασίλειο, καί μιá παράξενη θρησκεία, μιá θρησκεία πρωτόγονη, πού τήν άποτελοϋσε τό ξύλινο εκείνο άγαλμα, τό χιλιοφαγωμένο από τίς θάλασσες τοϋ βορρά, καί πού πάνω του ώρκίζονταν κάθε τόσο. Κι' ήταν τόσο μεγάλη ή χαρά τους, πού κανένas τους δέν αντιλήφτηκε τό ξάφνιασμα της Έσκιμώας πού παραμόνευε από τό παράθυρο, καί πού γιά μιá στιγμή στρέφοντας γλύστρησε ήρεμα, σ'άν γάτα, κι' άνοίγοντας άθόρυβα τήν πόρτα βγήκε έξω κι' έξαφανίστηκε.

Οϋτε κι' αύτός άκόμα ό Μάρκος, δέν άντελήφτηκε τήν ξαφνική έξοδο της Ναρούτσας. Κυριευμένος μόνο από ένα πρωτόγονο μίσος, ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο καί φώναξε:

— Ναι. “Ωρκιστήκατε όλοι σας στην Παναγία της Άκτής. “Ωρκιστήκατε όπως ώρκίστηκε κι' έγώ.... Μά' σ'άν ώρκίστηκε ό Τζιμ Μπένετ, πάνω στο μαχαίρι του, πού ήταν στραμμένο πρὸς τήν Παναγία μας, υπήρχε κάτι πού δέν υπήρχε οϋτε στα δικά σας τά μαχαίρια, οϋτε στο δικό μου....

Μιά μικρή σιωπή ἀκολούθησε, πού ἦρθε σέ λίγο νά τήν διακόψει ὁ Φερμπέκε μέ μιάν ἐρώτηση.

— Καί τί ὑπῆρχε, ἔκανε περίεργος, πάνω στό μαχαίρι τοῦ Μπένετ, παλληκάρι μου;

— Αἷμα! ἀπάντησε μέ στριγγιά φωνή ὁ Μάρκος. Αἷμα!

Κι' ἡ λέξη αὐτή εἶχε ξεφύγει ἀπό τὸ στόμα τοῦ Μάρκου τόσο γλήγορα, τόσο ἀναπάντεχα κι' ἀπότομα, πού μιὰ παράξενη σιγή, ξανααπλώθηκε μέσα στό δωμάτιο, μιὰ νεκρική σιγή πού σέ λίγο ὁ Ζόμπ, θέλησε σάν ἀρχηγός πού ἦταν νά τήν διακόψει, μουγκρίζοντας σά θηρίο:

— Λές βλακεῖς, Μάρκο. Βλακεῖς!...

Ὁ Μάρκος, ὅμως, ποῦχε πάρει φόρα δὲν σταμάτησε.

Σὰς τὸ λέω, φώναξε πιὸ δυνατά. Σὰς τὸ λέω καί πρέπει νά τὸ πιστέψετε. Πάνω στό μαχαίρι τοῦ Μπένετ ὑπῆρχε αἷμα!

Τὰ πρόσωπα τῶν κυνηγῶν στρέψανε πρὸς τὸ μέρος καί τὰ μάτια τους τὸν κοίταξαν ἀγριεμμένα.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πὼς τὸ ξέρεις ἐσύ; ρώτησε ὁ Μπόρνχολμ.

— Μοῦ τὸ διηγήθηκεν ὁ ἴδιος! ἀπάντησε ὁ Μάρκος.

— Ἀρλοῦμπες! πρόσθεσε ὁ Ὀλαφ, κάνοντας μιὰ περιφρονιτική κίνηση. Δὲν εἶσαι ἀρκετὰ φίλος μαζί του γιὰ νὰ κάτση νὰ σοῦ διηγηθῇ τέτοια πράγματα!

Ὁ Μάρκος, ποῦχε στό μεταξὺ φοβερὰ νευριάσει, θέλησε νὰ πείσῃ μέ κάθε τρόπο τοὺς συντρόφους του.

— Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ τελευταῖο κυνήγι, φώναξε δυνατά, σάν νάθελε θαρρεῖς νὰ τοὺς πείσῃ μέ τὴ ζωερὴ φωνή του, πᾶνε τώρα τρεῖς βδομάδες, εἶχε γίνει στουπὶ στό μεθύσι... Καί τότε... Τότε... Καθισμένος μπροστὰ στὴν καλύβα του, κουβέντιαζε μόνος του...

Οἱ ἄλλοι, πού λές καί φοβήθηκαν τὴν ἀποκάλυψη πού θὰ τοὺς γινότανε γιὰ τὸ σύντροφό τους, τοῦκαναν νόημα νὰ σωπάσῃ. Μὰ ὁ Φερμπέκε ἐπέμενε ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια.

— Λοιπὸν τί γίνηκε, ρώτησε, παρ' ὅλο πού δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς, πὼς ὅταν εἶναι κανένας μεθυσμένος, μπορεῖ νὰ πῇ τοῦ κόσμου τίς βλακεῖς καί τίς ἀνοησίες!

— Δὲν ἔχεις δίκη, ἀπάντησε ὁ Μάρκος, μὰ αὐτὸς σύντροφε κατορθώνει νᾶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του κι' ὅταν ἀκόμα εἶναι μεθυσμένος!... Μάθετε, λοιπὸν, πὼς στὴν πατρίδα του, τὴν Ἀμερική, ὁ Μπένετ σκότωσε τρεῖς ἀνθρώπους. Ἀκοῦτε; Τρεῖς ἀνθρώπους καί γι' αὐτὸ ἦρθε καί μᾶς βρῆκε.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ κατηγορία ἦταν τόσο θετική καί τόσο συγκεκριμένη, πού κανένας δὲν σκέφτηκε ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβεια της. Ἦταν φανερό, πὼς ὁ Μάρκος δὲ μπορούσε νὰ τᾶχε, ὅλα ἐκεῖνα, βγάλει μόνος του ἀπὸ τὸ νοῦ του. Ἀσφαλὼς θὰ τοῦ τᾶχε πῇ ὁ ἴδιος ὁ Τζιμ Μπένετ. Δὲν χωροῦσε πιά καμμιά ἀμφιβολία. Ἰσαμε τὴ στιγμή ἐκείνη κανένας δὲν ἤξερε τίποτε, ἢ μᾶλλον προσπαθοῦσε νὰ τὰ ἀγνοῇ ὅλα. Μερικὲς ὑπονοίες μονάχα ὑπῆρχαν... Μὰ τώρα ὅμως!...

Καί καθὼς ὁλοκλήρωναν τίς παράπάνω σκέψεις, τὰ πρόσωπα τῶν κυνηγῶν σκυθρώπιασαν.

Πέρασε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, πού κανένας τους δὲν ἔβρισκε τὴ δύναμη νὰ πῇ τίποτα. Καί ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακροχρονὴ σιγή, ὁ Ζόμπ μουρμούρισε:

— Φυσικά... Ἄν εἶναι βέβαια ἀλήθεια... Τρεῖς ἄνθρωποι, δὲν εἶναι μικρὸ κι' ἀσήμαντο πρᾶγμα...

Ὁ Μπόρνχολμ, πού μέ τὰ τετράγωνα νύχια του ἔξυνε τὸ κεφάλι του, ἀνασηκώνοντας λίγο τὸ καλπάκι πού φοροῦσε, προσπάθησε νὰ βρῇ μιὰ δικαιολογία.

— Ὅταν εἶναι κανένας ἄτυχος, ἔκανε μέ σιγανὴ φωνή, μπορεῖ βέβαια νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο... Μὰ τρεῖς ἀνθρώπους... πᾶει πάρα πολὺ...

— Πολὺ λέει, πρόσθεσε ὁ Φερμπέκε, μὰ αὐτὸ εἶναι...

Ὁ Ζόμπ, ὅμως, δὲν τοῦδωσε καιρὸ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του. Ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι του ἔστρεψε καί τοὺς κοίταξε ἕναν-ἕναν προσεκτικὰ μέ τὸ σκληρὸ του βλέμμα, τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο βλέμμα τοῦ παλιοῦ ναυτικοῦ, ποῦτανε συνηθισμένο νὰ ὑπολογίζῃ τίς θύελλες καί τίς φουρτοῦνες, θαρρεῖς κι' ἤθελε νὰ μαντέψῃ στίς σκέψεις πού εἶχανε μέσ' τὸ μυαλό τους.

Κι' ὁ Ζόμπ, πού δὲν χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ τὸν

κίνδυνο πού άπειλοῦσε νά καταστρέψη τήν άρμονία τῆς ζωῆς τους, ἔστρεψε κι' εἶπε ἀπότομα :

— Δέν εἶναι ἀπίθανο, νά σκότωσε ὁ Μπένετ τρεῖς ἀνθρώπους, μὰ μὴ ξεχνᾶτε πῶς εἶναι σπουδαῖος κυνηγός... Καί τοὺς σπουδαίους τοὺς κυνηγοὺς τοὺς χρειαζόμαστε.

Οἱ κυνηγοὶ ἄρχισαν νά συνέρχονται, γιατί καταλάβαιναν πῶς μὲ τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ γέρο-Ζόμπ μιλοῦσε τὸ συμφέρον τους. Κι' ὁ γέρο-ἀρχηγός, πού ἀντελήφτηκε τὴ σκέψη τους θέλησε νά ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν εὐκαιρία πού τοῦ προσφέρουνταν καί νά ξεκαθαρίσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴν ὑπόθεση.

— Κι' ὕστερα, πρόσθεσε στὸν ἴδιο ἐπίσημο κι' αὐστηρὸ τόνο, μὴ ξεχνᾶτε πῶς τὸ παρελθὸν ἐνὸς συντρόφου δέν πρέπει νά μᾶς ἐνδιαφέρει σὲ τίποτα, ἀφοῦ ὁ σύντροφος αὐτός, σέβεται καί τηρεῖ τὸ νόμο μας...

Οἱ κυνηγοὶ κάλυψαν μὲ ζωηρὲς ἐπευφημίες τὰ λόγια του. Ὁ γέρο-κατεργάρης εἶχε βρεῖ ἀκριβῶς ἐκεῖνο πού ὅλοι τους σκεφτότανε ἀπὸ μέσα τους καί πού κανένας τους δέν τολμοῦσε νά τὸ ἐκφράσῃ.

— Ναί, ναί, ἔχεις δίκη, μπάρμπα-Ζόμπ, φώναξαν ὅλοι μαζί. Ἔχεις δίκη... Δίκη...

Ὁ Μάρκος μόνο θέλησε νά διαμαρτυρηθῇ, μὰ ὁ γέρος τοῦ ἐπέβαλε ἀμέσως σιωπὴ γιατί, καθὼς τοῦπε, ἔκρινε πῶς ὁ Μάρκος θάπρεπε νά σωπάσῃ γιὰ τὸ ἴδιο, τὸ δικό του συμφέρο.

— Μήπως πήγαμε, τοῦ φώναξε ζωηρά, νά ἐξακριβώσουμε στὴ Γαλλία τὸ τί ἔκανες ἐσὺ γιὰ νά ἀναγκαστῇς νά φύγῃς ἀπ' τὴν πατρίδα σου καί νά ρθῇς σὲ τούτη ἐδῶ τὴν ἔρημη γωνιά; Μήπως σοῦ ζητήσαμε...

Μὰ ὁ Μάρκος μισότρελλος ἀπ' τὸ θυμὸ του καί μὴ μπορῶντας νά καταλάβῃ τὴν πρόθεση τοῦ γέρου, τὸν διέκοψε μ' ἀπότομη φωνή:

— Αὐτὸ πού ἔκανα ἐγώ, εἶμαι ἔτοιμος νά σᾶς τὸ πῶ....
Εἶμαι ἔτοιμος νά σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως... Νά...

Μὰ ἡ φράση του ἀμέσως πνίγηκε ἀνάμεσα στὶς φωνὲς πού βάλανε οἱ ἄλλοι κυνηγοί.

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι! φώναξαν ὅλοι μαζί. Δέν θέλουμε!

Ἡ στριγγλὴ φωνὴ τοῦ Μάρκου ξεχώρισε μέσα στὸ θόρυβο.

— Ἐγὼ δέν εἶμαι δολοφόνος, φώναζε. Δέν εἶμαι δολοφόνος!

Ἡ λέξη τοῦ Μάρκου ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο σὰν μιὰ πιστολιά, τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ πού ἡ πόρτα ἀνοίγοντας ἀπότομα ἄφησε νά φανερωθῇ μιὰ ψηλὴ σιλουέττα, τριχωτὴ κι' ἀστραφτερὴ ἀπὸ τὸ χιόνι καί τὸν πάγο.

— Γειά σας, σύντροφοι!, φώναξε ὁ νεοφερμένος, πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Τζίμ Μπένετ, καί μὲ δυὸ γρήγορα βήματα δρασκελίσε τὸ κατῶφλι καί μπῆκε μέσα.

Πίσω του, γλυστρῶντας, πέρασε ἡ Ναρούτσα κι' ἀφοῦ ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν πόρτα, ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ κι' ἄρχισε νά λύνη τὰ κορδόνια τῶν βαρειῶν χιονοπέδλων τοῦ κυνηγοῦ. Ὁ Μπένετ τὴν ἄφησε νά δουλεύῃ, μὴ δίνοντάς της καμμιά σημασία. Ἀκουμπισμένος πάνω στὸ καμάκι του, μὲ τὴν καραμπίνα στοὺς ὤμους, τὸ σκουφὶ τραβηγμένο ἴσαμε τὰ μάτια, κοίταζε τοὺς συντρόφους του τὸν ἕνα ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο. Κι' ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς, θαρρεῖς μὴ μπορῶντας νά ὑποφέρῃ τὸ βλέμμα του, ἔστρεφε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπο. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ζόμπ, μ' ὅλη τὴν ὑπεροχὴ πού τοῦδινε ὁ τίτλος τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀμφιταλαντεύθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὴ ξέροντας τί νά πῇ. Μά, σχεδὸν ταυτόχρονα, καταλαβαίνοντας πῶς τὸ ζήτημα ἦταν σοβαρό, ὁ γέρος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καί θέλοντας νά κάνῃ τὸν αὐστηρὸ καί τὸ δυσαρεστημένο, εἶπε μὲ φωνὴ ἐπιπληκτική.

— Τζίμ Μπένετ, ἄργησες.

— Τὸ ξέρω ἀπάντησε αὐτός.

— Δέν ἦρθες στὴν ὥρα σου.

— Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω, ξανάπε ὁ Μπένετ.

— Γι' αὐτὸ καί μεῖς δέν περιμέναμε τὸν ἐρχομὸ σου γιὰ ν'

ἀρχίσουμε τὸ γλέντι μας...

— Τὸ βλέπω, μουρμούρισε μεσ' τὰ δόντια του ὁ νεοφερμένος κυνηγός, ρίχνοντας γύρω του μιὰ γρήγορη ματιά.

Ἡ ἀπαντήσεὶς ἦσαν τόσο ἀπότομες πού ὅλοι τοὺς στρέψανε καί κοιτάχτηκαν παραξενεμένοι.

Ήταν ολοφάνερο πώς ο Μπένετ δέν είχε διάθεση για κουβέντες. Κι' έπειδή τόν ξέρανε από τήν καλή, κατάλαβαν πώς ή στιγμή δέν ήταν κατάλληλη για άστεία, έστω και φιλικά.

Σώπασαν, λοιπόν, και τόν άφησαν ήσυχο. Ακολουθήσε έτσι μια μικρή σιωπή, πού στο διάστημά της, ο Τζίμ Μπένετ, δίχως νά δείχνει πώς βιάζεται, σαν άνθρωπος σίγουρος για τόν έαυτό του και για τή δύναμη του, έβγαλε ένα-ένα τά ροϋχα πού φορούσε και τά πέταξε γύρω του. Ή Έσκιμωά, πεσμένη μπροστά του στα τέσσερα, σαν άληθινή γάτα, έστρεφε κάθε τόσο τó κορμί της και μάζευε άπ' έδω κι' άπό κεϊ, τά ροϋχα πού πετούσε, τήν κάπα του, τó κασ-κόλ του, τó μάλλινο γελέκο του, τή ζώνη, τó δερμάτινο πανωφόρι του. Ύστερα, σαν τέλειωσε ο Μπένετ νά πετά τά ροϋχα του, ή Έσκιμωά, κοιτάζοντάς τον μ' ένα βλέμμα πού πρόδιδε μια λατρεία, τήν λατρεία ενός πιστού μπροστά στο είδωλό του, σηκώθηκε και προχωρώντας άρχισε νά κρεμά όλα εκείνα τά ριγμένα πράγματα.

Ο Ζόμπ, έκρινε τότε πώς ήταν καιρός νά συνεχίση, τήν κουβέντα του. Στρέφοντας, λοιπόν, τοϋπε σέ φιλικό τόνο:

— Έλπίζω νά μ'ην σοϋ συνέβηκε τίποτε Μπένετ.

— Κάτι μοϋ συνέβηκε...

— Καλό ή κακό;

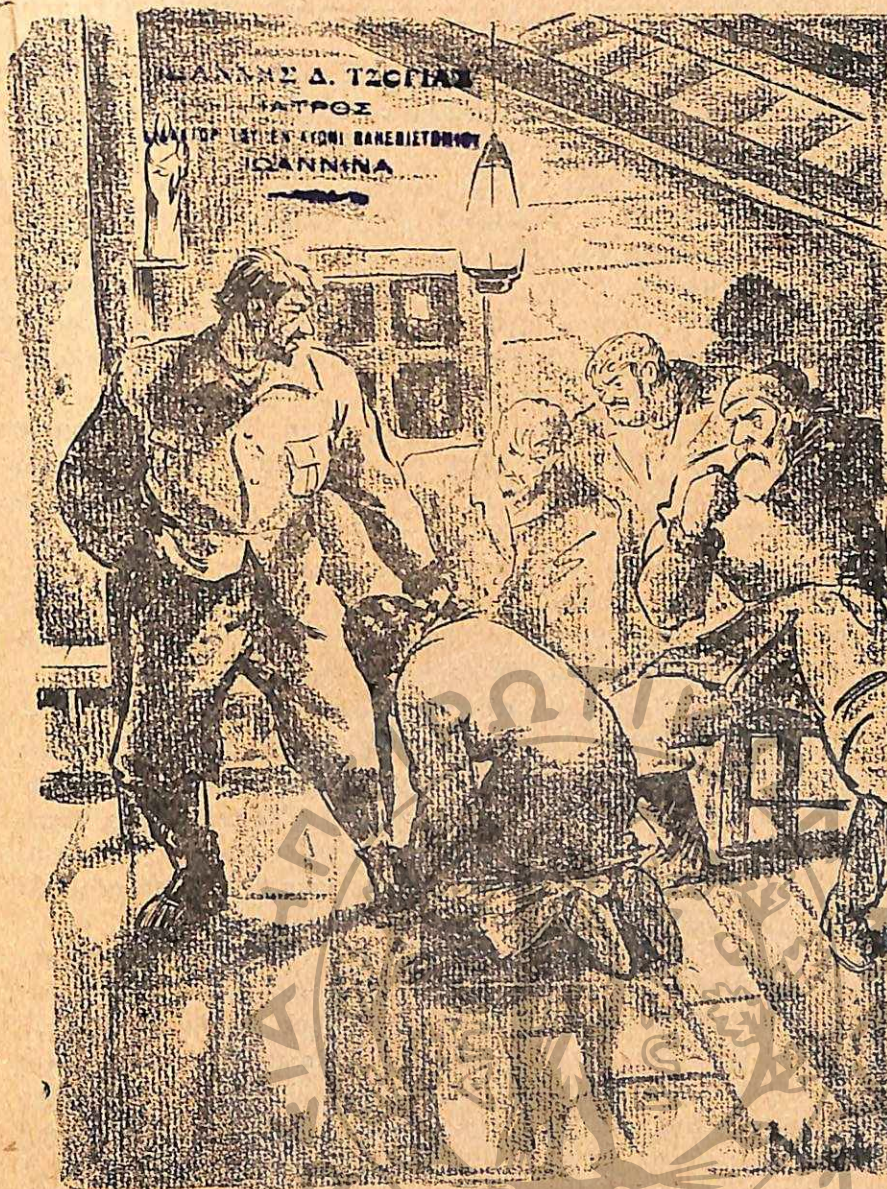
— Σκότωσα μια φάλαινα! άπάντησε άνόρεκτα ο Μπένετ.

Μια κραυγή έξαλλου ένθουςιασμοϋ άντήχησε μέσα στο δωμάτιο. Βρέ τόν κατεργάρη, σκεφτότανε όλοι, έκανε τόση ώρα τó κακόκεφο για νά τούς κάνη περισσότερη έντύπωση ή έπιστροφή του! Μια φάλαινα! Είχε σκοτώσει μια φάλαινα! Αυτό ήταν! Δέν χωρούσε καμμιά άντίρρηση! Ο Μπένετ ήταν παλληκάρι και άκόμα πιό πολύ σπουδαίος κυνηγός!

Εϋθυμος τώρα, ο Τζίμ Μπένετ, καταδέχθηκε νά δώση στους συντρόφους του μερικές εξηγήσεις:

— Μια όμορφη φαλαινούλα... Όχι και σπουδαία πράγματα... Καμμιά έκατοσταριά τόννων...

Τά έπιφωνήματα τοϋ θαυμασμοϋ διαδέχονταν ζωηρότερα τó ένα, ύστερα άπ' τó άλλο. Σωστή βροχή. Ο καθένας προ-

— Σκότωσα μια φάλαινα, άπάντησε άνόρεκτα ο Μπένετ.

σπαθοῦσε νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἀξία τοῦ κυνηγιοῦ. Ἡ φάλαινα θὰ τοὺς ἔδινε ἀσφαλῶς καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ τόννους λάδι.

Ὁ Μπένετ, καταλαβαίνοντας τὴ σκέψη ποὺ βασάνιζε τοὺς συντρόφους του, θέλησε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ.

— Εἶναι παχειά, πολὺ παχειά. Μὴν ἀνησυχῆτε... Θάχουμε τοῦλάχιστο τριάντα τόννους λάδι....

Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἦρθε ν' αὐξήσῃ ἀκόμα περισσότερο τὸν ἐνθουσιασμό τῶν κυνηγῶν. Ἡ ἐρωτήσεως διεσταυρώνονταν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές κι' ἀνάγκαζαν τὸ Μπένετ νὰ δίνη ὁλοένα καὶ περισσότερες λεπτομέρειες.

— Ναί, ἔλεγε, εἶχα μιὰ διαβολικὴ τύχη. Ἦμουν αἱ εἰσιμὸς νὰ γυρίσω, ὅταν ξαφνικὰ εἶδα τὴ φάλαινα νὰ παίζῃ πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ἐνὸς μικροῦ κόλπου, ποὺ εἶχεν ἀνοίξει ὁ ἀέρας ἀνάμεσα στὸ παγόβουνο. Κατῶρθωσα τότε νὰ τὴν πλησιάσω σιγά-σιγά καὶ νὰ τὴν χτυπήσω. Τῆς ἔδωσα τρεῖς καμακιές. Ὑστερα, εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς μὲ βοήθησε καὶ τὸ ρεῦμα κι' ἔτσι κατόρθωσα νὰ τὴν φέρω ἴσαμε τὴν ἀκτὴ. Ἀπὸ αὔριο θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν κομματιάσουμε μιὰ χαρά.

Ὅλα αὐτὰ ὁ Μπένετ τᾶλεγε μὲ ὕφος εἰρωνικό, δίνοντας κάθε τόσο ἀνάλαφρες γρονθιές πάνω στὴν πλάτη τῆς Ναρούτσας, ποὺ τῆς δεχότανε δίχως νὰ μιλά καὶ μὲ μιὰν ἔκφραση στὸ πρόσωπο, ποὺ φανέρωνε εὐχαρίστηση κι' ἱκανοποίηση, θαρρεῖς καὶ τῆς θεωροῦσε σὰν μιὰ φιλικὴ καὶ τρυφερὴ ἐκδήλωση ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ὁλοφάνερο πῶς θεωροῦσε σὰν τὸ μόνο κ' ἀπόλυτο κύριό της.

Ὁ Τζιμ Μπένετ, ἀπ' τὴν ἄλλή μεριά, διασκέδαζε φοβερὰ μὲ τὴν ἐκδήλωση τῆς ἀφοσιώσεως ποὺ τὸν φανέρωνε ἡ Ναρούτσα. Ἡ Ἔσκιμωα ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα εἶδος πιστῆς σκλάβας, ἓνα εἶδος ἀφοσιωμένου σκυλιοῦ. Πρὶν ἔρθῃ κι' αὐτὸς στὴν παράξενη ἐκείνη Δημοκρατία, οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς, ποὺ ζοῦσαν μόνοι τους, ἦταν ἀναγκασμένοι, κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγουν γιὰ κυνήγι, ν' ἀφήνουν ἓναν ἀπ' αὐτοὺς, μὲ τὴ σειρὰ, στὸ σπῖτι, ποὺ ἀνελάμβανε τὶς διάφορες ἀγγαρεῖες καὶ τὴν τακτοποίηση τοῦ νοικοκυριοῦ, στὸ διάστημα ποὺ οἱ ἄλλοι λείπανε.

Ὁ Μπένετ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶπε τίποτε καὶ ὑποτάχτηκε σ' αὐτὴ τὴ συνήθεια. Μιὰ μέρα, ὅμως, ποὺ βαρέθηκε, πῆγε σὲ κάποιον γειτονικὸ χωριὸ Ἐσκιμῶν, ποὺ βρισκόντανε σὲ καμμιὰ τριανταριὰ μίλλια ἀπόσταση ἀπ' ἐκεῖ καὶ μὲ χειρονομίες καὶ μὲ λίγες ἔσκιμώϊκες λέξεις ποὺ εἶχε μάθει στὸ μεταξύ, ἄρχισε νὰ παζαρεύῃ τὴν ἀγορὰ μιᾶς γυναίκας.

Κατενθουσμένος, ἀπὸ τὰ δῶρα ποὺ τοῦχε πάει ὁ κυνηγός, ὁ ἀρχηγός τῶν Ἐσκιμῶν, δέχτηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν Ναρούτσα. Μὰ οἱ γονεῖς κι' οἱ φίλοι τῆς Ναρούτσας διαμαρτυρήθηκαν ζωηρὰ καὶ τότε ὁ ἀρχηγός τῶν Ἐσκιμῶν, ποὺ εἶχε στὸ μεταξύ δεχτὴ τὰ δῶρα τοῦ Μπένετ, πῆρε πίσω τὸ λόγο του, Μὰ ὁ Μπένετ, παρ' ὅλη τὴν κούραση ποὺ εἶχε ὕστερα ἀπὸ τὶς συνεννοήσεις καὶ τὰ παζαρλίκια, ἄρπαξε τὴ Ναρούτσα, κι' ἀψηφώντας τὶς φωνές καὶ τὶς ἀπειλές τῶν Ἐσκιμῶν, πέταξε τὴ γυναῖκα μέσα στὸ ἔλκυθρό του καὶ χτυπώντας δυνατὰ τὰ σκυλιά, ποὺ τὸ τραβοῦσαν, ξεκίνησε γυρίζοντας πίσω. Οἱ Ἐσκιμῶι, ποὺ εἶχαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ὑποχωρήσει τρομοκρατημένοι, ξαναβρίσκοντας τὸ θάρρος τους ρίχτηκαν πίσω του σὰν λυσσασμένοι λύκοι. Μὰ ὁ Μπένετ δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺμποροῦσαν νὰ φοβηθοῦν. Μὴ θέλοντας, ὅμως, καὶ νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν καραμπίνα του, πήδηξε ὀξω ἀπὸ τὸ ἔλκυθρο κι' ἄρχισε νὰ τοὺς γροθοκοπᾷ, ἓνας αὐτὸς ἐναντίον εἰκοσι. Κάθε γροθιά του λές κι' ἦταν καὶ χτύπημα σιδερένιου λουστοῦ. Ἔτσι σὲ λίγο οἱ Ἐσκιμῶι ὑποχώρησαν, φωνάζοντας σὰν δαρμένα σκυλιά, κι' ὁ Μπένετ συνέχισε τὸ δρόμο του, διατηρώντας τὴν Ἐσκιμῶα, ποὺ γεμάτη τρόμο, μὰ καὶ θαυμασμό, γιὰ τὸν ὑπέροχο καὶ δυνατό ἐκείνον ἄντρα, τὸν ἀκολούθησε, δίχως νὰ φέρῃ καμμιὰν ἀντίσταση.

Καὶ λίγες ἡμέρες ὕστερῶτα, ἔφθασαν κι' οἱ δύο τους στὸν καταυλισμὸ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς, ποὺ οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ τοὺς ὑπεδέχτηκαν μὲ γέλια κι' ἐπευφημίες. Κι' ἀπὸ τότε ἡ Ναρούτσα, ὑπάκουε σὲ ὅλους, γιὰτὶ ἀπλούστατα, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε προσπαθήσει νὰ ἐπαναστατήσῃ, ὁ Τζιμ Μπένετ, τὴν εἶχε σπάσει κυριολεκτικὰ στὸ ξύλο χτυπώντας τὴν ἀλύ-

πητα με τὸ ζωνάρι του. Μὰ ὥστόσο ἡ Ἑσκιμῶα, ποὺ ὑπάκουε σὰν φθονερὸ καὶ ὑπουλο ζῶο τοὺς ἄλλους κυνηγούς, τὸν ἀμερικάνο τὸν ὑπηρετοῦσε μὲ μιὰν ἄγρια λατρεία, θαυμάζοντας πάντα τὴ δύναμη καὶ τὴν πρωτόγονη ἀγριότητά του.

Ἔτσι καὶ τώρα, ἡ Ναρούτσα, ἀφοῦ κρέμασε τὰ ροῦχα τοῦ Μπένετ, πῆγε καὶ κάθησε στὰ πόδια του, κι' ἐνῶ αὐτὸς διηγότανε πὼς εἶχε σκοτώσει τὴ φάλαινα, αὐτὴ τὸν ἄκουγε μὲ μιὰ ἔκφραση πάθους χυμένη στὸ μαῖμουδίστικο πρόσωπό της.

Κι' ὅταν ὁ Μπένετ τέλειωσε τὴ διήγησή του, ὁ ἐνθουσιασμός τῶν κυνηγῶν ἦταν τέτοιος, ποὺ ὁ γέρο-Ζόμπ δὲν κρατήθηκε καὶ εἶπε μὲ κάποια ἐπισημότητα στὴ φωνή:

— Σύντροφοι, ἀξίζει ἓνα μεγάλο μπράβο στὸ Τζίμ Μπένετ!... Καὶ τώρα, μιὰ καὶ ὁ νόμος μας λέει πὼς τὸ σκότωμα μιᾶς φάλαινας γιορτάζεται μὲ διπλὴ μερίδα πιotoῦ, διατάζω τὸ Μάρκο νὰ βγάλῃ ἄλλες τόσες μπουκάλες!...

Ὁ ἴδιος χαρούμενος θόρυβος ἀπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο, ὅταν ξαφνικά, ὁ Μπένετ, παίρνοντας τὸ μπουκάλι ποὺ τοῦ δωσε ὁ Μάρκος εἶπε, μὲ φωνὴ τόσο ὑπόκωφη κι' ἀπειλητικὴ ποὺ ὅλοι τοὺς σάπασαν.

— Ἀκου, ἐσύ, μικρούλη μου...

Ὁ Γάλλος, ποὺ ὁ Μπένετ εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὸν ὄμο, κατάρθωσε μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ν' ἀπελευθερωθῇ καὶ στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος του, τὸν ρώτησε κατάχλωμος:

— Τί θέλεις;

— Θέλω νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή, λαγουδάκι μου.

— Ἀλήθεια;

Ὁ Ἀμερικάνος πρὶν ἀπαντήσῃ γέλασε δυνατὰ κι' ἄγρια.

— Ναί!... Ἐχεις, λοιπόν, τρία μεγάλα ἐλαττώματα γιὰ ἓναν ἀδελφὸ τῆς ἀκτῆς. Πρῶτον, μιλάς πολύ, δεύτερο, μιλάς γλήγορα καὶ τρίτο μιλάς δυνατὰ...

— Κι' ὕστερα; μουρμούρισε ὁ Μάρκος, ὀρθώνοντας τὸ μικροκαμωμένο μὰ γερό κορμί του κι' ἀντιμετωπίζοντας θαρρετὰ τὸ Μπένετ. Κι' ὕστερα τί θές νὰ πῆς;

— Τί κι' ὕστερα, ἀπάντησε αὐτὸς ἀνασηκώνοντας ἀδιάφορα

τοὺς ὤμους. Τί κι' ὕστερα;... Ὑστερα... ὕστερα δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτα ἄλλο!... Κοίταξε μόνο ν' ἀπαλλαχτῆς ἀπ' αὐτά σου τὰ ἐλαττώματα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ πεθάνῃς νέος.

— Πράγμα ποὺ σημαίνει;

— Πράγμα ποὺ σημαίνει, πὼς προτοῦ νὰ λές κάτι, πρέπει νᾶσαι βέβαιος πὼς πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα δὲν ὑπάρχει κανένας ποὺ νὰ μπορῇ νὰ σ' ἀκούσῃ...

Ὁ Μάρκος Ντιντιέ εἶχε γίνῃ κατάχλωμος καὶ τὰ μάτια του ἄστραψαν παράξενα κι' ἄγρια.

— Δὲν εἶπα τίποτα, φώναξε δυνατὰ, γιὰ σένα ποὺ δὲν θᾶχα τὸ κουράγιο νὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ μπροστὰ σου.

Ὁ Ζόμπ κι' οἱ ἄλλοι θέλησαν τότε νὰ ἐπέμβουν, μὰ ὁ Μπένετ τοὺς παραμέρισε μὲ τὰ χέρια του.

— Τὸ πιστεύω, μουρμούρισε μέσ' τὰ δόντια, τὸ πιστεύω, γιὰτὶ εἶσαι φιλότιμο παιδί... Ἐκεῖνο μόνο ποὺ σοῦ λέω εἶναι πὼς ἂν βρισκόμουνα μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἀντὶ νὰ βρισκῶμαι ὅξω, κι' ἔλεγεσ ὅσα εἶπες, κι' ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς σκότωσα τρεῖς ἀνθρώπους στὴν πατρίδα μου, σοῦ ὀρκίζομαι στὸ σχοινὶ ποὺ κρέμασε τὸ παπποῦ μου πὼς ἐσύ θὰ μπορούσες νᾶσουν αὐτὸ τέταρτος. Ὁ ἀριθμὸς τέσσερα μ' ἀρέσει πολὺ καὶ μοῦ φέρνει πάντα γοῦρι!

— Ἰσαμε τὴ στιγμή ποὺ θὰ σοῦ τσακίσῃ τὰ μοῦτρα, φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ Μάρκος, σηκώνοντας γρήγορα κι' ἀπότομα τὴ μπουκάλα ποὺ κρατοῦσε.

Τὴν ἴδια, ὅμως, ἐκείνη στιγμή ἡ Ναρούτσα, μ' ἓνα γρήγορο σάλτο, ρίχτηκε μπροστὰ στὸ Μπένετ καὶ σήκωσε τὰ χέρια της γιὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ. Ὁ Ζόμπ κι' ὁ Φερμπέκε εἶχαν ἀρπάξει τὸν Μάρκο ἀπὸ τοὺς ὤμους. Μέσα στὴν ἀναμπαμπούλα ποὺ ἀκολούθησε, ὁ Μπένετ φώναξε:

— Μὰ ἀφήστε τον! Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, πὼς δὲν θὰ τὸν ἀγκίσω! Τοῦπα μόνο ὅσα εἶχα νὰ τοῦ πῶ. Κι' αὐτὸ μοῦ φθάνει... Δὲν ἤξερε πὼς ὁ παπποῦς του πέθανε κρεμασμένος. Τοῦ τὸ εἶπα κι' αὐτό. Μὰ μιὰ, ποὺ ὁ μικρούλης αὐτὸς ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ γιὰ μένα, ἂς μάθῃ κι' αὐτὴ τὴ λεπτομέ-

ρεια... Καί μ' αὐτήν τὴ ἴδια εὐκαιρία, μάθετέ την καί σεις!

Κι' ὁ Μπένετ ξεσπώντας σ' ἓνα δυνατὸ γέλιο προχώρησε καὶ παραμέρισε τὴν Ναρούτσα πού ἐπέμενε νὰ τὸν προστατεύη μέ τὸ κορμί της.

— Πᾶψε, ἐσύ! τῆς εἶπε κι' ὕστερα ὑψώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, πού εἶχε γίνει ἄγριος κι' ἀπειλητικός, πρόσθεσε:

— Ναί, ὁ παπποὺς μου κρεμάστηκε γιὰ κάτι βρωμοδουλειές πού εἶχε κάμει. Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς οἱ ὄρκοι πού κάνω πάνω στὸ σχοινὶ πού τὸν κρέμασαν εἶναι οἱ μόνοι ὄρκοι πού δὲν προδίδω ποτέ... Καὶ τώρα, φθάνει! Ἄς πιούμε ὅλοι ἀδελφωμένοι, ὅπως τὸ θέλει ὁ νόμος!

Κι' ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς μέ τὴν ἀγριωπὴ ἐμφάνιση του καὶ μέ τὸν ἐπιβλητικὸ τόνο τῆς φωνῆς του, ὁ κυνηγὸς αὐτός, πού περηφανευόταν θαρρεῖς τόσο γιὰ τὰ δικά του ἐγκλήματα ὅσο καὶ γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῆς οἰκογενείας του, ἔπαιρνε τὴ μορφή ἑνὸς πραγματικοῦ ἀρχηγοῦ. Βέβαια, τὸ Ζόμπ τὸν εἶχεν ἐκλέξει κι' αὐτὸς γι' ἀρχηγό τους, μὰ ἂν πρόσεχε κανεῖς τὸν τρόπο καὶ τὰ φερσίματα τοῦ Μπένετ, δὲν θᾶταν δύσκολο νὰ καταλάβῃ, πὼς ὁ ἀμερικᾶνος τὸν εἶχε παραδεχθῇ γι' ἀρχηγό, ὅχι ἀπὸ καμμιὰ ἀνάγκη, μὰ γιὰτὶ ἔτσι τοῦ ἄρεζε. Ὁ Ζόμπ ὅμως πού ἀντελήφτηκε καλὰ τὴ σημασία πού ἔκρυβαν τὰ λόγια τοῦ Μπένετ, θέλησε νὰ βάλλῃ τὸν Ἀμερικᾶνο στὴ θέση του, ζητώντας του, ὅπως ὀριζε ὁ νόμος, νὰ τοῦ παραδώσῃ τίς σφαῖρες καὶ τοὺς κάλυκες πού κρατοῦσε. Ὁ Μπένετ, δίχως νὰ πῇ τίποτα, προχώρησε καὶ τὰ πέταξε γελώντας πάνω στὸ τραπέζι, ἐνῶ ταυτόχρονα μουρμούριζε τυπικὰ τὸν ὄρκο πού ἔλεγαν κάθε τόσο στὴ Παναγιά τῆς Ἀκτῆς.

Ὑστερα στρέφοντας, εἶπε στοὺς συντρόφους του πὼς τοὺς προσέφερε μέ δικά του ἑξοδα ἀπὸ μιὰ μπουκάλια ἀκόμα πιὸτὸ στὸ καθέναν τους. Κι' ἡ προσφορὰ αὐτὴ ὅπως ἦταν ἄλλωστε φυσικὸ, προκάλεσε ἀμέσως ἓνα ξέσπασμα ἑξαλλοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Τοῦ κόσμου ἡ ἀγριοφωνάρες, οὐρλιάσματα μεθυσμένων κι' ἀτελείωτες ζητωκραυγές, κάλυψαν τὸ τέλειωμα τοῦ καυγᾶ τοῦ Μπένετ μέ τὸ Μάρκο. Μάταια ὁ Ζόμπ προσπάθησε

ν' ἀγωνισθῇ καὶ νὰ σταματήσῃ τὸ ὄργιο πού ἄρχιζε. Δὲν κατόρθωσε τίποτα. Καὶ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ κι' αὐτὸς κι' ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν ἄνεμο τῆς τρέλλας πού εἶχε καταλάβει τοὺς ἄντρες του. Ἡ θαλπωρὴ τοῦ δωματίου, τὸ ξεκούρασμα ἀπ' τὸ δεκαπενθήμερο κυνήγι, τὸ πιὸτὸ πού ξεχυνόταν ἀπὸ τίς τεράστιες μπουκάλες στὰ ἄδεια στομάχια, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπερένταση ἔκαμνε τὰ μάτια ν' ἀστράφτουν, τὰ στήθη ν' ἀγκομαχοῦν καὶ τὰ κορμιὰ νὰ ἰδρώνουν καὶ νὰ λαχανιάζουν. Ὅλοι τοὺς ἐννοιωθάν τὴν ἀνάγκη νὰ οὐρλιάσουν, νὰ χοροπηδήσουν, νὰ κάνουν τοῦ κόσμου τίς τρέλλες.

Ὁ Τζιμ Μπένετ διηύθυνε ὁ ἴδιος τὸ χορὸ, τραγουδώντας ὅσο μπορούσε πὸ δυνατὰ καὶ χτυπώντας τὸ τραπέζι μέ τὸν πάτο ἑνὸς ἄδειου μπουκαλιῦ.

Ἡ Ναρούτσα ξεκρέμασε τότε ἀπ' τὸν τοῖχο ἓνα «μπάντζο» καὶ μέ μιὰν ἔκφραση ταπεινῆς παρακλήσεως, γονάτισε μπροστὰ στὸ Μπένετ καὶ τοῦ τῶδωσε.

Ὁ Τζιμ ἔσπασε στὰ γέλια:

— Ὡστε θέλεις μουσικὴ ἐσύ, ὁμορφούλα μου; τῆς εἶπε μέ φωνὴ χαδιάρικη κι' ἀμέσως ἡ χορδὴ στρίγγιλιζαν κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλά του, ἀκομπανιάροντας ἓνα τραγοῦδι πού ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ, σὲ συγκεκριμένον ρυθμό, ἓνα ἄγριο τραγοῦδι, ἀπ' αὐτὰ πού ἀκούει κανεῖς στὰ καταγώγια τῆς Καλλιφορνίας, ἓνα περίεργο τραγοῦδι, πού οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ ἐπαναλάμβαναν κάθε τόσο τὴ ρεφραῖν του. Ὁ Φερμπέκε εἶχεν ἀρπάξει κι' αὐτὸς μιὰ φουσαρμόνικα κι' ἔπαιζε συνοδεύοντας τὸ ρυθμὸ τοῦ τραγοῦδιου ποῦδινε τὸ «μπάντζο» τοῦ Μπένετ.

Καὶ ξαφνικὰ τότε σὰν νὰ καταλήφτηκε ἀπὸ μιὰ περίεργη τρέλλα, ἡ Ἑσκιμῶα, ἀφήνοντας ἓνα στριγγλιάρικο σκούξιμο πήδησε στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ μέ τὰ χέρια τεντωμένα, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὅσο μπορούσε δυνατώτερα καὶ νὰ στριφογυρνᾷ σὰν σβούρα. Ὁ Τζιμ, πέταξε τὸ «μπάντζο» πού κρατοῦσε κι' ὀρμώντας τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὴ μέση κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ κι' αὐτὸς μαζί της, τὸν ἀλλόκοτο ἐκεῖνο καὶ ξεφρενιασμένον χορὸ. Οἱ ἄλλοι τοὺς κύκλωσαν γύρω-γύρω, κι' εἶχαν φτιάξει μιὰ πρό-

χειρή τζ'αχ χρησιμοποιώντας δι' πράγματα τούς πέφτανε στὰ χέρια. Κι' ὅλο τὸν πανζουρλισμὸ ἐκεῖνο, τὸν πρωτόγονο ἄγριο, τὸν ρύθμιζαν οἱ στρίγκλικες κραυγὲς τοῦ Φερμπέκε, ποὺ φώναζε :

— Ἐ-για, ἐ-για, ἐ-για !

Ὁ Ζόμπ, βλέποντάς τους ἔτσι θεοπάλαβους καὶ τρελλοὺς κατάλαβε πὼς δὲ μπορούσε πιά νὰ ἐπέμβῃ σὲ τίποτα. Ἀρκέστηκε, λοιπόν, μόνο νὰ διατάξῃ τὸ Μάρκο νὰ πάῃ νὰ κλείσῃ τὰ παραθυρόφυλλα, κι' ὁ ἴδιος, σὰν ἀληθινὸς φιλόσοφος, ἄδειαζε σιγὰ-σιγὰ τὴ μποτίλια του, παίρνοντας τὸ ὕφος ἑνὸς γέρο-γάτου ποὺ ξερογλύφεται. Ἦταν βέβαιος πὼς οἱ τρελλοὶ ἐκεῖνοι θὰ κουράζονταν στὸ τέλος νὰ πηδᾶνε καὶ νὰ οὐρλιάζουν καὶ πὼς θὰ σωπαίνανε πέφτοντας ναρκωμένοι ἀπὸ τὸ πιότο καὶ τὸ θόρυβο, πάνω στὸ βρωμισμένο πάτωμα τῆς καλύβας σὰν ψόφια ζῶα. Κι' ὅσο γιὰ τὴν Ἑσκιμῶα, γι' αὐτήν, σκεφτότανε ὁ Ζόμπ, ἡ καλύτερη τιμωρία ποὺ θὰ μπορούσε κανένας νὰ τῆς βάλλῃ, θάταν νὰ καθάρισῃ τὴν ἐπόμενη μέρα τὸ πάτωμα. Μέσα στὴ μολυσμένη ἐκείνη, ἀπὸ τίς καπνιᾶς τῆς θερμάστρας, τὸν καπνὸ καὶ τίς βαρεῖες ἀπ' τὸ οἰνόπνευμα ἀνάσες, ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου, μόλις ξεχώριζε τὸ χλωμὸ κι' ἀνύμπορο φῶς τῆς λάμπας ποὺ κρεμότανε ἀπ' τὸ ταβάνι καὶ ποὺ κουνιόταν κάθε τόσο σὲ κάθε δυνατὸ κτύπημα ποὺ καναν τὰ πόδια τῶν κυνηγῶν πάνω στὸ πάτωμα.

Κι' ἡ φωνὴ τοῦ Φερμπέκε ξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ ξεχωρίζῃ ἔντονη ἀνάμεσα στὸ πανδαιμόνιο ἐκεῖνο ἀπ' τίς φωνές, τὰ γέλια καὶ τὰ χαχανητὰ τῶν κυνηγῶν, ὅταν ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ ἕνα ρεῦμα παγωμένου ἀέρα, τρυπώνοντας μέσα καθάρισε τὴ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου, σαρώνοντας θαρρεῖς ταυτόχρονα καὶ τὸ κῆμα τῆς ὁμαδικῆς τρέλλας, ποῦχε καταλάβει τοὺς κυνηγούς. Καὶ τότε, ἀνάμεσα στὴ μικρὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, ἀκούστηκε ἡ τρομαγμένη καὶ γεμάτη συγκίνηση φωνὴ τοῦ Μάρκου.

— Ἐνα ναυάγιο ! φώναξε δυνατὰ. Ἐνα ναυάγιο !...

Φωνές, μουγγρητὰ καὶ χάχανα ἀκούστηκαν ἀπ' ὅλες τίς μεριές. Μὰ ὁ Μάρκος, κρατώντας πάντα τὸ χέρι τεντωμένο

πρὸς τὰ ὄξω, ἐπέμενε. Καθὼς, ἐκτελώντας τὴ διαταγὴ τοῦ Ζόμπ, εἶχε βγεῖ ὄξω γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ παραθυρόφυλλα, εἶχε ξεχωρίσει, ἀνάμεσα στὸ λιγοστὸ φῶς τῆς νύχτας, ἕνα ναυαγισμένο πλοῖο ποὺ πλησίαζε στὴν ἀκτὴ.

— Θᾶναι κανένα πτώμα ζῶου, κουτορνίθι ! φώναξεν ὁ Φερμπέκε, ποὺ δὲν πίστεψε στὴν εἴδηση ποῦπε ὁ Μάρκος.

— Ὅχι, ὄχι, ἐπέμενε αὐτός. Ὅχι, σὰς λέω, εἶναι ἕνα ναυάγιο ! Μιὰ μεγάλη κατάσπρη βάρκα !

— Τότε, θᾶναι τὸ «καγιακι» κανενὸς Ἑσκιμῶου.

— Μπα, οὔτε αὐτὸ εἶναι, φώναξε ζωηρότερα ὁ Μάρκος. Δὲν εἶναι «καγιακι». Εἶναι μιὰ εὐρωπαϊκὴ βάρκα, ὁμορφὴ σὰν κούκλα. Πιστέψετε με. Μιὰ ὁμορφὴ βάρκα καὶ μιὰ πιὸ ὁμορφὴ ἀκόμα καὶ πρώτης τάξεως λεία γιὰ μᾶς !

Μιὰ λεία ! Ἡ λέξη αὐτὴ θύμησε τὴν περίεργη πειθαρχία τοῦ καταυλισμοῦ καὶ διέλυσε ἀμέσως τὴ μέθη. Μιὰ λεία ! Ἐφτανε αὐτὸ γιὰ νὰ τοὺς ξεμεθύσῃ ὅλους καὶ νὰ κἀνῃ τὰ μάτια τους ν' ἀστράψουν ἀπὸ ἐπιθυμία.

Ὁ Ζόμπ, ξαναβρίσκοντας ὅλη τὴν αὐταρχικότητά καὶ τὴν ἐπισημότητά του διέταξε :

— Ἐμπρός ! Ὅλοι στὴν ἀκτὴ !

Οἱ κυνηγοὶ κουκουλώθηκαν γρήγορα - γρήγορα στὶς γούνες τους κι' ὤρμησαν ὄξω, ἐνῶ ὁ Ροῦπερτ ἔλεγε :

— Τί τυχερὸς ποὺ σοῦ εἶναι αὐτός ὁ Μάρκος... Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, ἡ λεία ἀνήκει σ' αὐτὸν ποὺ τὴν πρωτοεῖδε.

— Φυσικά, ἔκανε ὁ Φερμπέκε, τὴν βάρκα θὰ τὴν πάρῃ ὁ Μάρκος Ντιντιέ, εἶναι δικαίωμά του.

Ὁ Μπένετ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Ἄν στηρίζεται σ' αὐτὴ τὴ λεία γιὰ νὰ κἀνῃ περιουσία, φώναξε γελώντας, τότε τὸ νιάνιαρό μας θὰ ψοφήσῃ στὴν ψάθα. Τὶ νὰ σὰς πῶ, ἐγὼ προτιμῶ χίλιες φορές τὴ φάλαινά μου ἀπ' αὐτὴ τὴ παλιόβάρκα.

— Φτάνουν ἡ κουβέντες ! Ἄντε μπρός, τραβάτε στὴν ἀκτὴ, τοὺς διέκοψε ζωηρὰ ὁ γέρος ποῦχε θυμώσει, σπρώχνωντάς τους στὴν κατηφοριὰ τῆς παραλίας.

Μπροστά απ' όλους, σ' αρκετή απόσταση, έτρεχεν ο Μάρκος. Πίσω του ακολουθοῦσαν οί άλλοι.

Στό τέλος τής κατηφορίας, πάνω στά ήσυχα νερά τοῦ ὄρμου, έπλεε μιὰ μακρὰ ἄσπρη βάρκα, πού κάτω απ' τὸ λιγοστὸ φῶς τής νύχτας, ἔμοιαζε σάν πελώρια σκιά, σάν φάντασμα ξωτικό καί πού ἀφαλῶς θά προκαλοῦσε τή συγκίνηση καί τὸν τρόμο σὲ ἀνθρώπους πού θάταν λιγώτερο συνηθισμένοι στὴ σκληρὴ ζωὴ τῶν παγωμένων ἐκτάσεων.

“Όταν, σὲ λίγο, οἱ κυνηγοὶ φθάσανε στὴν ἀκτὴ, ὁ Μάρκος εἶχε κι' ὅλας πηδήσει μέσα στὸ «καγιάκι» του, καί μὲ δέκα γερὲς κουπιὲς εἶχε βρεθῇ κοντὰ στὴ ναυαγισμένη βάρκα. Καί ξαφνικά τότε ἀντήχησε μιὰ κραυγὴ:

—“Ανθρωποὶ! Ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ ἐδῶ μέσα! “Ανθρωποὶ! φώναζε ὁ Μάρκος.

Μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε ἀμέσως μέσα σὲ παρόμοιες ἄλλες φωνές πού ἔβγαιναν απ' τὰ στόματα τοῦ “Όλαφ καί τοῦ Φερμπέκε, πού φτάνοντας κι' αὐτοί, διαπίστωσαν ἔκπληκτοι, τὴν ὑπαρξὴ ἀνθρώπων μέσα στὴ ναυαγισμένη βάρκα. Καί δίχως νὰ χάνουν καιρὸ κι' οἱ τρεῖς τους τότε μαζί, ἐνώνοντας τίς προσπάθειες τους, ἄρχισαν νὰ ρυμουλκοῦν τὴ βάρκα πρὸς τὴν ἀκτὴ. Ἦταν μιὰ ὁμορφὴ βάρκα, καλοφτιασμένη, ἀπὸ ξύλο μασιοῦ καί μὲ χίλια δυὸ χάλκινα καί μπρούτζινα ἑξαρτήματα. Σάν τὴν τράβηξαν στὴν ἀκτὴ, οἱ κυνηγοὶ εἶδαν πῶς δὲν τῆς ἔλειπε οὔτε τὸ τιμόνι, οὔτε τὰ κουπιὰ. Στὸ βάθος τῆς βάρκας βρισκότανε πλαγιασμένα δυὸ ἀνθρώπινα κορμιὰ, τυλιγμένα μέσα σὲ χονδρὲς γούνες, πού τὰ δέρματα καί τὰ τριχώματα τους εἶχαν ξυλιάσει απ' τὴν παγωνιά κι' ἦσαν πιὸ σκληρὰ κι' ἀπὸ ἀτσάλινες ἀκόμα λαμαρίνες.

Κανέννας τους δὲν μιλοῦσε. Ὁ Φερμπέκε, ὁ “Όλαφ, ὁ Μάρκος κι' ὁ Ροῦπερτ ἄρπαξαν γρήγορα τὰ ξαπλωμένα ἐκεῖνα ἀνθρώπινα κορμιὰ καί τὰ μετέφεραν τρέχοντας στὴν καλύβα, ἐνῶ ὁ Ζόμπ μαζί μὲ τὸ Τζίμ Μπένετ καί τὸ Μπόρνχολμ τοὺς ἀκολουθοῦθησαν τρέχοντας κι' αὐτοί.

Σὲ λίγο, οἱ τέσσερες κυνηγοί, φτάνοντας στὴν καλύβα, μπη-

καν μέσα κι' ἀπόθεσαν κατὰ γῆς τὸ φορτίο τους. Ὑστερα ἔσκισαν μὲ τὰ μαχαίρια τους τίς σκεβρωμένες γούνες. Ἀπὸ τὴν πρώτη βγάλανε ἓναν ἄντρα καμμιὰ τριανταριὰ χρονῶν. Ἦταν ναυτικός. Αὐτὸ φαινόταν ἀπὸ τὴ στολὴ του πού φοροῦσε, μιὰ στολὴ μὲ χρυσὰ κουμπιά καί σειρήτια. Τὸ πρόσωπο του ἦταν κατάχλωμο καί τὰ μάτια βαθειὰ χωμένα μέσ' στὶς κόγχες τους. Ἡ σάρκα του ἦταν παγωμένη κι' ἀπὸ πάνω στά ρουθούνια καί στ' αὐτιά του, ξεχώριζαν θρόμβοι ἀπὸ αἷμα παγωμένο. Ἦταν ὀλοφάνερο πῶς ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν πεθαμένος. Ὁ γέρο-Ζόμπ ἔκανε τότες τὸ σταυρὸ του καί βγάζοντας τὸ σκουφο πού φοροῦσε, ὅπως συνηθίζουνε πάντα νὰ κάνουν μπροστὰ σὲ νεκρὸ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' εἶπε:

—Ἦταν ναυτικός, σάν κι' ἐμᾶς, παιδιὰ μου... Ὁ Θεὸς ἄς ἀναπάψῃ τὴν ψυχὴ του!

—Ἀμήν! ἀπάντησαν ὅλοι μαζί μὲ μιὰ φωνή. Ὁ Θεὸς ἄς ἀναπάψῃ τὴν ψυχὴ του. Ἀμήν!...

Ὁ Ζόμπ ἀφοῦ ἄφησε νὰ περάσουν λίγα λεπτά, δίχως νὰ πῇ τίποτα, ὕστερα στρέφοντας κι' ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι, πρόσθεσε μ' ἐπίσημη καί σοβαρὴ φωνή:

— Πηγαίνετε τὸν ὄξω. Θὰ τὸν ρίξουμε αὔριο στὴ θάλασσα, ὅπως ταιριάζει σ' ἓνα ναυτικό...

Ὁ Μπένετ κι' ὁ “Όλαφ σήκωσαν τὸ νεκρὸ ἀπὸ τὰ πόδια καί τοὺς ὤμους, καί προχώρησαν γιὰ νὰ βγοῦν.

— Καί μὴ ξεχάσετε νὰ ψάξετε καί τὴ βάρκα γιὰ νὰ δῆτε τί καί τί ἔχει τοὺς εἶπεν ὁ Ζόμπ, κλείνοντας πίσω τους τὴν πόρτα.

Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, απ' τὰ στόματα τῶν κυνηγῶν, πού ἦταν σκυμμένοι πάνω απ' τὸ ἄλλο κορμί, ἀντήχησαν φωνές:

— Γυναίκα! Εἶναι γυναίκα!

Ὁ Ζόμπ, γύρισε καί μ' ἓνα ἀδικοιολόγητο κέφι, ρώτησε:

— Γυναίκα; Γυναίκα εἶπατε; Καμμιὰ ἔσκιμα; Προσπαθήστε νὰ τὴ συνεφέρετε. Θὰ κάνῃ πρώτης τάξεως ζευγάρι μὲ τὴ Ναρούτσα! Θάναὶ πραγματικά ἓνα...

Μὰ τρεῖς-τέσσερες φωνές γεμάτες συγκίνηση καί λαχτάρα δὲν τοῦδωσαν καιρὸ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του.

— Είναι λευκή! Έκανε ή μιά.

— Μιά γυναίκα του τόπου μου! πρόσθεσε ή άλλη.

— Κι' αναπνέει ακόμα! φώναξε μιá άλλη.

Μ' ένα γρήγορο πήδημα, ό Ζόμπ, βρέθηκε τότες πίσω άπ' τούς κυνηγούς, που κάτω άπ' τις σχισμένες γούνες τραβούσανε εκείνη τή στιγμή τό κορμί μιās κομψής γυναίκας. Ένα άκίνητο γυναικείο κορμί, μ' ένα ωραιότατο κανονικό πρόσωπο και μέ μιá μύτη ίσια και λεπτοκαμωμένη φανερώθηκε μπροστά στά μάτια τους. Τό πρόσωπο της, μ' όλο που έμενε άκίνητο σάν τό μάρμαρο, πρόδιδεν ώστόσο ακόμα μερικά ίχνη ζωής.

Και τότε ό Μάρκος, φανερώθηκε διαφορετικός άπ' ότι τόν ήξεραν ίσαμε τότε οί σύντροφοί του. Άρχισε νά περιποιείται τή γυναίκα, νά δίνη συγκεκριμένες όδηγίες στους άλλους, και γενικά νά δείχνη τόση πείρα και τέτοια γνώση στά νοσηλειακά καθήκοντα, που οί κυνηγοί κοιταζόντανε μεταξύ τους παραξενεμένα. Μά ώστόσο δέν έφεραν καμμιá αντίρρηση κι' έκαναν όλοι τους άσυζήτητα και πρόθυμα ότι τούς έλεγε ό Μάρκος. Μόνο ό Ροϋπερτ ειπέ:

— Μά είναι σπουδαίος αυτός ό Μάρκος. Δέν μου λές, που έμαθες νά περιποιείσαι έτσι τούς παγωμένους, έσύ που δέν ξέρεις σχεδόν τίποτε άπό τή ζωή μας:

Ό Μάρκος έστρεψε και άφοϋ τόν κοίταξε λίγο δίχως νά μιλά, ύστερα τοϋπε μέ φωνή ήρεμη:

— Τάξερα προτοϋ έλθω έδω.

Τις λέξεις αυτές τις ειχε προφέρει τόσο άπότομα που ό Ροϋπερτ τάχασε και σώπασε, ένω ό Ζόμπ κούνησε συλλογισμένος τό κεφάλι του, άδυνατώντας νά έξηγήση, πώς εκείνο τό παλληκάρι, που φαινόταν τόσο άνώτερο άπό τούς συντρόφους του, βρέθηκε άναγκασμένο νά ζητήση καταφύγιο στή λησμονησμένη κι' έρημη εκείνη γωνιά της γής. Τοϋ ήταν άδύνατο νά έξηγήση πιά ήταν ή αίτία που τόν άνάγκασε νά φθάση εκεί που έφθασε και νά καταδεχτή νά γίνη ό σύντροφος και κάποτε-κάποτε ό ύπηρέτης τών άνυπότακτων εκείνων φαλαιοθηρών; Τί νάχε άραγες κάνει στήν πατρίδα του;

Κι' ή άπορία αυτή, έρχότανε ξανά για είκοστή τώρα φορά, νά βασανίση τό Ζόμπ, που ήταν ό πιο λογικός κι' ό πιο πεπειραμένος άπ' όλους τούς άλλους άδελφούς της Άκτής. Μά όπως και στις προηγούμενες φορές, έτσι και τώρα, δέν στάθηκε βολετό στόν Ζόμπ νά βρῇ μιάν έξήγηση. Άποκαμωμένος λοιπόν, έστρεψε και κοίταξε τό άναίσθητο εκείνο γυναικείο κορμί, που ό Μάρκος, ό Ροϋπερτ, ό Φερμπέκε, κι' ό Μπόρνχολμ στό ίδιο αυτό διάστημα τώτριβαν μέ όλη τή δύναμη τών χειρών τους, και που ανάμεσα άπ' τά σφιγμένα χείλη του, έέφευγαν μικροί και βαθείς άναστεναγμοί.

Και ξαφνικά άνάμεσα στήν ήσυχία που βασίλευε όλόγυρά του και μέσα σ' όλο τό δωμάτιο άκούστηκε μιá φωνή που έέφευγε άπ' τό στόμα της γυναίκας.

— Πονώ!... Πονώ!..., φώναζε ή ναυαγός που ειχε αρχίσει σιγά-σιγά, άπ' τό τρίψιμο τών δυνατών χειρών, νά συνέρχεται άπ' τό λήθαργο που ήταν βυθισμένη.

Ό Μάρκος τότε, μέ τήν άκρη τοϋ μαχαριου του, άνοιξε πιο πολύ τά σφιγμένα δόντια της νέας και έχυσε στό στόμα της μιá γουλιá κονιάκ. Ύστερα άνασήκωσε τό σώμα της στήν άγκαλιά του και στρέφοντας κοίταξε τούς συντρόφους κι' ειπέ:

— Ζή, μά δέν συνήλθε ακόμα. Έτοιμάστε άμέσως στήν άποθήκη ένα κρεβάτι μέ γούνες και ζεστά τοϋβλα... Θα τήν ξαπλώσουμε εκεί και θα τήν αφήσουμε ήσυχη νά κοιμηθῇ ώσπου νά ξυπνήση μόνη της.

— Ό Μάρκος έχει δίκη, έκανε ό Ζόμπ. Οί άνθρωποι που παγώνουν, σάν συνέλθουν βυθίζονται σ' ένα λήθαργο και κοιμούνται πέντε, έξη ώρες... Άντε, λοιπόν, κάνετε ό,τι σας λείει ό Μάρκος και πηγαίνετε τήν στήν άποθήκη.

Οί κυνηγοί άνασηκώθηκαν τότες και τεντώνοντας τά μπράτσα τους σχημάτισαν ένα φορείο. Ύστερα πέρνοντας τή γυναίκα άνάλαφρα, τή μετέφεραν σιγά-σιγά στήν άποθήκη.

Τήν ίδια εκείνη στιγμή ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκαν κουβεντιάζοντας δυνατά ό Μπένετ κι' ό Όλαφ. Ό Μάρκος γύρισε και τούς άποπήρε άπότομα.

— Σκασμός ! Μιλᾶτε πιὸ σιγά... φώναξε καὶ στρέφοντας διευθύνθηκε στὴν αποθήκη, ἐνῶ ὁ Μπένετ ξαφνιασμένος, κοίταζε τὸν σύντροφό του κι' ὕστερα πλησιάζοντας τὸ τραπέζι τῆς μέσης, κάθησε ἀπάνω καὶ στρέφοντας στὸν Φερμπέκε, ποὺ εἶχε μείνει μέσα στὸ δωμάτιο μαζί με τὴν Ἑσκιμῶα, τὴ Ναρούτσα, τὸν ρώτησε περίεργος :

— Ὡστε συνήλθε τὸ νούμερο δύο ;

Ἄντρε Φλαμανδὸς σήκωσε τὰ χέρια στὸν ἀέρα :

— Ναι, βέβαια.

— Καὶ ποιὸς τὸν συνέφερε ;

— Ὁ Μάρκος.

— Τὸ βυζανιάρικο ; Ἀλήθεια ;

— Μὰ τὸ Θεό ! Καὶ νὰ δῆς τί καπᾶτσος ποῦ εἶναι ! Σοῦ ξέρει κάτι γιατρικά, ποῦ εἶναι νὰ τὰ χάνης ! Μὰ τὴν πίστη μου εἶναι πραγματικά σπουδαῖος !...

Ὁ Μπένετ ἀνασήκωσε τοὺς ὠμούς νευριασμένος καὶ μουρμούρισε λίγα λόγια μέσα στὰ δόντια του, ποὺ κανέννας τοὺς δὲν κατόρθωσε νὰ καταλάβῃ.

Ὁ Ὀλαφ πλησίασε τότε κι' αὐτὸς καὶ πετώντας, πάνω στὸ τραπέζι ἓνα πορτοφόλι, εἶπε :

— Νὰ τί εἶχε στὴν τσέπη του ὁ μακαρίτης !

Ὁ Φερμπέκε πῆρε τὸ πορτοφόλι κι' ἀνοίγοντας το ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μερικά χαρτιά καὶ κάμποσες κάρτες κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ, συλλαβίζοντας με κόπο :

— Ἰατρός... Φράνκ... Ὀντάριο...

Μὰ στὶς λέξεις αὐτὲς ὁ Μπένετ ἀναπήδησε ἀπ' τὴ θέση του με τόσο ὀργή ποὺ τὸ σκαμνὶ ποὺ καθότανε ἀναποδογυρίστηκε.

— Ὀντάριο ; Ποιὸς μίλησε ἐδῶ γιὰ τὸ «Ὀντάριο» ;

Δίχως νὰ καταλαβαίνει τὸ λόγο τοῦ ξαφνικοῦ αὐτοῦ θυμοῦ ὁ Ὀλαφ, ἀπάντησε ἡρεμα :

— Γιὰ τὸ «Ὀντάριο» μιλοῦμε ἡμεῖς οἱ δύο, ὁ Φερμπέκε κι' ἐγώ. Νά, κοίτα. Τ' ὄνομα αὐτὸ ὑπάρχει στὰ χαρτιά τοῦ νεκροῦ. Μὰ θὰ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς κι' ἄλλα χαρτιά. Γιὰ κοίταξε αὐτὴ τὴ μπουκάλα ποὺ βρῆκα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς βάρκας.

Κάτι ἔχει μέσα, κάτι ποὺ μοιάζει σὰν τυλιγμένα χαρτιά !

Κι' ὁ Ὀλαφ καθὼς μιλοῦσε εἶχε σηκώσει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἓνα μπουκάλι, ἀπὸ χοντρὸ ἄσπρο γυαλί, ποὺ στὸ βάθος του, πραγματικά, κάτι ξεχώριζε.

— Ἀσφαλῶς θᾶναι ἡ διαθήκη τους ! συμπλήρωσε με ἡρεμὴ φωνὴ ὁ Φερμπέκε.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ χερί τοῦ Μπένετ, πέφτοντας σὰν κεραυνός, ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ὀλαφ τὸ μπουκάλι.

— Μὰ γιὰ στάσου... ἔκανε ὁ Νορβηγὸς προσπαθώντας νὰ διαμαρτηρηθῇ. Γιὰ στάσου... κι' ἄφησε χάμω τὸ μπουκάλι. Μὴ ξεχνᾷς πὼς θὰ πρέπη νὰ τὸ ἀνοίξῃ ὁ μπάρμπα-Ζόμπ... Εἶναι ὁ ἀρχηγός μας...

Ὁ Μπένετ τεντώθηκε ὁλόκληρος καὶ φώναξε δυνατά :

— Ὁ ἀρχηγός μας, εἶπε ; Στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια λοιπὸν κι' ἂν εἶναι κι' ἂν δὲν εἶναι ἀρχηγός !... Κι' ὅσο γιὰ τὸ νόμο, εἴμαστε ὅλοι ἴσα ἐδῶ πέρα ! Ἀφοῦ ἐγὼ κρατῶ τὸ μπουκάλι, ἐγὼ θὰ διαβάσω καὶ τὰ χαρτιά !

Καὶ καθὼς ἀποτέλειωσε τὴ φράση του κτύπησε μ' ὀρμὴ τὸ μπουκάλι στὴ γωνιὰ τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τῶσπασε. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σπασμένα γυαλιὰ ξεγλύστρησε τότε ἓνα χαρτί, ποὺ ὁ Τζιμ Μπένετ τ' ἄρπαξε, τὸ ξετύλιξε καὶ μουγγρίζοντας προχώρησε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μουρμούριζαν ἀνάμεσα στὰ δόντια τοὺς, δίχως, ὅμως, νὰ τολμοῦν νὰ διαμαρτηρηθοῦν. Ὁ Μπένετ τοὺς τρόμαζε πάντα με τὴ δύναμη, τὴν ἀγριότητα καὶ τὸν παράφορο θυμὸ του.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, ὁ Μπένετ, με πρόσωπο σκυθρωπὸ, σκυμμένος πάνω στὸ χαρτί, συλλαβίζε τις λέξεις μιὰ-μιὰ, σφίγγοντας τὰ χεῖλη του δυνατὰ με τὰ δόντια, θαρρεῖς κι' ἤθελε νὰ τὰ κρατήσῃ σφραγισμένα γιὰ νὰ τὰ ἐμποδίσῃ νὰ φωνάξουν καὶ νὰ προδώσουν τὰ αἰσθήματα ποὺ γεννιόνταν στὴν ψυχὴ του ἀπ' τὸ διάβασμα ἐκείνων τῶν χαρτιῶν.

Ὁ Ὀλαφ, ξαναβρίσκοντας σὲ λίγο τὸ θάρρος του, ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ρώτησε :

— Μὰ τί ἔπαθες, τέλος πάντων ; Τί ἔχεις ;

Δίχως ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μπένετ, ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἀπάνω-κάτω, σὰν ἓνα θηρίο μέσα στὸ κλουβί του.

Ὁ Φερμπέκε θέλησε ν' ἀστείευθῇ :

— Ἦταν λοιπὸν τόσο ἀστεῖο αὐτὸ ποὺ διάβασες ; ρώτησε.

— Ἦταν ὑπέροχο ! ἀπάντησε σκληρὰ ὁ Μπένετ κι' ἓνα ἀπαίσιο γέλιο ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο.

— Μὰ τότε, ξανάκανε ὁ Ὀλαφ, γιατί δὲν μᾶς τὸ λὲς κι' ἐμᾶς γιὰ νὰ γελάσουμε μαζί σου ;

— Εἶναι περιττό. Δὲ μπορεῖτε ἐσεῖς νὰ καταλάβετε, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Μπένετ καὶ στρέφοντας ἔτρεξε κοντὰ στὴ Ναρούτσα, ποὺ εἶχε κουρνιασει ἀνήσυχη πλάϊ στὴ φωτιά.

Θὰ νόμιζε κανεῖς, πὼς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ἑσκιμῶα καταλάβαινε πὼς παιζόταν ἡ τύχη της. Ὁ Μπένετ τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ τῆς σήκωσε μὲ δύναμη τὸ κεφάλι.

— Ἀπάντησέ μου ἐσύ... τῆς εἶπε ἀπότομα... Ποιὸς βρίσκεται ἐκεῖ μέσα ; Μιά γυναῖκα ;

Ἡ Ἑσκιμῶα, χωρὶς νὰ μιλήσῃ ἀπάντησε μὲ τὰ μάτια :

— Ναί !

— Μιά νέα γυναῖκα ;

Ἡ Ἑσκιμῶα, ἀπάντησε ξανὰ μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο. Ἡ φωνὴ τοῦ Μπένετ γίνονταν τώρα πιὸ βραχνή, σὰν νὰ τὴν ἔπνιγε μιὰ κρυφὴ λαχτάρᾳ ἢ ἓνας τρομερὸς πόνος.

— Εἶναι ζωντανή ;

Γιὰ τρίτη φορά, τὴν ἀπάντησε, τὴν ἔδωσε πάλι ἡ Ἑσκιμῶα μὲ τὸ βουβὸ ἐκείνο παίξιμο τῶν ματιῶν της.

Μιά τρομερὴ βλαστήμια ξέφυγε τότε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Μπένετ ποὺ μὲ μιὰ γροθιά ἄφησε ἐλεύθερη τὴ Ναρούτσα, ποὺ κύλησε κατὰ γῆς, ἐνῶ τὸ πρόσωπο της ἔπαιρνε τὴν ἔκφραση ἐνὸς σκυλιοῦ ποὺ τὸ εἶχαν χτυπήσει χωρὶς νὰ μπορῇ κι' ὅλας νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία ποὺ εἶχε φάει ξύλο.

Μιά κρυφὴ ἀγωνία εἶχε τρυπώσει τώρα στὴν καρδιά τῆς Ἑσκιμῶας, μιὰ ἀγωνία ποὺ δὲ μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὸ λόγος της. Καὶ σὰν πληγωμένο ζῶο, ἡ Ναρούτσα ἀναλύθηκε σ' ἓνα σιγανὸ ἀναφυλλητὸ ποὺ ἀντηχοῦσε τραγικὰ μέσα στὴ καλύβα.

Ὁ Μπένετ, μὴ δίνοντάς της πιά καμμιά προσοχή, βημάτιζε τώρα μέσα στὸ δωμάτιο, ἐνῶ ἀπ' τὸ στόμα του ξέφευγαν ἀδιάκοπα ἢ πιὸ ἄγριες βρισιές. Βλαστημοῦσε, κι' οἱ ἄλλοι τὸν ἄκουγαν, προσπαθώντας νὰ καταλάβουν πιά τρομερὴ ἀποκάλυψη εἶχε φέρει σὲ κείνη τὴ θέση τὸν σύντροφό τους.

Ἡ Ναρούτσα δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Ταπεινωμένη ἀπὸ τὴ γροθιά ποὺ εἶχε δεχθῇ, μὰ ὑπουλη πάντα, γλύστρησε πλάϊ στὸ τραπέζι καὶ μὲ μιὰ γρήγορη χειρονομία ἄρπαξε ἓνα γάντι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ, ἓνα γάντι ποὺ τῷχε πετάξει κάποιος ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς ποὺ εἶχαν περιποιηθῇ τὴ ναυαγό. Τὸ γάντι αὐτὸ ἡ Ναρούτσα ἄρχισε νὰ τὸ μυρίζῃ, σὰν ζῶο ποὺ προσπαθοῦσε ἀπ' τὴ μυρώδιὰ νὰ καταλάβῃ κάτι. Ὁ Μπένετ, ποὺ τὸ βλέμμα του εἶχε παρακολουθήσει μηχανικὰ τὴν κίνηση τῆς Ναρούτσας, στρέφοντας ἔτρεξε κοντά της, κι' ἄρπάζοντάς της τὸ γάντι φώναξε ἄγρια :

— Δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρα σου αὐτὸ !

Καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ τὴν ἔρριξε νὰ κυλιστῇ χάμω στὸ πάτωμα. Ἡ Ναρούτσα, ἀφήνοντας ἓνα μουγκρητὸ μαζεύτηκε, ἔτοιμη ν' ἀμυνθῇ, ὅταν ἔτριξεν ἡ πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ φάνηκαν οἱ ὑπόλοιποι κυνηγοί. Περπατώντας στίς ἄκρες τῶν ποδιῶν τους γιὰ νὰ μὴ κάνουν θόρυβο, ὁ Ζόμπ καὶ οἱ ἄλλοι προχώρησαν καὶ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο. Ἄν τοὺς ἔβλεπε κανένας ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ τοῦ φαινότανε φοβερὰ ἀστεῖο μὲ τίς προφυλάξεις ποὺ πέρνανε. Ἦταν ὀλοφάνερο, πὼς οἱ σκληροὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, εἶχαν συγκινηθῇ κι' ἡ καρδιὰς τους δοноῦσαν πάλι ἀπὸ ἓνα αἶσθημα ἀτέρμονης συμπόνοιας γιὰ τὴ νέα γυναῖκα ποὺ χοροπάλευε μέσα στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο.

Ὁ Μπένετ τοὺς κοίταξε μὲ μιὰν ἀλλόκοτη λάμψη στὰ μάτια, κι' ὕστερα εἶπε, ξεσπάζοντας σὲ γέλια :

— Πὼς πάει, λοιπὸν, ἡ πριγκήπισσα σας ; Δὲν τὰ τίναξε ἀκόμα τὰ πέταλά της ;

Ὁ Ζόμπ, σταμάτησε ξαφνιασμένος κι' ἀδυνατώντας νὰ καταλάβῃ τί σήμαιναν τὰ λόγια τοῦ Μπένετ.

— Ποιὰ πριγκήπισσα, παλληκάρι μου ; ρώτησε.

— Μὰ αὐτὴ ποὺ εἶναι μέσα.... μπάμπι-Ζόμπ... Αὐτὴ ποὺ τὴν βάλατε στὴν ἀποθήκη...

— Εἶναι πριγκήπισσα; ρώτησε ὁ γέρος ξαφνιασμένος.

— Καὶ τί πριγκήπισσα! μούγγρισε ὁ φαλαιοθήρας.

— Καὶ ἐσὺ πῶς τὸ ξέρεις, ἔκανε ὁ Ζόμπ κι' ἡ φωνὴ του πῆρε ἓνα φιλύποπτο τόνο.

Μὰ ὁ Μπένετ, ποὺ περίμενε αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐρώτηση, ἀντὶ νὰ τὰ χάσει, προχώρησε καὶ δίνοντας στὸ Ζόμπ τὸ χαρτί ποὺ εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ μπουκάλι, τοῦ εἶπε ζωηρά:

— Νά, γέρο, πάρε καὶ διάβασε... Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς ἀξίζει τὸν κόπο... Καὶ διάβαζε το δυνατό, νὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι οἱ σύντροφοι... Νὰ τ' ἀκούσουν καλά...

Ὁ Ζόμπ πῆρε τὸ χαρτί μὲ ὕφος ἀρκετὰ ἀνήσυχο κι' ἀφοῦ φόρεσε τὰ γυαλιά του, ἔρριξε ὁλόγυρα τοῦ ἓνα φιλύποπτο βλέμμα. Μιὰ σκέψη πέρασε γρήγορα μέσ' ἀπ' τὸ μυαλό του. Τὶ νᾶκρυσαν ἄραγε τὰ λόγια τοῦ Ἀμερικάνου; Καὶ ποὺ εἶχε βρῇ αὐτὸς τὸ θάρρος νὰ σπάσῃ τὸ μπουκάλι, ἀφοῦ ὁ νόμος ἔλεγε ρητῶς, πῶς σὲ τέτοιες περιπτώσεις μονάχα ὁ ἀρχηγὸς εἶχε ἓνα τέτοιο δικαίωμα; Μὰ ἡ περιέργεια ποὺ ἐννοιωθε ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ προτίμησε ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τοὺς συλλογισμοὺς του καὶ νὰ διαβάσῃ τὸ χαρτί ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Σκύβοντας, λοιπόν, τὸ κεφάλι καὶ συλλαβίζοντας μὲ μεγάλο κόπο, ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

«Ἀγαπημένε μου πατέρα, δὲν θὰ μὲ ξαναῖδῃς πιά ζωντανή. Χάσαμε τὸ δρόμο μας κι' ἡ θαλαμηγός σου ἐξαφανίστηκε στὸν ὁρίζοντα. Πλάϊ μας ἀναποδογυρίστηκε ἓνα παγόβουνο, καὶ τὸ κῆμα ποὺ σχηματίστηκε παρέσυρε στὴ θάλασσα τὸ Τζάκ καὶ τὸ Σέλντον. Ἔχω μαζί μου μονάχα τὸ δόκτορα Φράνκ, ποὺ εἶναι καὶ αὐτὸς πληγωμένος. Τὸ ρεῦμα μᾶς παρασύρει πρὸς τὸ Βορρᾶ..... Ἡ παγωνιά τρυπώνει στὶς φλέβες μας. Πεθαίνω.

ΚΑΙΤΗ»

Ἡ λέξεις, διαβασμένες μὲ μονότονο ὕφος, εἶχαν ἀκουστῇ μιὰ-μιὰ, σὰν κτύποι καμπάνας, ἀνάμεσα στὴν ἀγωνιώδη σιγὴ

ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο. Οἱ κυνηγοὶ στεκότανε ὀρθιοὶ κι' ἀκίνητοι κατορθώνοντας μὲ κόπο νὰ συγκρατήσουν τὴ συγκίνηση ποὺ τοὺς προξenoῦσε τὸ παιδικὸ ἐκεῖνο παράπονο. Οἱ σκληροὶ ἐκεῖνοὶ ἄνθρωποι, ποὺ γνώριζαν καλὰ τίς τραγωδίες τῶν πολικῶν ἐκτάσεων, δὲν βρίσκανε λόγια νὰ ποῦν τίποτα!

Καὶ μόνο ὁ Ροῦπερτ, κατωρθώνοντας σὲ λίγο νὰ βρῇ τίς λέξεις ποὺ πλημμύριζαν τίς ψυχὲς ὄλων, μурμουρίσε θλιμμένα:

— Φτωχὸ κορίτσι! Καὶ μένο παιδί...

Μὰ ὁ Μπένετ ποῦχε ἐκνευρισθῇ ἀπὸ τὴ συγκίνηση ποῦδειχναν οἱ σύντροφοί του, φώναξε μὲ φωνὴ σαρκαστικὴ κι' ἄγρια:

— Μπάμπι-Ζόμπ... λησμόνησε, ὅμως, νὰ διαβάσῃ καὶ τὴ διεύθυνση τῆς ἐπιστολῆς...

Ὁ Ζόμπ, κατέβασε ξανά τὰ γυαλιά του ἀπ' τὸ μέτωπο στὴν μύτη του, ἔψαξε στὸ γράμμα, κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

«Παρακαλῶ αὐτὸν ποὺ θὰ βρῇ τὸ μπουκάλι νὰ δώσῃ τὸ γράμμα μου στὸν Τζέιμς Μακντόναλδ, ποὺ βρίσκεται στὴ θαλαμηγὸ «Ὀντάριο».

Ἐνα ξέσπασμα ἀπὸ ἄγριες φωνὲς ὑποδέχτηκαν τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ἓνα ξέσπασμα ἀπὸ ἄγριες φωνὲς, ποὺ ὁ Μάρκος προσπαθοῦσε δίκαια νὰ καθησυχάσῃ ἀπὸ φόβο μήπως ἡ ναυαγὸς ξυπνήσῃ προτοῦ γίνῃ ὁλότελα καλά.

Ὁ «Μακντόναλδ»! Τὸ «Ὀντάριο»! Μὰ τὰ ξέραν τόσο καλά αὐτὰ τὰ ὀνόματα οἱ φαλαιοθήρες! Ὁ «Μακντόναλδ» ὁ «Βασιλεὺς τῶν Φαλαινῶν», ὁ δυσεκατομμυριοῦχος τῆς Βαλτιμόρης ποὺ εἶχε μόνοπωλῇ τὸ κυνήγι τῶν φαλαινῶν σ' ὅλο τὸ Βόρειο Ἀτλαντικό! Ὁ «Μακντόναλδ» αὐτὸς ποῦχε παραγγεῖλει τὸ «Ὀντάριο», μιὰν ὑπέροχη θαλαμηγὸ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐπιδίδεται ὁ ἴδιος στὸ κυνήγι τῶν φαλαινῶν, ἐπιβλέποντας ταυτόχρονα τὸν φαλαιοθηρικὸ του στόλο! Ὁ «Μακντόναλδ» ἀπ' τὴ Βαλτιμόρη! Μὰ ὑπῆρχε τάχα ἓνας φαλαιοθήρας, ἓνας ὁποιοσδήποτε θαλασσινὸς τῶν πολικῶν περιοχῶν ποὺ νὰ μὴ γνῶριζε τὸν ἀμπλουτο αὐτὸν μεγαλέμπορο;

Οἱ κυνηγοὶ γελοῦσαν τώρα εὐχαριστημένοι. Ὡστε ἡ ὁμορφὴ ἐκεῖνη κοπέλλα, ποὺ τὴν εἶχαν βγάλει ὁλόγυμνη ἀπὸ τὰ ξυλῖα-

σμένα γουναρικά της, ήταν ή κόρη τοῦ δυσεκατομμυριούχου Μακντόναλντ ; Μιά ἀλλόκοτη χαρά, μιὰ χαρά ἀνάκστη ἀπ' τὰ πιὸ ἀντίθετα αἰσθήματα, εἶχε κυριεύσει τίς ψυχές τῶν κυνηγῶν. Ἡ κόρη τοῦ Μακντόναλντ βρισκόταν στὸν καταυλισμὸ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς ! Αὐτοὶ τὴν σώσανε. Αὐτοὶ τὴν περιποιήθηκαν... Κι' ἡ περιπέτεια αὐτή, ποὺ φανέρωνε μιὰ περίεργη εἰρωνεία τῆς τύχης, τοὺς προξενούσε κέφι. Μονάχα τὸ πρόσωπο τοῦ Μπένετ κάγχαζε σατανικά.

Ὁ γέρο Ζόμπ ξαναέρριξε ὀλόγυρά του ἓνα βλέμμα, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ποὺ συνήθιζε σὲ τέτοιες περιστάσεις νὰ ρίχνῃ καὶ ποὺ μ' αὐτὸ ζύγιζε, θαρρεῖς, τοὺς ἀνθρώπους του, προτοῦ δώσῃ μιὰ διαταγὴ κι' ἱκανοποιημένος ἀπ' ὅτι εἶδε διέταξε :

— Νὰ μὴ βγάλῃ κανένας τσιμουδιά... Μὴ ξεχνᾶτε πῶς τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ σπῖτι μας εἶναι νοσοκομεῖο... Πρέπει ν' ἀφήσουμε αὐτὴ τὴν κοπέλλα νὰ συνέλθῃ μόνη της... Διαφορετικά, δὲν ξέρουμε ἂν θὰ τὴν γλυτώσῃ... Μὲ καταλάβετε... Μὲ καταλάβετε γιὰ ὅχι... Δὲν θέλω πιά οὔτε φωνές, οὔτε γλέντια. Ὅλα τελείωσαν. Νὰ μαζέψετε ἀμέσως τὰ ροῦχα σας καὶ τὰ πράματά σας κι' ὁ καθένας νὰ γυρίσῃ στὴν καλύβα του χωρὶς θόρυβο καὶ χωρὶς φασαρία. Κι' αὔριο πιά βλέπουμε...

Ἀκούστηκαν τότε μερικὲς διαμαρτυρίες. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ πᾶνε στίς καλύβες τους, στίς καλύβες αὐτὲς ποὺ βρισκότανε ὀλόγυρα ἀπ' τὸ κεντρικὸ κτίριο, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια περιπέτεια, ποὺ τοὺς εἶχεν ἀναστατώσει. Ἔπρεπε νὰ μείνουν ἐκεῖ νὰ κουβεντιάσουν, νὰ συζητήσουν, νὰ καταλάβουν τέλος πάντων τί συνέβαινε. Κι' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ στραβοκοιτάζονται ἀναμεταξύ τους...

Συνηθισμένος ὅπως ἦταν ὁ Ζόμπ νὰ διευθύνῃ τοὺς συντρόφους του, εἴτε μὲ τὸ ἀπότομο του ὕφος, εἴτε μὲ μιὰ κουτοπόνηρη διπλωματία, ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μάντευε περισσότερο παρὰ καταλάβαινε τὸ τί συνέβαινε στὸ μυαλό τους. Τὸ κοροϊδευτικὸ ὕφος τοῦ Μπένετ, ἡ ἀφοσίωση τοῦ Μάρκου, ἡ ἀμφιταλαντεύσεις τῶν ἄλλων, ἀπαιτοῦσαν μιὰ γρήγορη καὶ ἀποφασιστικὴ ἐπέμβαση. Καὶ μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς μέσ' τὸ μυαλό του, φώναξε δυνατὰ :

— Ἐμπρός ! Στρίβετε ! Ἐμπρός !

Μὰ πάλι ἀκούστηκαν μερικὲς διαμαρτυρίες. Ζητοῦσαν νὰ μείνουν ἐκεῖ γιὰ νὰ περιποιηθοῦν μαζί μὲ τὸν Ζόμπ τὴν ναυαγὸ. Ὁ γέρος, ὅμως, ἀγριεμένος τὴ φορὰ τούτῃ, μούγγρισε :

— Δὲν χρειάζομαι κανένα... Εἴσθε ὅλοι κουρασμένοι. Μόλις σήμερα γυρίσατε ἀπ' τὸ δεκαπενθήμερο κυνήγι σας. Εἶναι ἀργὰ καὶ θὰ πρέπη νὰ πᾶτε νὰ πλαγιαίσετε. Ἐγὼ θὰ ξαγρυπνήσω. Μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία θὰ τελειώσω καὶ τοὺς λογαριασμούς, ποὺ τοὺς παράτησα στὴ μέση...

Ὅλοι συμφώνησαν. Μόνο ὁ Μάρκος, πλησιάζοντας τοῦπε :

— Νὰ μείνω ἐγώ, μπάρμπα-Ζόμπ...

— Ὅχι ! Οὔτε σύ ! Εἶπα νὰ φύγετε ὅλοι ! Βαρέθηκα νὰ σᾶς βλέπω. Καταλαβαίνετε γιὰ ὅχι ! Ἄντε ! Καληνύχτα σας.

Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ προφέρθηκαν μὲ τέτοιο ἐπίσημο τόνο, ποὺ κανένας τους πιά δὲν τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Οἱ κυνηγοί, ἀφοῦ μαζέψαν τὰ δέματα καὶ τίς γοῦνες τους, βγήκαν ἕνας-ἕνας, μὲ τὸ πρόσωπο χαμηλωμένο, ἀποφεύγοντας ν' ἀντικρύσουν τὸ βλέμμα τοῦ γέρου, ποὺ στεκότανε μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ σφίγκοντας τὰ χέρια τους, τοὺς χαιρετοῦσε χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα. Κι' ὅταν πιά ἔφυγε κι' ὁ τελευταῖος, ὁ Ζόμπ προχώρησε, καὶ κλείνοντας προσεκτικὰ κι' ἀθόρυβα τὴν πόρτα, τράβηξε ἀπὸ μέσα τὸ σύρτη.

Ὑστερα γύρισε μ' ἀνάλαφρα βήματα καὶ φτάνοντας στὴ μέση τῆς κάμαρας, στάθηκε μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ. Πέρασε ἔτσι κάμψοι ὥρα, ὥσπου πέρνοντας πιά μιὰν ἀπόφαση, διευθύνθηκε στὸ τραπέζι ποὺ βρισκότανε τὰ βιβλία του καὶ φώναξε :

— Ναρούτσα, γέμισε τὴ θερμάστρα μὲ ξύλα καὶ κλείσε καλὰ τὰ παραθυρόφυλλα.

Γκρινιάζοντας, ὅπως πάντα, ἡ Ἐσκιμῶα σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ του. Πῆρε κάμψοι ξύλα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, καὶ ρίχνοντας μερικὰ στὴ θερμάστρα, ἄφησε τ' ἄλλα ἐκεῖ κοντά, γιὰ τὴ νύχτα. Ὑστερα προχώρησε στὸ παράθυρο κι' ἀνοίγοντας ἔσκυψε γιὰ νὰ τραβήξῃ τὰ βαρεῖα παραθυρόφυλλα ποῦταν ἀπ' ὄξω μανταλωμένα. Μὰ

ἀμέσως σχεδόν ἡ Ναρούτσα, παρ' ὅλη τὴν ψυχραιμία πού εἶχε, ἀναπήδησε τρομαγμένη. Μπροστά της, ἀνάμεσα ἀπ' τὸ σκοτάδι, εἶχε προβάλλει τὸ πρόσωπο τοῦ Τζίμ Μπένετ πού ἔγγιζε σχεδόν τὸ δικό της πρόσωπο.

Μιά χειρονομία χαρᾶς ξέφυγε τῆς Ἑσκιμώας. Μὰ ὁ Μπένετ, ἀρπάζοντάς της ἀμέσως τὸ χέρι, τὴ σταμάτησε, ἐνῶ μὲ τὸ βλέμμα του τῆς ἔκανε νόημα νὰ σωπάσῃ. Ὑστερα, τῆς μурμούρισε λίγα λόγια, κι' ἐξαφανίστηκε ξανά μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ναρούτσα, ἔμεινε σ' ἐκείνη τὴ θέση ὥρα πολλή. Μιά τρομερὴ πάλῃ γινότανε μέσα στὴν ψυχὴ της. Καταλάβαινε πὼς αὐτὸ πού τῆς εἶχε πῇ ὁ Μπένετ δὲν θάπρεπε νὰ τὸ κάνῃ. Καταλάβαινε πὼς ἂν τὸν ὑπάκουε, θά κατέστρεφε μόνῃ της τὸ ὁμορφο ὄνειρο πού εἶχε γεννηθῇ στὴν ἄγρια ψυχὴ της. Μὰ ὡστόσο, ἐννοιωθε, πὼς δὲ μπορούσε ν' ἀντισταθῇ στὴ θέληση τοῦ φαλαινοθήρα, στὴ θέληση ἐκείνη πού εἶναι παντοδύναμη.

Ἡ Ἑσκιμῶα ἀναστέναξε κι' ἔρριξε ὀλόγυρά της ἓνα ἐρευνητικὸ βλέμμα. Ὁ Ζόμπ, καθισμένος μπροστὰ στὸ τραπέζι του, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ τίποτα. Ἐνα βουβὸ κι' ἄγριο γέλιο ἄνθισε τότε στὰ χεῖλη τῆς Ναρούτσας. Τράβηξε προσεκτικὰ τὸ παραθυρόφυλλο χωρὶς, ὅμως, νὰ τὸ μανταλώσῃ κι' ὕστερα ἔκλεισε τὸ παράθυρο, ἀφήνοντάς το σὲ τέτοια θέση πού νὰ μὴ μὴ κανεῖς, μὲ μιὰ σπρωξιά, νὰ τ' ἀνοίξῃ. Κι' ἀφοῦ τὰ τακτοποίησε ὅλα, προχώρησε στὸ τραπέζι πού καθότανε ὁ Ζόμπ καὶ στάθηκε:

— Τάφτιαξες ὅλα; ρώτησε αὐτὸς δίχως νὰ σηκώσῃ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὰ βιβλία, τὸ κεφάλι.

Ἡ Ναρούτσα μурμούρισε κάτι κι' ὑποκλίθηκε.

— Καλά, κορίτσι μου, πρόσθεσε τότε ὁ Ζόμπ. Πήγαινε τώρα στὴν ἀποθήκη νὰ πλαγιάσῃς. Πάρε γοῦνες γιὰ νὰ μὴν κρυώσῃς. Κι' ἄκουσε, ἂν αὐτὴ ἡ κοπέλλα πού κοιμᾶται ξυπνήσῃ εἰδοποίησέ με ἀμέσως! Ἄντε, πήγαινε.

Ἡ Ναρούτσα ἀμφιταλαντεύθηκε μιὰ στιγμὴ, κοιτάζοντας μιὰ τὸ γέρο καὶ μιὰ τὸ παράθυρο. Ὑστερα ξαναγέλασε ἀθόρυβα ὅπως καὶ πρὶν, καὶ προχωρώντας πρὸς τὸ βᾶθος τοῦ δω-

ματίου, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ γλῶστηρε μέσα κλείνοντας πίσω της, δίχως νὰ κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο, τὴ μικρὴ ξυλένια πορτούλα.

Ὁ Ζόμπ, σὰν ἔμεινε μόνος στρογγυλοκάθησε στὴν πολυθρόνα του, ἄναψε τὴν πίπα του καὶ ἀφήνοντας πάνω στὸ τραπέζι τὴν πέννα πού κρατοῦσε, ἄρχισε νὰ μονολογῇ.

— Ἀς κοιτάξουμε τώρα κι' αὐτοὺς τοὺς λογαρισμούς... Κατὰ βᾶθος, δὲν εἶναι κακὰ παιδιὰ. Μόνο πού πρέπει νὰ φυλάγουμε! Ἄν κάνω κανένα λάθος, πάει χάθηκα!... Γέρο-Ζόμπ, τὸ νοῦ σου στὴ φουρτοῦνα!... Ἀλήθεια, ὅμως, νὰ μὴν ξεχάσω νὰ γράψω κι' ὅλα αὐτὰ πού γινήκανε σήμερα! Ἀχ! θεέ μου, τί μπλέξιμο ἦταν πάλι κι' αὐτό;

Καὶ σωπαίνοντας κούνησε τὸ κεφάλι καὶ πρόσθεσε σὲ λίγο:

— Μωρὲ βρωμοδουλειά, πού μᾶς βρῆκε!... Πού νὰ πάρῃ ὁ διάβολος. Τί θᾶχω νὰ τραβήξω! Καὶ σοῦναι ἓνα κομματάκι αὐτὸ τὸ κοριστόπουλο! Κι' ἐκτὸς αὐτό, δὲν εἶναι καὶ καμμιά τοῦ δρόμου. Κόρη τοῦ Μακντόναλδ, σοῦ λέει ὁ ἄλλος! Τοῦ Μακντόναλδ, πού ὅλο καὶ τριγυρνᾷ στὶς πολιτικὲς περιοχὲς καὶ πού ἀσφαλῶς δὲν θὰ μᾶς βλέπῃ μὲ καλὸ μάτι, ἐμᾶς τοὺς ἐλεύθερους κυνηγοὺς! Μπλέξιμο, τέλος πάντων, νὰ σοῦ πετύχῃ μιὰ φορά!... Ἐ, καὶ νὰ φανταζόταν ὁ Μακντόναλδ πὼς ἡ κόρη του εἶναι ἐδῶ, μαζί μας!

Ἦταν φανερό πὼς ὁ μπάρμπα Ζόμπ δὲν ἦταν καθόλου ἐνθουσιασμένος ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Φοβότανε ἀπὸ μιὰ μεριά τοὺς συντρόφους, πού ποιὸς ξέρει τί τρέλλες μπορούσαν νὰ κάνουν κι' ἀπ' τὴν ἄλλη πάλι, τὸ «Βασιλεῖα τῶν Φαλαινοθηρῶν», τὸν πραγματικὸ αὐτὸν δικτάτορα τῶν πολιτικῶν θαλασσῶν, πού τὸν τρέμανε ὅλοι οἱ ἐλεύθεροὶ κυνηγοὶ κι' ὅλοι οἱ ἀνυπότακτοι, πού ἡ κακὴ τους μοίρα τοὺς εἶχε ρίξει στὴν ἔρημη καὶ χαμένη ἐκείνη γωνιά τοῦ κόσμου...

Κι' ὁ Ζόμπ ξακολούθησε τὸ μονόλογό του.

— Τί ἤθελε, μурμούρισε, αὐτὴ ἡ παλιόβαρκα κι' ἦρθε μπροστὰ στὸν καταυλισμό μας... Τί ἤθελε!... Ἀς τ' ἀφήσω τώρα αὐτὰ καὶ ν' ἀρχίσω νὰ γράφω...

«Απλώσε τότε τὸ χέρι τοῦ καὶ μὲ τὸ δάκτυλό του, λές κι' ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὶς τελευταῖες γραμμὲς ποὺ εἶχε γράψει τὰ χεῖλη του συλλάβιζαν :

— «Σάββατο 11 Μαΐου... Ὁμίχλη... Θερμόμετρο... Βαρόμετρο...» Ἐντάξει. Ἐγραψα καὶ τὴν ἐπιστροφή... Τὸ κυνήγι... Τὰ δέρματα... Ἐντάξει... Νὰ καὶ ἡ φάλαινα τοῦ Μπένετ... Τὰ ἔγραψα ὅλα. Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ προσθέσω αὐτὴ τὴν παλιοῖστορία...

Κι' ἄρχισε νὰ προφέρῃ μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις, ἐνῶ ἡ πέννα του ἔτρεχε γράφοντας πάνω στὸ χαρτί.

«Στὶς 6 καὶ 20' μ. μ. ὁ Μάρκος Ντιντιὲ ἀντελήφθη μιὰ βάρκα ποὺ τὴν ἔφεραν τὰ κύματα πρὸς τὴν ἀκτὴ. Βοήκαμε μέσα στὴ βάρκα δύο ἀνθρώπους, ἕναν ἄντρα νεκρὸ καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν ἄργησε νὰ δείξῃ σημεῖα ζωῆς. Ἐνα χαρτὶ ποὺ βοήκαμε μέσα σ' ἕνα μπουκάλι λέει πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ σώσαμε, εἶναι ἡ κόρη τοῦ δυσεκατομμυριούχου Μακντόναλδ ἀπὸ τὴ θάλαμη τὸ «Ὀντάριο».

Ὁ Ζόμπ σταμάτησε, συλλογίστηκε λίγο καὶ πρόσθεσε.

— Ἐντάξει! Τὰ ἔγραψα ὅλα. Δὲν μοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ προσθέσω τὴ συνηθισμένη φράση.

Κι' ἡ πέννα ἄρχισε πάλι νὰ τρίζῃ :

«Κι' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα, δὲν συνέβηκε ἄλλο τίποτα!»

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ποὺ ἔγραφε, ὅσο πιὸ καλλιγραφικὰ μπορούσε, τὴν τελευταία λέξη τῆς καθιερωμένης φράσεως, πίσω του, μέσα στὸ σκοτάδι, ἀνοίξε ἀθόρυβα τὸ παραθυρόφυλλο, κι' ὕστερα τὸ παράθυρο. Κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἀνοιγμὰ του παρουσιάστηκε ὁ Τζίμ Μπένετ, ποὺ πηδώντας μ' ἕνα γρήγορο σάλτο μέσα στὸ δωμάτιο, ὥρμησε, σὰν θηρίο, πάνω στὸ γέρο κρατῶντας στὸ χέρι τοῦ ἕνα ἀστραφτερό μαχαίρι!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὸ Βόρειο σέλας, ποὺ ἴσαμε ἐκείνη τὴ στιγμὴ φώτιζε τὶς ἀπέραντες παγωμένες ἐκτάσεις, ἔσβυσε ξαφνικὰ κι' ἕνα βαθὺ σκοτάδι, ἕνα σκοτάδι μαῦρο κι' ἀπαίσιο, ἀπλώθηκε τριγύρω σκεπάζοντας τὸ κάθε τι. Μόνο λίγα ἀστέρια ἄστραφταν πάνω στὸ στερέωμα, σὰν λαμπερὰ διαμάντια πάνω σὲ φόντο ἀπὸ μαῦρο βελούδο, ρίχνοντας ἕνα ἀνύμπορο κι' ἀσθενικὸ φῶς...

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ βρίσκονταν ξαπλωμένοι μέσα στὸ χιόνι, καὶ ποὺ παραμόνευαν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, τυφλωμένοι ὁλότελα ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἐκείνη ἐναλλαγὴ τῆς φωτισμένης ἐκτάσεως στὸ σκοτάδι ἔπαψαν νὰ βλέπουν. Δὲν κατόρθωναν πιά νὰ ξεχωρίσουν τίποτα ἄλλο παρὰ ἕνα μικρὸ καὶ μαῦρο ὄγκο—τὸ καλύβι τοῦ Ζόμπ—ποὺ μέσα ἀπὸ ἕνα δωμάτιο τοῦ κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὸ ἀνοιχτό του παράθυρο, μιὰ ἀναμμένη λάμπα ἔρριχνε ἕνα χλωμὸ καὶ κίτρινο φῶς. Ὅλα τ'ἄλλα ἔμεναν βουβά, ἀκίνητα, σκοτεινά... Καὶ μόνο ὁ θόρυβος, ποὺ προξενούσαν τὰ κύματα ποὺ σπάζανε πάνω στὴν ἀκτὴ, ἐρχότανε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ ταραξῇ τὴν ἀπόλυτη, θαρρεῖς νεκρικὴ σιωπὴ, ποὺ βασιλευε. Ναί, μόνο ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων καὶ τὰ συρίγματα τοῦ ἀνέμου ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸν Πόλο κι' ἔσπρωχνε τὰ τεράστια παγόβουνα πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ πέλαγος.

Καὶ ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, ἀκούστηκε ἕνα σιγανὸ σφύριγμα, καὶ λίγο πιὸ ὕστερα ἕνας σιγανὸς βήχας, ποὺ λές κι' ἀποτελοῦσε μιὰν ἀπάντηση στὸ συνθηματικὸ σφύριγμα.

Καὶ τότε, σχεδὸν ταυτόχρονα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ βράχο, ξεχώρισε ἕνα ἀνθρώπινο κορμί, ποὺ προχωρώντας μὲ χίλιες

δυο προφυλάξεις και κρατώντας το κεφάλι σκυφτό πλησίασε το μέρος πουχε πρωτίτερα ακουστή ο σιγανός εκείνος βήχας.

— Που είσαι, Ροϋπερτ; Ρώτησε ο άνθρωπος με το σκυφτό κορμί! Δεν σε βλέπω!... Που είσαι;

— Έδω, Όλαφ, απάντησε ο Καναδός βγάζοντας το κεφάλι του από την κοιλότητα του βράχου πουτάνε κρυμμένος.

— Λοιπόν; τι γίνεται; Ρώτησε ξανά ο πρώτος που δεν ήταν άλλος από τον Όλαφ το Νορβηγό.

— Τίποτα ακόμα, απάντησε ο Ροϋπερτ. Τίποτα...

Μιά τρίτη φωνή ακούστηκε τότε, και την ίδια στιγμή πίσω από ένα «καγιάκι», φάνηκε το πρόσωπο του Φερμπέκε.

— Πώς τίποτα, έκανε ο Φλαμανδός κυριολεκτικά παγωμένος και τουρτουρίζοντας απ' το κρύο, πώς τίποτα! Πάει τώρα τόση ώρα που ο Μπένετ μπήκε μέσα στο δωμάτιο του γέρου!

— Ναί, που να πάρη ή όργη! απάντησε ο Ροϋπερτ. Είχε μαζί του και το μαχαίρι του... Το βόρειο σέλας τον φώτιζε τη στιγμή που σκαρφάλωσε στο παράθυρο, και τον είδα ακριβώς τη στιγμή που ήταν έτοιμος να πηδήσει μέσα...

Ο Φερμπέκε κούνησε άκεφα το κεφάλι του, κι' ο Ροϋπερτ συνέχισε στον ίδιο πάντα τόνο:

— Τι νάγινε άραγε;... Από κείνη τη στιγμή δεν άκουσα πια τίποτα... Δέ μπορώ να καταλάβω.

— Δεν βαρύνει! έκανε με τη χοντρή φωνή του ο Όλαφ. Αυτός ο Μπένετ είναι τόσο δυνατός που άσφαλώς δίχως καμιά δυσκολία θα σκότωσε το γέρο με το πρώτο χτύπημα.

— Μα αν ήταν έτσι, παρατήρησε ο Φερμπέκε, τότε θα μάς φώναζε και μάς... Έτσι τουλάχιστο μάς ύποσχέθηκε...

— Μπα! έκανε ο Ροϋπερτ δύσπιστα, δέ μπορεί να βασίζεται κανένας στις ύποσχέσεις του Μπένετ...

— Όχι δέν είναι έτσι που τά λές, ξαναπαρατήρησε ο Φερμπέκε. Ο Μπένετ δέν θα τολμήσει να μάς γελάσει. Μη ξεχνάς πως είναι μόνος και μεϊς είμαστε πέντε!

— Άν νομίζης πως μάς φοβάται έπειδή είμαστε πέντε, μουρμούρισε ο Όλαφ, είσαι πολύ γελασμένος!...

— Και πρώτα απ' όλα, πρόσθεσε ο Ροϋπερτ, δέν είμαστε πέντε. Δέ μπορούμε βέβαια να βασιζόμαστε στο Μάρκο... Κι' απόδειξη είναι πως το νιάνιαρο αυτό δέν είναι μαζί μας!

Κι' οι τρεις κυνηγοί σώπασαν μη ξέροντας τι να κάμουν. Ήταν όλοφάνερο πως ή άνησυχία κι' ή στενοχώρια είχαν τρυπώσει βαθειά μέσ' τις ψυχές τους.

Και ξαφνικά, ύστερα από λίγο, ο Φερμπέκε στρέφοντας στους συντρόφους του, ρώτησε:

— Κι' ο Μπόρνχολμ, τι γίνηκε;

— Είναι κρυμμένος πίσω από το σταύλο των σκυλιών, απάντησε άνόρεκτα ο Όλαφ.

— Έγώ λέω να πάμε ίσαμε κει να τον βρούμε κι' αυτόν, πρότεινε ο Ροϋπερτ κι' έκανε να προχωρήσει, ένω οι δυο άλλοι κυνηγοί συμφωνώντας κι' αυτοί με γνώμη του, τον άκολουθήσαν χωρίς να θελήσουν να φέρουν καμμιάν αντίρρηση.

Προχώρησαν έτσι κι' οι τρεις τους, περπατώντας ο ένας πίσω απ' τον άλλο, με χίλιες δυο προφυλάξεις και προσέχοντας να μην προξενήσουν ούτε τον παραμικρό θόρυβο. Μπροστά τους, μέσα στην καλύβα, εξακολουθούσε πάντα νάναι άπλωμένη μιá άπόλυτη σιωπή, ή αίνιγματική κι' ή μυστηριώδης εκείνη σιωπή, που τόσο πολυ τους άνησυχούσε. Από τ' άνοιχτό παράθυρο διακρίνονταν πάντα το φώς της λάμπας.

Οι κυνηγοί έφθασαν έτσι μπροστά στη μάντρα που φύλαγαν τὰ σκυλιά τους. Μόλις τους άντελήφτηκε, ο Μπόρνχολμ ο Δανός, που φύλαγε εκεί δξω σκοπός, έστρεψε προς το μέρος τους και χωρίς να τους δώσει καιρό ν' άνοίξουν το στόμα τους, τους πλησίασε και τους είπε:

— Τι να σας πω, δέν καταλαβαίνω τίποτα. Ο Τζιμ Μπένετ μπήκε στο γέρο κι' από τότε... ήσυχία!

Ο Ροϋπερτ, έννευρισμένος, πήρε την άπόφασή του.

— Πρέπει να πάμε να δοϋμε τι συμβαίνει! μουρμούρισε.

Και ξανά οι υπόλοιποι κυνηγοί, χωρίς να προφέρουν καμιά αντίρρηση δέχτηκαν την πρόταση του Ροϋπερτ και προσέχοντας πάντα να μην προξενήσουν κανένα θόρυβο, προχώρη-

σαν με μεγάλα βήματα, πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβας. Καθὼς περπατοῦσαν, πρόσεχαν νὰ πατᾶνε πάνω στὸ παχὺ χιόνι ποὺ δὲν ἔτριζε κάτω ἀπὸ τὰ βήματά τους. Κάπου-κάπου σταματοῦσαν, ἀφουγκραζότανε κι' ὕστερα ξανάρχιζαν πάλι τὸ περπάτημά τους. Ἔτσι, τοὺς χρειάστηκε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ φθάσουν ἴσαμε τὸ φωτισμένο ἐκεῖνο παράθυρο, ποὺ παρ' ὅλο ποὺ τοὺς φόβιζε τρομερά, τοὺς τραβοῦσε ταυτόχρονα σὰν μαγνήτης. Καὶ σὰν βρέθηκαν πιά σὲ λίγων βημάτων ἀπόσταση ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ Ροῦπερτ, πέφτοντας κατὰ γῆς μπρούμυτα, ἔκανε νόημα καὶ στοὺς ἄλλους νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ σχηματίζοντας ἔτσι ἓνα ἡμικύκλιο κι' ἔρποντας μὲ τὰ τέσσερα μέσα στὸ σκοτάδι, προχώρησαν πρὸς τὸ φωτισμένο παράθυρο τῆς καλύβας. Τὰ βαρεῖα γούνινα πανωφόρια ποὺ φοροῦσαν τοὺς ἔκαναν νὰ μοιάζουν ἐκεῖνη τὴ στιγμή σὰν τέσσερες ἀπαίσιες νεροχελῶνες.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, φτάνοντας κάτω ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο, σταμάτησαν καὶ τεντώνοντας τ' αὐτιά τους, προσπάθησαν ν' ἀκούσουν τίποτα. Ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ δωμάτιο δὲν ἀκουγόταν κανένας θόρυβος. Ἡ ἴδια ἀπόλυτη κι' αἰνιγματική σιωπὴ ξακολουθοῦσε νὰ κυριαρχῇ πάντα καὶ παντοῦ. Ὁ Ροῦπερτ, στρέφοντας τότε στοὺς συντρόφους του, τοὺς εἶπε κάτι κι' ἀμέσως σιγὰ-σιγὰ οἱ κυνηγοὶ ἄρχισαν νὰ σηκώνονται, τραβῶντας ὁ καθένας τοὺς τὸ μαχαῖρι του, καὶ πλησιάζοντας τὸ παράθυρο. Μὰ σχεδὸν ταυτόχρονα, μόλις κατόρθωσαν, μὲ μεγάλο κόπο, νὰ πνίξουν μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ποὺ τοὺς ἦρθε στὸ στόμα. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν ἦταν γι' αὐτοὺς κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμεναν, κάτι τὸ ἐκπληκτικό. Μέσα στὴ σάλλα ἢ πολυθρόνα τοῦ Ζόμπ εἶχε παραμερισθῇ ἀπ' τὴ θέσῃ της, δυὸ λογιστικὰ βιβλία κι' ἓνα μελανοδοχεῖο εἶχαν κυλήσει στὸ πάτωμα καὶ πεσμένος πάνω στὸ τραπέζι, μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ τὰ χέρια ἀπ' τὸ ἄλλο, σὰν σπασμένη μαριονέτα, κοιτόταν ὁ Τζίμ Μπένετ. Πλάι του, τὸ μαχαῖρι του ἦταν χωμένο βαθειὰ μέσα στὸ ξύλο τοῦ τραπεζιοῦ. Καὶ λίγο παραπέρα, ὁ γέρο Ζόμπ στεκότανε ὄρθιος μὲ τὸ τσιμποῦκι στὸ στόμα καὶ τὰ χέρια στίς τσέπες, σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτα συμβῇ.

Ὁ μικρὸς θόρυβος ποὺ προξένησαν οἱ κυνηγοὶ στὸ παράθυρο, ἔκανε τὸ γέρο Ζόμπ νὰ στρέψῃ πρὸς τὸ μέρος τους τὸ κεφάλι. Βλέποντας τότε τὰ τέσσερα ἀπηλιθωμένα πρόσωπά τους, ξέσπασε σ' ἓνα δυνατὸ γέλιο.

— Μπᾶ ! Μπᾶ ! Μπᾶ ! Καλῶς μου τους ! φώναξε μὲ φωνὴ ἄγρια ! Βγήκατε βλέπω νὰ πάρετε λιγάκι ἀέρα, ἔ, παιδιά μου ! Μπράβο ! Πρώτης τάξεως ἰδέα !

Καὶ καθὼς ἀποτελεῖωνε τὴ φράση του ὁ Ζόμπ προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο, μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ἐνῶ οἱ κυνηγοὶ, κατάπληκτοι, τὸν κοίταζαν χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀρθρώσουν οὔτε μιὰ λέξη.

— Λοιπὸν, τί ἔχετε καὶ μὲ κοιτάζετε ἔτσι, βρὲ τοῦβλα ; συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Ζόμπ. Τὰ χάσατε γιατί δὲν καταφέρατε νὰ μὲ ξεκαθαρίσετε ; Ἡ μήπως καί...

Οἱ τέσσερες κυνηγοὶ κάτι πῆγαν τότε νὰ ποῦν, μὰ ὁ Ζόμπ, μὴ δίνοντάς τους καιρό, συνέχισε μὲ φωνὴ πιὸ ἄγρια :

— Μωρὲ κόλπο ποὺ τὸ σοφιστήκατε ; Ἀμ' ἀπὸ σᾶς τί νὰ περιμένῃ κανένας ; Τόσο κόβουν τὰ ξερά σας ! Μὰ δὲν καταλάβατε ἀκόμα, βρὲ ζῶα, πῶς σᾶς περίμενα, κι' αὐτόν.

Ὁ Φερμπέκε ποὺ συνῆλθε πρῶτος ἀπ' τὴν ἐκπληξη, μουρμούρισε τότε μὲ φωνὴ γεμάτη τρόμο :

— Μὰ μάγος εἶσαι, τέλος πάντων ;

Ἡ ἀπάντησις ἦρθε, γοργή καὶ σκληρή, σὰν καμουτσικιά.

— Ἔτσι φαίνεται ζῶον ! σφύριξε μέσ' τὰ δόντια του ὁ Ζόμπ. Ἔτσι φαίνεται ! Ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ βρέθηκε ἐδῶ αὐτὴ ἡ ναυαγισμένη κοπέλλα κι' ἀναγκάστηκα νὰ σᾶς διώξω, ἐσεῖς βγήκατε ἀπὸ δῶ μέσα σὰν ἓνα κοπάδι ἀπὸ λυσσασμένους λύκους ποὺ πῆγε θαρρεῖς κάποιος καὶ τοὺς πῆρε μέσα ἀπ' τὰ δόντιά τους, τὴν λεία τους. Ναί, βρὲ κουτάβια ! Τί μὲ κοιτᾶτε τώρα σὰν χαζοί ! Ἐσεῖς δὲν εἴσατε ἄνθρωποι, ἐσεῖς εἴσατε λύκοι !

Καὶ σωπαίνοντας λίγο, ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια καὶ πρόσθεσε μὲ φωνὴ ζωηρή :

— Κοίτα κεῖ ! Ἡ ἐλεύθερη Δημοκρατία τῶν ἀδελφῶν τῆς Αἰκτῆς, σοῦ λείει ὁ ἄλλος ! Δὲν ντρεπόμαστε λιγάκι ! Καλύτερα θᾶταν

νά την ονομάζαμε ή 'Ελεύθερη 'Αγέλη των Λύκων του Πόλου! ... Αυτό θάταν σωστότερο! ... 'Απ' τή στιγμή που σ'α'ς έδωξα από δω μέσα κατάλαβα πώς μι'α μονάχα σκέψη ύπ'ηρχε μέσα στα μυαλά σας. 'Η σκέψη πώς θ'α' κατορθώνατε ν'α' με ξεμπερδέψετε, έμένα, τόν άρχηγό σας! ... 'Εσείς κρυφτήκατε γύρω άπ' τήν καλύβα, ένω, τοῦτος έδω, πιό παλληκάρι βλέπεις απόσ'ας. .

Τήν 'ίδια στιγμή, ένα μούγκρισμα ξέφυγε άπ' τ'α' χείλη των κυνηγών, που τ'α' τελευταία λόγια του Ζόμπ, ήρθανε ν'α' τους πληγώσουν τ'ο' φιλότιμό τους. Μ'α' ο Ζόμπ, μ'η δίνοντάς τους ξανά καιρό ν'α' ποῦνε τίποτα και δίχως ν'α' τους προσέχη, πρόσθεσε με τήν 'ίδια ζωηρή φωνή :

— Ναί, ο Μπένετ, που έχει περισσότερη παλληκαριά από σ'ας σκαρφάλωσε τ'ο' παράθυρο και μου έπετέθηκε με τ'ο' μαχαίρι του για ν'α' με σκοτώση. 'Εσείς, προτιμήσατε ν'α' περιμένατε άπ' 'δξω, για ν'α' άρθήτε τώρα ν'α' μαζέψετε τ'α' κομμάτια μου. . . Τι περιμένετε λοιπόν, παλληκαράδες μου ; Γιατί δέν έρχεστε ν'α' μαζέψτε τ'α' κοκκαλάκια μου ; . . . Τι φοβάστε ; . . . Τοῦτον έδω τόν παλληκαρά σας, τόν κανόνισα όπως του άξιζε. Τώρα περιμένω έσ'ας ! . . . Μ'α' πρίν άπ' 'δλα κλείστε αυτό τ'ο' παράθυρο. Δέν έχω καμμι'α 'δρεξη ν'α' ξεπαγιάσω για χατήρι σας.

Κι' ο γέρος προχωρώντας και κλείνοντας με μι'α γροθιά τ'ο' παράθυρο, πέρασε από μέσα τ'ο' μάνταλο, κι' ύστερα, κουτώντας τους ώμους του πήγε στην πόρτα, κι' άνοίγοντάς την πρόσταξε με δυνατή φωνή :

— 'Ελάτε τώρα μέσα, μασκαράδες ! 'Ελάτε μέσα !

Νικημένοι, με τ'ο' κεφάλι χαμηλά, σαν λύκοι μπροστά στόν δαμαστή τους, οί κυνηγοί προχώρησαν και μπήκαν μέσα στην καλύβα δίχως ν'α' λένε λέξη. Πήγαινε ο ένας πίσω από τόν άλλο. Πρώτα ο Ροϋπερτ, ύστερα ο 'Ολαφ, ο Μπόρνχολμ και τελευταίος άπ' 'δλους ο Φερμπέκε.

'Ο Ζόμπ εξακολουθούσε ν'α' γελά δυνατά κι' άγρια.

— Μ'α' λείπει κάποιος ακόμα . . . έκανε μετρώντας τους με τ'ο' βλέμμα. Δέν είσθε 'δλοι έδω . . . Ν'α' ο Ροϋπερτ ο Καναδός, ο Νορβηγός ο 'Ολαφ, ο Μπόρνχολμ ο Δανός, ο Φλαμανδός

ο Φερμπέκε. . . Που είναι λοιπόν ο Παριζιάνος μας ο Μάρκος ;
'Ο Ροϋπερτ μουρμούρισε :

— 'Ω ! αυτός . . .

— Ναί, αυτός, τόν διέκοψε ο Ζόμπ, αυτός δέν είναι κτήνος σαν και σ'ας. Δέν είναι λύκος, αίμοβόρος λύκος σαν και σ'ας. Αυτός αγαπά τόν γέρο άρχηγό του. Και γιατ'ο' και σεις προτιμήσατε ν'α' μ'η τόν πάρετε μαζί σας. Φοβηθήκατε μήπως θελήση ν'α' με ύπερασπισθή, έ. . . Μ'α' πρέπει ν'α' ξέρετε πώς έγώ δέν χρειάζομαι κανένα ! Τις κανονίζω μόνος μου τις δουλειές μου. . . Και ν'α' ή απόδειξη !

Και με μι'αν απότομη χειρονομία ο γέρος έδειξε τ'ο' Τζιμ Μπένετ που εξακολουθούσε ακόμα ν'α' κοιτάται άναίσθητος πάνω στ'ο' τραπέζι της μέσης.

Οί κυνηγοί άλληλοκοιτάχθηκαν χωρίς ν'α' ξέρουν τι ν'α' πουν. 'Ο Ζόμπ τους κοιτούσε γελώντας πάντα δυνατά κι' άγρια.

Σ'ε' λίγο, ο Φερμπέκε ρώτησε φοβισμένος :

— Τόν . . . Τόν σκότωσες ;

Τ'α' μάτια του γέρου άστραψαν.

— Γιατί ν'α' τόν σκοτώσω ; . . . φώναξε. Γιατί ν'α' τόν σκοτώσω ; . . . Τόν άποκοίμησα μόνο . . . Μπ'ας και δέν σ'ας φαίνεται αυτό άρκετό ;

— Τόν άποκοίμησες ; Ρώτησε ξανά με τήν 'ίδια φοβισμένη φωνή ο Φερμπέκε.

— Βέβαια ! 'Εξήγησε ο Ζόμπ. Τόν άποκοίμησα με μι'α γροθιά που τ'οῦδωσα κάτω από τ'ο' σαγόνι. Δ'ε' μπορείτε σεις ν'α' ξέρετε τι καταπραυντικό φάρμακο που είναι ή γροθιά μου. . .

'Ο 'Ολαφ, όπισθοχώρησε τρομαγμένος και τ'α' χείλη του μουρμούρισαν :

— 'Ω, ώστε με τ'η γροθιά σου. . .

'Ο Ζόμπ στρέφοντας έκανε ν'α' προχώρησ'η κατά πάνω του. 'Ο 'Ολαφ όπισθοχώρησε ακόμα πιό πολύ και τ'ο' προσωπό του γίνηκε χλωμό και κίτρινο σαν φλουρί.

— Μάλιστα, παλληκάρι μου, με τ'η γροθιά μου, επανέλαβε ζωηρότερα ο Ζόμπ. Κι' αν δέν πιστεύης, μπορείς ν'α' δοκιμάσης

καί σὺ κι' ὅλοι σας... Ναί ὅλοι σας, παλιοτόμαρα πού νομίσατε πῶς θὰ μπορούσατε νὰ μὲ ξεμπερδέψετε ἔτσι εὐκόλα. "Αμ! δὲν ξέρετε τότε ἀπ' τὴν καλή του τὸν μπάρμπα-Ζόμπ, πού ὑπῆρξε μιὰ φορά καθηγητὴς τῆς πυγμαχίας στὸ Γαλλικὸ πολεμικὸ ναυτικὸ... Δὲν τὴν ξέρατε βέβαια τὴ λεπτομέρεια αὐτή, ἔ;... Λοιπόν, μάθετέ την!... Μάθετέ την καὶ προπαντὸς μὴ τὴν ξεχάσετε ποτέ!... Μπορεῖ καμμιά φορά νὰ σᾶς χρειαστῇ!... Μὴ τὴν ξεχάσετε...

Μιὰ νεκρική σιωπὴ διαδέχτηκε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ γέρο Ζόμπ. Οἱ κυνηγοὶ κοίταξαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο παραξεμένοι ἀπ' ὅ,τι ἄκουγαν. Μιὰ σκέψη κυριαρχοῦσε τότε μέσ' τὸ μυαλό τους. Ὁ γέρος ἦταν ὁλομόναχος κι' αὐτοὶ ἦσαν τέσσερες, πιὸ νέοι, πιὸ σβέλτοι καὶ πιὸ δυνατοὶ ἀπ' αὐτόν. Ὁ γέρος εἶχε χτυπήσει τὸ σύντροφό τους, τὸν καλύτερό τους κυνηγό. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ τὸν εἶχε κι' ὅλας σκοτώσει. Δὲν θὰ μπορέσουν ἄραγε αὐτοὶ νὰ...

Καὶ καθὼς ἡ σκέψη αὐτὴ ὁλοκληρωνόνταν μέσ' τὸ μυαλό τους, τὰ δάχτυλά τους διευθύνθηκαν κι' ὅλας στὴ ζώνη τους πού κρεμότανε τὰ μαχαίρια τους μέσα στὶς πέτσινες τους θήκες. Καὶ τότε, δίχως νὰ προηγηθῇ ἀνάμεσά τους καμμιά συνενόηση, οἱ τέσσερες κυνηγοὶ κάνανε τὴν ἴδια χειρονομία. Σχεδὸν ταυτόχρονα τέσσερα μαχαίρια ἄστραψαν καὶ τέσσερες βραχνὲς φωνὲς ἀκούστηκαν:

— Θάνατο στὸ γέρο! Θάνατο...

Μὰ ὁ Ζόμπ ποῦχε στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα παρακολουθήσει μὲ τὴν ἄκρια τῶν ματιῶν του, ὅλες τους τίς κινήσεις, κάνοντας ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ πρότεινε στὰ στήθη τους. Οἱ κυνηγοὶ ὀπισθοχώρησαν τρομαγμένοι καὶ στάθηκαν ἀκίνητοι κι' ἄφωνοι στὶς θέσεις τους.

Καὶ ξανά τότε ἀντήχησε πάλι γιὰ μιὰν ἀκόμα φορά, τὸ ἄγριο γέλιο τοῦ Ζόμπ.

— Μπα; Τί πάθατε, χρυσᾶ μου;... φώναξε δυνατὰ μ' ἓνα εἰρωνικὸ τόνο στὴ φωνή. Τί πάθατε κουτάβια;... Μπαῶς καὶ σᾶς ἔνοχλη αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι πού κρατῶ;.. Τὸ πιστολάκι

Σχεδὸν ταυτόχρονα τέσσερα μαχαίρια ἄστραψαν καὶ τέσσερες βραχνὲς φωνὲς ἀκούστηκαν:

— Θάνατο στὸ γέρο! Θάνατο...

πού μου έδωσαν ο Μάρκος για τή φιλοξένια πού του προσφέραμε; Τι κριμα!... Καί ξέρετε, τὸ παιχνιδάκι αὐτὸ ἔχει ἔξη σφαῖρες. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς θὰ θέλῃ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πρώτη;

Οἱ τέσσερες κυνηγοὶ ἔμεναν ἀκίνητοι, μὴ τολμῶντας νὰ πᾶνε οὔτε μπροστὰ, οὔτε πίσω. Μόνο ὁ Φερμπέκε μουρμούρισε:

— Δὲν εἶσαι ἐν τάξει, ἀρχηγέ, ὁ νόμος λέει πὼς στὸν καταλισμὸ ὅλες ἡ σφαῖρες τῶν συντρόφων πρέπει νὰ εἶναι κλειδωμένες στὸ ντουλάπι.

‘Ο Ζόμπ χαμογέλασε:

— ‘Ωστε αὐτὰ λέει ὁ νόμος, Φερμπέκε; Τὸν ξέρεις, βλέπω καλὰ τὸ νόμο. Τόσο καλὰ μάλιστα πού θαξίζῃ νὰ γίνῃς ἐσὺ ἀρχηγὸς ὅταν ἐγὼ θὰ τινάξω τὰ πέταλα.

‘Η κἀννη τοῦ πιστολιοῦ στρέφονταν δεξιὰ κι’ ἀριστερά, ἀπ’ τὸν ἕναν στὸν ἄλλο.

— Λοιπὸν, περιμένω! ἔκανε ἀνυπόμονα ὁ γέρος.

‘Ο Φερμπέκε ὀπισθοχώρησε δυὸ βήματα κι’ εἶπε:

— Παραδιδόμαστε!

— ‘Απὸ τώρα; τὸν κορόϊδεψεν ὁ γέρος.

‘Ο Μπόρνχολμ ξανάβαλε νευριασμένα τὸ μαχαῖρι τοῦ στὴν θήκη καὶ μούγγρισε:

— Τί θές νὰ κάνουμε; Εἶσαι δυνατώτερός μας!

Οἱ ἄλλοι τρεῖς, νοιώθοντας τὸ παιχνίδι χαμένο, ξανάβαλαν κι’ αὐτοὶ τὰ μαχαῖρια στὶς θήκες τους κι’ ἔσκυψαν τὰ κεφάλια. Μὰ ὁ Ζόμπ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κατεβάσῃ τὸ πιστόλι του.

— Μπράβο σας, ἔκανε σὲ λίγο. Μπράβο σας, ἀρχίσατε βλέπω νὰ ξαναγίνεστε φρόνιμα παιδάκια!... Μόνο προσέξτε νὰ μὴν μοῦ κάνετε καμμιά ἀτιμία... ‘Ο πρῶτος πού θὰ κουνηθῇ θὰ φάῃ μιὰ σφαῖρα. Καταλάβετε;

Οἱ κυνηγοὶ κούνησαν τὸ κεφάλι τους. ‘Ο Ζόμπ, ὅμως, ἐπέμενε.

— Τὸ ὀρκίζεσθε; πρόσθεσε μὲ ζωηρὴ φωνή. Τὸ ὀρκίζεσθε στὴν Παναγία τῆς ἀκτῆς;

Οἱ κυνηγοὶ πρότειναν τὰ χέρια τους πρὸς τὴ μεριά πού βρισκότανε κρεμασμένο τὸ παράξενο ἄγαλμα κι’ ὀρκίστηκαν.

‘Ο Ζόμπ ξανάβαλε τότε τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του κι’ εἶπε:

— ‘Ημουνα βεβαιος, ἤμουνα βέβαιος, πὼς στὸ βάθος εἴσαστε ὅλοι σας καλὰ παιδιὰ!...

‘Ο Φερμπέκε στρέφοντας τότε πλησίασε τὸ Ζόμπ καὶ μὲ φωνὴ πού προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ πιὸ φιλική, τὸν ρώτησε:

— Μὰ σ’ ἐνδιαφέρει, λοιπὸν, τόσο πολὺ αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀκούγοντάς τον δὲ μπόρεσαν νὰ κρύψουν ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο πού πάγωσε ὅμως ἀμέσως πᾶνω στὰ χεῖλη τους, καθὼς δέχτηκαν τὸ ἄγριο κι’ αὐστηρὸ βλέμμα τοῦ Ζόμπ.

— ‘Ενα πρᾶγμα μ’ ἐνδιαφέρει ἑμένα, μουρμούρισε ὁ γέρος σὲ λίγο μέσ’ τὰ δόντια του, ἕνα πρᾶγμα κι’ αὐτὸ εἶναι νὰ γίνουν ὅλα σύμφωνα μὲ τὸ νόμο μας, τὸ νόμο αὐτὸν πού σεῖς οἱ ἴδιοι μ’ ἐκλέξατε νὰ τὸν φρουρῶ καὶ νὰ τὸν προσέχω!... Ναί, μόνο αὐτό... Καταλάβετε... Καταλάβετε ναί γιὰ ὅχι!

Μὰ πρὶν προφτάξῃ ν’ ἀπαντήσῃ κανένας, ἔτριξε ἡ πόρτα τῆς ἀποθήκης, καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς φάνηκε τὸ ζωῶδες πρόσωπο τῆς Ναρούτσας. ‘Η ‘Εσκιμῶα κοίταξε μὲ τὰ λοξὰ μάτια τῆς μέσα στὸ δωμάτιο, κι’ ἀμέσως σχεδὸν βλέποντας τὸ κορμὶ τοῦ Μπένετ πού κοίτονταν ἀναίσθητο πᾶνω στὸ τραπέζι, ὥρμησε κοντὰ του ἀφήνοντας μιὰ ἄγρια κραυγή. ‘Ο Ζόμπ προσπάθησε νὰ τὴν κρατήσῃ, μὰ ἡ Ναρούτσα στρέφοντας τοῦ δάγκωσε δυνατὰ τὸ χέρι προσενῶντας του ἕνα φοβερὸ πόνο. Μιὰ γροθιά τότε τοῦ γέρου τὴν ἔρριξε κατὰ γῆς στέλοντάς τὴν νὰ κυλιστῇ λίγα μέτρα μακρύτερα.

— Κᾶτσε φρόνιμα, λύκαινα!... τῆς εἶπε ὁ Ζόμπ μὲ φωνὴ γεμάτη ἀηδία. Κᾶτσε φρόνιμα καὶ μὴ φοβᾶσαι... ‘Ο κανακάρης σου δὲν ἔπαθε τίποτα... Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς δὲν πέθανε... Καὶ γιὰ νὰ πειστής νὰ ἡ ἀπόδειξη...

Κι’ ὁ Ζόμπ καθὼς ἀποτέλειώσε τὴ φράση του, στρέφοντας πλησίασε τὸ Μπένετ καὶ τὸν σκούνησε δυνατὰ. ‘Ενας ἀναστεναγμὸς ξέφυγε ἀπ’ τὰ χεῖλη τοῦ ‘Αμερικάνου πού ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ συνέρχεται ἀπ’ τὴ ζάλη του, καὶ νὰ μουρμουρίζῃ κάμποσες λέξεις πού κανένας δὲν καταλάβαινε τὴ σημασία τους.

‘Ο Ζόμπ πλησιάζοντάς τον τότε ἀκόμα πιὸ πολὺ, ἔσκυψε

καί τόν ρώτησε μ' έναν είρωνικό καί σαρκαστικό μαζί τόνο :

— Λοιπόν, παλληκάρι μου, πώς τὰ πᾶς; Εἶσαι καλύτερα;

‘Ο Μπένετ, μισάνοιξε τὰ μάτια του.

— Τί ἔπαθα; μουρμούρισε κοιτάζοντας γύρω του.

‘Η Ναρούτσα ἀνασηκώθηκε ἀπ’ τή θέση της καί πλησιάζοντάς τον, προσπάθησε νά τόν βοηθήσῃ νά σηκωθῇ. Τό βλέμμα τοῦ Μπένετ ἔπεσε τότε πάνω στό μαχαῖρι του πού βρισκότανε ἀκόμα σφηνωμένο μέσα στό ξύλο τοῦ τραπεζιοῦ καί μιὰ κραυγή ξέφυγε ἀπ’ τὸ στήθος του.

‘Η θέα τοῦ μαχαίριου ἐκείνου ξανάφερνε στή θύμησή του ὅλη τή σκηνή ποῦχε προηγηθῇ καί μιὰ-μιὰ ξαναγυρνοῦσαν μεσ’ τὸ σκοτισμένο μυαλό, ὅλες ἡ λεπτομέρειές της.

‘Ο Ζόμπ, πού κατάλαβε τίς σκέψεις του, προχώρησε τότε καί τοῦπε μέ σαρκαστική φωνή:

— Ναί, παιδί μου, τὸ μαχαῖρι σου εἶναι!... Τὸ μαχαῖρι αὐτὸ ἀκριβῶς πού ἐτοιμαζόσουν νά μοῦ χώσης στήν πλάτη... Μόνο πού δὲν μέ πέτυχες!

Κι’ ὁ γέρος πέρνοντας τὸ μαχαῖρι, ἄρχισε, παίζοντας, νά τὸ στριφογυρίζῃ μεσ’ τὰ χέρια του. ‘Ο Μπένετ τὸν κοιτοῦσε ντροπιασμένος καί κατάχλωμος. Καί ξαφνικά, σὰν μεγαλόκαρδος νικητής, ὁ Ζόμπ πετώντας περιφρονητικά τὸ μαχαῖρι, ἔστρεψε στοὺς ἄλλους κυνηγοὺς πού παρακολουθοῦσαν ἄφωνοι κι’ ἀκίνητοι, καί τοὺς εἶπε:

— Σηκώστε τον καί βοηθήστε τον νά πάῃ στήν καλύβα του. Ὑστερα ξαπλώστε τον στό κρεβάτι του καί πηγαίνετε νά κοιμηθῇτε. Γιὰ ὅλα αὐτά, θὰ κουβεντιάσουμε αὔριο. Ἄντε, μπρὸς πηγαίνετε!... Φύγετε...

Δὲν ἀκούστηκε καμμιά διαμαρτυρία, μὰ καί κανένας δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τή θέση του. Ἦταν ὀλοφάνερο πὼς παρ’ ὅλο πού κανένας τοὺς δὲν τολμοῦσε νά ἐναντιωθῇ, δὲν ἦταν ὅμως καί κανένας τοὺς διαθεθειμένος νά ὑπακούσῃ.

‘Ο Ζόμπ σούφρωσε τὰ φρύδια του καί δάγκωσε τὰ χεῖλη του. Καταλάβαινε πὼς μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπαναστατοῦσαν οἱ ἄντρες του. Κι’ ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ θὰ μποροῦσε νά ξεσπάσῃ

ἀπὸ τή μιὰ στιγμή στήν ἄλλη, ἂν βρισκόταν ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς πού νᾶπερνε πάνω του τίς εὐθύνες τοῦ ἀρχηγοῦ. Μὰ ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς δὲν ὑπῆρχε κι’ ἔτσι ἡ ἐπανάσταση δὲν ἐκδηλώνονταν. Κι’ ὁ Ζόμπ πού κοίταζε καλὰ-καλὰ τοὺς κυνηγοὺς ἔβλεπε πὼς τὰ βλέμματά τοὺς ἀπόφευγαν τὰ δικά του, κι’ ἀναζητοῦσαν ἐπίμονα τὰ βλέμματα τοῦ Ἀμερικάνου, πού δὲν εἶχεν ἀκόμα ὀλότελα συνέλθῃ. Ἀναζητοῦσαν τὰ βλέμματα τοῦ μόνου ἀνθρώπου πού μποροῦσε νά γίνῃ ἀρχηγὸς τοὺς...

‘Ο Ζόμπ κατάλαβε πὼς δὲν θᾶπρεπε νά χάνῃ καιρὸ. Προσπαθώντας, λοιπόν, νά κάνῃ τὸν ἀδιάφορο καί τὸν ἀτάραχο, στήλωσε τὸ βλέμμα του ἀπάνω τοὺς κι’ ἐπανελάβε μέ φωνὴ ζωερή, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τίς λέξεις του:

— Σᾶς εἶπα νά φύγετε!... Καταλάβετε παιδιά μου γιὰ ὄχι;... Νὰ φύγετε!...

Καί τή φορὰ τούτη, οἱ κυνηγοὶ χάνοντας θαρρεῖς πιά κάθε ἐλπίδα κι’ ὀλότελα νικημένοι, στράφηκαν καί μ’ ἄργα καί βαρεῖα βήματα προχώρησαν κι’ οἱ τέσσερές τοὺς στό Μπένετ πού μούγγριζε μεσ’ τὰ δόντια του ἓνα σωρὸ ἀσυνάρτητα λόγια.

‘Ο γέρος τοὺς κοίταζε κρατώντας πάντα τὸ χέρι του μέσ’ στήν τσέπη τοῦ σακακιοῦ του πού βρισκότανε τὸ πιστόλι του. Ἦταν ἀποφασισμένος νά πυροβολήσῃ στήν πρώτη ὑποπτὴ κίνηση πού θὰ τολμοῦσαν νά κάνουν. Μὰ οἱ κυνηγοί, οὔτε σκεφτότανε πιά νά φέρουν καμμιά ἀντίσταση. Εἶχαν πεισθῇ πὼς τὸ καλύτερο πού θᾶχαν νά κάνουν, θᾶταν νά ὑπακούσουν τυφλά, σὰν καί πρῶτα, στίς διαταγές τοῦ ἀρχηγοῦ των.

Καθὼς, ὅμως, πλησίασαν στό τραπέζι πού βρισκότανε ὁ Μπένετ, ἡ Ναρούτσα πετάχτηκε ξαφνικά μπροστὰ τοὺς καί θέλησε νά τοὺς ἐμποδίσῃ. Ἡ Ἑσκιμῶα, πού δὲν εἶχε καταλάβει τί εἶχε συμβῇ, νομίζοντας πὼς ὁ γέρος, πού ἀπεχθάνουνταν, εἶχε διατάξει τοὺς κυνηγοὺς, νά κτυπήσουν τὸ Μπένετ, τὸν ἄνθρωπο δηλαδή πού ἐλάτρευε σὰν πραγματικὸ θεό της, θέλησε νά τὸν ὑπερασπισθῇ.

‘Ο Ὀλαφ τότε εὐχαριστημένος πού ἔβρισκε ἐπὶ τέλους κάποιον πού νά μπορῇ νά ξεσπάσῃ πάνω του, ἄρπαξε τή Να-

ρούτσα άπ' τούς ώμους κι' έκανε νά τήν σηκώση ψηλά στόν άέρα. Σβέλτα, όμως, όπως ήταν ή Ναρούτσα, κατόρθωσε νά ξεγλυστήρησιν άπ' τά χέρια του καί στρέφοντας τοῦ δάγκωσε τήν παλάμη τόσο άγρια πού τό αίμα άναπήδησε άμέσως. 'Ο 'Ολαφ, πονώνοντας καί βλαστημώντας τήν άρπαξε ξανά, καί σηκώνοντάς την ψηλά, μέ τήν ίδια εύκολία πού μιá γάτα σηκώνει ένα ποντίκι, τήν πέταξε όρμητικά στήν άλλη άκρη τής καλύβας, κάνοντας τό κορμί της νά κτυπήσιν δυνατά πάνω στό πάτωμα. Μά ούτε τή φορά αὐτή ή Ναρούτσα δέν έχασε τό θάρρος της. Άνασηκώθηκε, λοιπόν, μ' ένα γρήγορο σάλτο καί πέρνοντας άπό χάμω τό μαχαίρι τοῦ Μπένετ, ώρμησε έναντίον τοῦ Νορβηγού. Δέν πρόφταξε, όμως, νά τόν κτυπήσιν. 'Ο Ζόμπ, άρπάζοντάς την άπ' τό χέρι, τήν ανάγκασε νά κάτση στή θέση της, ένώ στρέφοντας ταυτόχρονα στούς κυνηγούς επανέλαβε τή διαταγή του.

— Άντε παιδιά, φώναξε, άντε μή φοβάστε. Τήν κρατῶ καλά τή λύκαινα! Έμπρός, έσείς, τή δουλειά σας!

Οί κυνηγοί άφοῦ γέλασαν κάμποσο μέ τό πάθημα τοῦ 'Ολαφ, προχώρησαν ύστερα καί σηκώνοντας τόν Μπένετ τόν τράβηξαν, βγάζοντάς τον δεξω.

Μά τήν ίδια εκείνη στιγμή, άπ' τήν άνοιγμένη πόρτα πρόβαλε τό πρόσωπο τοῦ Μάρκου ὡχρό κι' άνήσυχο.

'Ο Ρούπερτ τοῦκανε τόπο νά περάσιν μέσα στήν καλύβα μουρμουρίζοντας μεσ' τά δόντια του.

— Αὐτός μονάχα μᾶς έλειπε!

'Ο Μάρκος, όμως, δίχως νά δώση καμμιά προσοχή, καί μαντεύοντας τί είχε συμβῆ μέσα εκεί, ώρμησε γρήγορος στή θερμάστρα κι' άρπάζοντας ένα σιδερένιο λoστό, προχώρησε καί στάθηκε κοντά στό Ζόμπ.

— Δέν μοῦ λές εσύ τί σ' έπιασε; Ρώτησε ό γέρος μέ φωνή πού πρόδιδε κάποια περιέργεια.

'Ο Μάρκος τᾶχασε καί δέν ήξερε τί νά πῇ. 'Η λέξεις βγαίνουν μπερδεμένες άπό τό στόμα του:

— Μά... Τί νά σοῦ πῶ... Νόμισα...

'Ο Ζόμπ πού κατάλαβε στό μεταξύ πώς ό σκοπός τοῦ Μάρκου ήταν νά τόν υπερασπίσιν άπ' τούς άλλους κυνηγούς, πρόσθεσε μέ κάποια συγκίνηση στή φωνή:

— Άσε τό λoστό, παλληκάρι μου! Δέν χρειαζουμε καμμιά βοήθεια... ὡστόσο, όμως, δέ μπορῶ παρὰ νά σ' εύχαριστήσω γιά τήν καλή σου πρόθεση.

Κι' ένῶ οί άλλοι κυνηγοί βγαίνανε δεξω κουβαλώντας στά χέρια τόν Τζιμ Μπένετ, ό Ζόμπ στρέφοντας στό Μάρκο, τοῦπε μέ φωνή ψιθυριστή γιά νά μήν άκούσουν οί άλλοι:

— Σ' εύχαριστῶ, Μάρκο... έδειξες πώς εἶσαι ένα καλό παιδί... καί πώς αγαπᾶς τόν άρχηγό σου... Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ... Εὐτυχώς, όμως, πρόφταξα καί τά κανόνισα, καθώς βλέπεις, μόνος μου...

Ύστερα στρέφοντας τό πρόσωπο, ἴσως γιά νά μή δῇ ό Μάρκος τή συγκίνηση πού καθρεφτίζονταν στά μάτια του, ξεόσφιξε άπό πάνω άπ' τή Ναρούτσα τό χέρι του πού τήν κρατοῦσε άκίνητη καί μέ μιá γερή γροθιά τήν έσπρωξε πρὸς τήν πόρτα, φωνάζοντάς της:

— Άντε καί εσύ!... Μπρός! Πήγαινε νά περιποιηθῇς τόν κύριο σου, γιατί ασφαλῶς θά χρειάζεται περιποίηση ό άθλιος... Δόστου νά πιῇ καί κανένα κονιάκ. Κι' ύστερα άστον νά κοιμηθῇ... Τό πρωί θά ναι πάλι περδίκι!

Κι' άφοῦ σώπασε λίγο, πρόσθεσε:

— Καί τώρα, άντε, καληνύχτα. Καληνύχτα σ' όλους σας!...

Οί κυνηγοί μουρμούρισαν κάτι μεσ' τά δόντια τους, κάτι πού μπορεῖ νάταν μιá «καληνύχτα», μά πού μπορούσε κι' άλλας νάταν καμμιά βρисиά καί δίχως νά περιμένουν τίποτα άλλο, προχώρησαν κι' έφυγαν. Μόνο ό Μάρκος έμεινε μέσα στήν καλύβα. 'Ο Ζόμπ έστρεψε, τόν κοίταξε καί καταλαβαίνοντας τήν πρόθεσή του, τοῦπε μέ φωνή ήρεμη:

— 'Οχι!... Δέν πρέπει!... Φύγε καί σύ...

'Ο νέος θέλησε νά συζητήσιν. Θᾶμενε εκεί γιά νά προστατεύσιν τόν άρχηγό του, σέ περίπτωση πού οί κυνηγοί θά έπιχειρούσαν νά τοῦ έπιτεθοῦν ξανά.

— Μά, άρχηγέ, μурμουρίσε, καλύτερα νά μείνω...

Μά ό Ζόμπ, άρπάζοντάς τον άπ' τόν ὤμο, τοῦπε μέ φωνή βίαιη, μά χωρίς σκληρότητα :

— Πρέπει νά φύγης καί έσύ, παιδί μου. Πρέπει νά φύγης δπως κι' οί άλλοι...

‘Ο Μάρκος δέν θέλησε πιά νά φέρη καμμιάν αντίρρηση Προχώρησε λοιπόν καί βγήκε κι' αὐτός άπό τό δωμάτιο. Πίσω του άκούστηκεν ό θόρυβος τοῦ σιδερένιου σύρτη τής πόρτας πού τράβηξε ό Ζόμπ.

Κι' ένῶ ό Μάρκος άναποφάσιστος, κοντοστεκότανε μπροστά στη σφαλιστή πόρτα τής καλύβας τοῦ Ζόμπ, άκούστηκε ξαφνικά ένα δυνατό γέλιο καί μιά χονδρή φωνή, ποῦλεγε :

— Κρίκ! Κράκ! τόν άκούσατε, τό γέρο, πῶς άμπαρώνεται καί διπλομανταλώνει τήν πόρτα του!

Ήταν ό Ροῦπερτ, πού ξεχνώντας δσα είχαν συμβῆ, είχε ξαναβρῆ τό κέφι καί τήν εὐθυμία του. Οί άλλοι πού τόν άκουσαν, ξέσπασαν κι' αὐτοί σέ δυνατά γέλια, λές καί δέν είχε γίνει τίποτα. Καί πραγματικά, οί άνθρωποι εκείνοι, παρ' ὅλο πού έπαναστατοῦσαν καμμιά φορά καί τά βάζανε μέ τό γέρο-άρχηγό τους, στό βάθος τόν σέβονταν κι' έννοιωθαν γι' αὐτόν ένα μεγάλο θαυμασμό.

‘Ο Μάρκος έστρεψε καί τοὺς πλησίασε.

— “Ὡστε καί σένα, καῦμένε μου, σέ πέταξε ὀξω, έσένα πού εἶσαι φίλος του γκαρδιακός! τοῦπε καθῶς τόν εἶδε ό “Ολαφ μέ κάποια εἰρωνία στη φωνή.

— Δέν βαρυέστε! γκρίνιασέν ό Μπόρνχολμ, αὐτός δέν άγαπά κανένα στόν κόσμο.

‘Ο Ροῦπερτ θέλησε τότε νά τοὺς έξηγήση τά πράγματα.

— “Εγώ δέν πιστεύω πῶς ό γέρος νά άγαπά τόν Μάρκο περισσότερο άπό μᾶς, έκανε μέ ὕφος σοβαρό καί έπίσημο, μᾶ γεμάτο καλωσύνη. “Απλούστατα, χρησιμοποιεῖ τό Μάρκο γιά τίς δουλειές του, γιατί εἶναι λιγώτερο γκρινιάρης άπό μᾶς.

‘Ο Φερμπέκε πού παραδεχότανε τήν άποψη τοῦ Ροῦπερτ, θέλησε νά προσθέση καί αὐτός κάτι.

— “Ο,τι θέλετε πέστε, μурμουρίσε μεσ' τὰ δόντια του. “Εκείνο πού εἶναι βέβαιο, εἶναι πῶς ό γέρος εἶναι τετραπέρατος! “Αληθινή λεβεντιά!

— Μά γι' αὐτό ακριβῶς τόν κάναμε κι' έμεῖς άρχηγό μας, φουκαρά μου! φώναξε ό Ροῦπερτ. “Αργησες, καθῶς φαίνεται, νά τό καταλάβης, κουτό-Φλαμανδέ!

Οί κυνηγοί εξακολουθοῦσαν νά στέκωνται σέ κείνη τή θέση μέ τὰ πόδια χωμένα μέσα στό χιόνι, χωρίς νά ξέρουν θαρρεῖς τί θάπρεπε νά κάνουν. “Η Ναρούτσα είχε ξαπλώσει τόν Μπένετ σ' ένα βράχο καί τοῦ μιλοῦσε τρυφερά καί στοργικά, σάν μάνα στό πονεμένο της παιδί. Τά λόγια της, βγαίνανε άπ' τό στόμα της, βραχνά κι' ὑπόκωφα σάν θλιμμένο μοιρολόϊ. “Ο Μπένετ, πού δέν είχε άκόμα καλά-καλά συνέλθη άπ' τή γροθιά ποῦχε φάει, τήν κοιτοῦσε άφηρημένα κι' ἡλιθία.

— Φαίνεται πῶς τόν χτύπησε γερά ό άρχηγός, μурμουρίσε σέ λίγο ό Φερμπέκε, ρίχνοντας μιά γρήγορη ματιά στό ξαπλωμένο κορμί τοῦ Μπένετ.

— Ποιός θά τό περίμενε, άπό έναν άνθρωπο τής ηλικίας του, πρόσθεσε ό Μπόρνχολμ.

‘Ο Ροῦπερτ θέλησε πάλι νά δώση τήν έξήγηση.

— “Οχι, δέν τόν χτύπησε τόσο δυνατά ὅσο λέτε..., έκανε σοβαρά κι' έπίσημα. Τόν χτύπησε μόνο στό μέρος πού χρειάζεται. “Αμ τὰ ξέρει αὐτά τὰ πράματα, ό γέρος... Λοιπόν παιδιά μου, θέλετε τώρα νά σᾶς πῶ τή γνώμη μου; Φερθήκαμε σάν βλάκες... Πρέπει νά τό άναγνωρίσουμε.

— Φερθήκαμε σάν βλάκες; διαμαρτυρήθηκαν ὅλοι μαζί. Γιατί;

‘Ο Ροῦπερτ μὴ δίνοντάς τους προσοχή, πρόσθεσε :

— Φερθήκαμε σάν ζῶα, άν προτιμάτε!... “Ορίστε λοιπόν!... Για νά μᾶς πῇ ό γέρος νά φύγουμε, θά πῇ πῶς είχε τοὺς λόγους του... Κι' έμεῖς είχαμε ἄδικο.

— Μά έμᾶς, φώναξε ό “Ολαφ, μᾶς παρέσυρε ό Μπένετ!

— Ναί, ἴσως νά μὴν ἔχετε ἄδικο, παραδέχτηκε ό Ροῦπερτ. Μᾶς παρέσυρε ό Μπένετ πού θαρρεῖς καί λύσσαξε. Προσέξατε ὅμως, πῶς ἄλλαξε άπό τή στιγμή πού πάτησε ἔδῶ τό πόδι της

αυτή ή κοπέλλα; "Ε! Τό προσέξατε αυτό;... Έγώ λέω, πώς όπως κι' αν έχη τό πράγμα, ό Μπένετ είχε άδικο ζητώντας νά μπη μέ τό στανιό μέσα στό δωμάτιο τοῦ γέρου. Καί μείς, έμείς είχαμε μεγαλύτερη βλακεία πού τόν άκολουθήσαμε! Εΐδατε τώρα τό αποτέλεσμα. 'Ο γέρος έσπασε στό ξύλο τόν Μπένετ κι' έμάς μάς πέταξε έξω. Έγώ άρχισα κι' άλλας νά ξεπαγιαζώ... Κι' έπειτα τί καταλαβαίνουμε πού καθόμαστε έξω; Τί περιμένουμε; "Αντε, πάμε νά κοιμηθούμε. "Ακούστε τή συμβουλή πού σάς δίνω καί μη ξεχνάτε πώς είμαι ό πιό γέρος άπ' άλλους σας ύστερα άπ' τόν άρχηγό...

"Ολοι συμφώνησαν μέ τά λόγια του κι' έτοιμάστηκαν νά φύγουν. 'Ο Ροϋπερτ τότε πλησίασε τό Μπένετ καί χτυπώντας τον στόν ώμο, τοῦπε :

— "Ελα, σήκω πάνω, σύντροφε! Μήν κάνης έτσι. Είναι ντροπή σου, ναρθής, μέ μιá γροθιά, σ' αυτά τά χάλια!

'Ο Μπένετ άνασήκωσε τό κεφάλι του, κι' άπάντησε απότομα :

— "Αφήστε με στήν ήσυχία μου. Καταλάβατε ;

'Ο τόνος τής φωνής του ήταν τόσο σκληρός κι' άγριος πού ό Ροϋπερτ όπισθοχώρησε. Κι' ό Μπένετ, πού στό διάστημα αυτό είχε συνέλθη όλότελα, ένώ οί άλλοι τόν νόμιζαν ακόμα μισολιποθυμισμένο σηκώθηκε άπό τό βράχο κι' άρχισε νά τεντώνη τά πόδια του καί τά χέρια του, λές κι' ήθελε νά τά ξεμουδιάση. Οί κυνηγοί στεκότανε καί τόν κοιτούσαν, δίχως νά τολμοῦν νά ποῦνε τίποτα. Καί ξαφνικά ό Μπένετ, στρέφοντας πρός τό μέρος τους, τοῦς πέταξε γρήγορα-γρήγορα ένα «γεια σας» κι' ύστερα προχωρώντας μέ μεγάλα βήματα τράβηξε πρός τό μικρό λιμανάκι, κάνοντας τό χιόνι νά τρίζει κάτω άπ' τίς βαρειές του μπότες. 'Η Ναρούτσα σηκώθηκε κι' αυτή κι' έτρεξε άπό πίσω του, σάν σκυλάκι.

Οί πέντε σύντροφοι άλληλοκοιτάχθηκαν :

— Σωστή άρκούδα, τέλος πάντων, μурμουρίσε ό Φερμπέκε.

'Ο Ροϋπερτ κούνησε τό κεφάλι του.

— Σήμερα, όμως, είναι χειρότερος άπό κάθε άλλη φορά,

πρόσθεσε μέ τό επίσημο καί σοβαρό ύφος του. Κάτι συμβαίνει, μά δέ μπορώ νά καταλάβω τί ακριβώς... "Ακούστε με, παιδιά μου. Είμαι βέβαιος πώς κάτι τό ύποπτο ύπάρχει σ' όλη αυτή τή δουλειά, πού όπωσδήποτε δέν θαργήσουμε νά τό μάθουμε!.. "Αστε καί θά δοῦμε!... Καί τώρα καλή νύχτα σας, σύντροφοι.

Οί κυνηγοί άποχωρίστηκαν καί δίχως νά ποῦν άλλο τίποτα, τράβηξε ό καθένας στήν καλύβα του. 'Ο Ροϋπερτ μόνο πρίν άπομακρυνθῇ έστρεψε κι' είπε στό Μάρκο :

— "Ακουσε, Μάρκο. Δέν θά κανες άσχημα αν έδενες τή βάρκα πού βρήκες... Τώρα τήν άνοιξη μποροῦν τά κύματα νά τήν σπάσουν πάνω στοῦς βράχους... Καί θάταν κρῖμα νά χάσης τή λεία σου... Μπορεῖ μιá μέρα νά μάς χρειασθῇ αυτή ή βάρκα ποιός ξέρει!...

— Ναί έχεις δίκιο, άπάντησεν αυτός. Μήν άνησυχής. Θά φροντίσω νά τή δέσω!

Κι' ό Μάρκος στρέφοντας άρχισε νά κατηφορίζη τό μονοπάτι, πού στό φώς τής άστροφεγγιάς, έκοβε στά δύο τήν άπέραντη λευκότητα τοῦ χιονιοῦ. Καί σέ λίγο φθάνοντας κάτω στήν παραλία, πού βρισκότανε ή βάρκα, στάθηκε καί τήν κοίταζε ώρα πολλή. "Ηταν αλήθεια μιá κομψή βάρκα, πού ή κομψότης της γινόταν ακόμα πιό κτυπητή, πλάι στά χοντροκαμωμένα «καγιάκια». Τό κομψό σκαρί της, ή λεπτεῖς γραμμές της, τά χάλκινα καί τά μπρούτζινα στολίδια της, ή άστραφτερή μαο-νένια ξυλεία της, ναι όλα αυτά μαζί, θαρρεῖς καί θύμιζαν τήν ύπαρξη ένός άλλου κόσμου, ένός κόσμου μακρυνοῦ, πού είχεν έξαφανισθῇ πίσω άπό τοῦς όγκόπαγους, ένός κόσμου πολιτισμένου, πού οί κυνηγοί πίστευαν πώς είχαν διακόψει πιá κάθε σχέση μαζί του. Κι' όμως νά, πού ό κόσμος αυτός ξανάκανε τήν εμφάνισή του, μέ κείνη τήν κομψή βαρκούλα, πού είχεν έρθη θαρρεῖς γιά ν' άνακαλύψη τό κρησφύγετο πού φιλοξενούσε τήν ομάδα εκείνην τών ένκόμων κυνηγών!

Κι' ό Μάρκος Ντιντιέ, άφοῦ έμεινε ώρα πολλή χαμένος στοῦς συλλογισμούς του, πήρε ύστερα άπό μέσα άπ' τό «καγιάκι» του ένα σχοινί, κι' έδесе τή βάρκα σ' ένα χοντρό κοντάρι πού

είχαν σφηνώσει μέσα στη γη οι κυνηγοί και το χρησιμοποιούσαν γι' αυτήν ακριβώς τη δουλειά.

Ο Μάρκος, αφού τέλειωσε το δέσιμο της βάρκας, έστρεψε και κοίταξε ολόγυρά του. Ήταν ολομόναχος. Οι σύντροφοί του είχαν χαθεί μέσα στις καλύβες τους. Τ' άχνό φως της αστρόλουστης πολικής νύχτας, επέτρεπε στο Μάρκο να διακρίνει καθαρά το τοπίο που απλώνονταν γύρω του. Ανάμεσα στους μαύρους βράχους ξεχώριζεν ο όρμος και πάνω στη θάλασσα τὰ ρεύματα πηγαινόφερναν τὰ παγόβουνα, σάν άσπρα φαντάσματα. Μερικά ήσαν ψηλά και μυτερά, σάν καθεδρικοί ναοί γοτθικού ρυθμού, κι' άλλα πάλι, χαμηλά κι' ίσια, σάν όροπέδια. Κάπου-κάπου, τὰ κύματα που κατέβαιναν από τὸ πέλαγος ανάσκηκωναν τὰ παγόβουνα και τάκαναν γὰ χτυπούνε τὸ ένα πάνω στο άλλο προξενώντας ένα βαρύ κι' υπόκωφο θόρυβο. Ήταν ακριβώς ή εποχή που άρχιζε ή πολική άνοιξη και που ή θάλασσα ελευθερώνονταν από την σκλαβιά των πάγων, σπάνοντας τὸ κρυσταλένιο της φλοιό, που κάτω του είχε ζήσει έναν ολόκληρο χειμώνα.

Αντίκρυ άπ' τὸν όρμο, ξεχώριζαν τὰ βουνά που προφύλαγαν τὸν καταυλισμό από τὸς άγριους άνέμους τοῦ βορρά. Ο Μάρκος κοίταζε με συγκίνηση τίς λίγες καλύβες που σχημάτιζαν τὸ ταπεινό εκείνο χωριουδάκι του, τὸ χωριουδάκι εκείνο τὼν επαναστατῶν, τὸ χωριουδάκι εκείνο τὼν ανθρώπων, που θεληματικά είχαν εγκαταλείψει τὸν πολιτισμένο κόσμο κι' ήρθαν νὰ ζήσουν μέσα στη παγωμένη έρημο.

Κάτω από τὸν όγκο τοῦ βουνού, οί πέντε καλύβες, που θύμιζαν έναν άνάκατο εύρωπαϊκό και γροιλανδικό ρυθμό, περικύκλωναν τὴν κεντρική καλύβα τοῦ άρχηγού τὼν, τοῦ γέρο Ζόμπ. Κατάμαυρη τώρα ή καλύβα τοῦ Ζόμπ, με τὰ παράθυρά της κλειστά, φύλαγε θαρρεῖς στο σκοτάδι τὸ διπλό μυστικό της. Τὸ μυστικό τοῦ γέρου άρχηγού, που κρυβόταν εκεί μέσα, σάν λύκος μέσα στη φωλιά του, και τὸ μυστικό της ναυαγοῦ, που ξεψυχισμένη τὴν είχε φέρει, ποιός ξέρει ποιά, κακή μοῖτρα πέρα κεί άπ' τὸ πέλαγος.

Μὰ δέν ήταν μόνο ή καλύβα τοῦ γέρο Ζόμπ που έκρυβε μέσα της ένα μυστικό. Κι' όλες οί άλλες καλύβες κρύβανε ή κάθε μιὰ κι' από ένα αῖνιγμα. Στὸν πρωτόγονο εκείνον καταυλισμό επικρατούσε ὁ νόμος τοῦ μυστηρίου...

— Έδω, σύμφωνα με τὸ νόμο μας, κανένας δέν πρέπει νὰ ξέρη τὰ μυστικά που κρύβει ὁ άλλος στὴν καρδιά του...

Η φράση αὐτή, που τὴν είχε έκστομίσει κάποτε ὁ Ζόμπ, έρχόταν τώρα στο νοῦ τοῦ Μάρκου, καθὼς κοίταζε τὸ γνώριμό του τοπίο, τὸ μέρος που βρήκε κι' αὐτός κοντὰ στοὺς άλλους τὴ γαλήνη και τὴν ελευθερία.

Μέσα στο σκοτάδι, σφύριξε άγριώτερα ὁ άέρας, κι' ὁ νέος, που αἰσθάνθηκε τὸ κορμί του νὰ παγώνη, ξεχνώντας τὸς ρεμβασμούς του κι' αναστενάζοντας βαθείά, έστρεψε κι' άρχισε νὰ προχωρή με βήματα βαρεία και γρήγορα, τραβώντας πρὸς τὴ μεριά που βρισκότανε ή καλύβα του, ποῦταν ή πιὸ άπομεμακρυσμένη άπ' όλες.

Λίγα λεπτά ύστερώτερα, μιὰ άπόλυτη σιωπή είχεν άπλωθῃ πάνω σ' ὅλο τὸν κοιμισμένο καταυλισμό, μιὰ άπόλυτη σιωπή που έρχότανε από καιρό σὲ καιρό νὰ τὴν ταραξῇ ὁ θόρυβος τὼν κυμάτων που σπάζανε πάνω στὴν άκτή και τὸ βουητό τοῦ άνέμου που σφύριζε στο πέλαγος,....

Στριγλικές κραυγές και λυσσασμένα γαυγίσματα άκούστηκαν άπ' ὅξω.

Ο Ζόμπ που ξύπνησε από τὴ φασαρία, τεντώθηκε κάμποσες φορές μέσα στο κρεβάτι του, ποῦταν καμωμένο από δέρματα ζῶν, κι' ύστερα σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, προσπάθησε νὰ διακρίνη καθαρώτερα τὸ θόρυβο που άκουγότανε, μурμουρίζοντας μεσ' τὰ δόντια του:

— Η λύκαινα ή Ναρούτσα, παίζει με τὰ σκυλιά της. Συνεπώς ὅλα εἶναι ἐν τάξει... Έν τάξει, ὅπως κάθε πρωί.

Σώπασε λίγο σάν νάθελε νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του κι' ύστερα συνέχισε τὸ μονόλογό του:

— Θα πρέπει ὅμως, μурμούρισε, νὰ κοιτάξω τί άπόγινε

κι' ή κοπέλλα. Ἀπό χθές τὸ βράδυ δὲν ἔβγαλε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της. Μπορεῖ καὶ νὰ πέθανε, ποιὸς ξέρει, χωρὶς νὰ τὸ πάρουμε χαμπάρι...

Κι' ὁ Ζόμπ, ἀφοῦ τεντώθηκε ἀκόμα μιὰ φορά, σὰν ζῶο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν φωλιά του, σηκώθηκε ἀπ' τὸ μέρος ποὺ πλάγιαζε καὶ προχωρῶντας ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι, ποὺ ἦταν ἀπλωμένο μέσα στὸ κατὰκλειστο δωμάτιό του, διευθύνθηκε στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης καὶ τὴν ἀνοιξε. Τὸ λυχνάρι ποῦταν ἀκόμα ἀναμμένο, ἔσχυνε ἓνα ἀμυδρὸ φῶς. Ὁ Ζόμπ στάθηκε στὴ θέση του κοιτάζοντας τὴν ξαπλωμένη κοπέλλα.

— Ὅχι, δὲν πέθανε, μурμουρίσε καὶ στὰ χεῖλη ἀνθίσε ἓνα χαρούμενο χαμόγελο. Δὲν πέθανε. Ἀκούω τὴν ἀναπνοή της. Μὰ θὰ πρέπη νὰ τὴν ἀφήσω ἡσυχῇ. Ὅσο περισσότερο κοιμηθῇ, τόσο καλύτερα θάναί...

Ἐκλείσε λοιπὸν τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης, καὶ βγήκε ξανά ὄξω, μурμουρίζοντας:

— Μὰ αὐτὴ ἡ μαίμου, ἡ Ναρούτσα, θὰ τὴν ξυπνήσῃ μὲ τὸν θόρυβο ποὺ κάνει... Στάσου νὰ τὴν κανονίσω ἐγώ!

Ὁξω ἡ φωνὲς καὶ τὰ γαυγίσματα εἶχαν γίνεи τώρα πῶς δυνατά. Ὁ Ζόμπ προχώρησε στὸ παράθυρο, κι' ἀνοίγοντάς το τράβηξε τὰ παραθυρόφυλλα. Τὸ αὐγινὸ φῶς κι' ὁ ἄνεμος τοῦ πελάγους τρύπωσαν μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἐκεῖ κοντά, πάνω στὸ χιόνι ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, γινόνταν ἓνα μεγάλο πανηγῦρι. Καμμιὰ τριανταριά σκυλιὰ πηδοῦσαν καὶ γαύγιζαν χαρούμενα. Στὴ μέση τους στεκόταν ἡ Ναρούτσα ποὺ φώναζε καὶ γελοῦσε, παίζοντας κι' αὐτὴ μαζί τους.

Ὁ Ζόμπ ξανάκλεισε τὸ παράθυρο καὶ μούγγρισε:

— Λύσσαξε κι' αὐτὴ σὰν τὰ σκυλιὰ... Θὰ πρέπη νὰ πάω νὰ τὰ κανονίσω μόνος μου...

Ὁ γέρος φορῶντας μιὰ γούνα ἀνοιξε σιγανὰ τὴν πόρτα καὶ βγαίνοντας ὄξω, ἔστρεψε καὶ ξανακλείνοντάς τὴν μὲ μεγάλη προσοχή, γιὰ νὰ μὴν παγώσῃ τὸ δωμάτιο, διευθύνθηκε στὸν κύκλο ποὺ σχηματίζουν τὰ σκυλιὰ μαζί μὲ τὴν Ναρούτσα.

Σὰν ἔφθασε σὲ ἀπόσταση δέκα βημάτων, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ σφυρίχτρα, σφύριξε δυνατά. Σχεδὸν ταυτόχρονα ὅλα ἐκεῖνα τὰ σκυλιὰ σκόρπισαν καὶ τρέχοντας σχημάτισαν ἀμέσως πέντε ὁμάδες ἀπὸ ἑξῇ σκυλιὰ ἡ κάθε μιὰ καὶ στάθηκαν ἐκεῖ μὲ τὰ κεφάλια ἴσια, τὰ πόδια χωμένα μέσα στὸ χιόνι κι' ἡ μάτια στυλωμένα πάνω στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐρχότανε νὰ διακόψῃ τὸ παιγνίδι τους, στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ θαρρεῖς καὶ τοῦ ἀναγνώριζαν τὸ δικαίωμα αὐτό, γιὰτὶ ἦταν ὁ ἀρχηγός τους, ὁ αὐστηρὸς ἀρχηγός, ὁ ἀρχηγός τόσο τῶν ἀνθρώπων ὅσο καὶ τῶν ζώων.

Μ' ἀργότερες ἀπὸ τὰ σκυλιὰ κινήσεις, ἀνασηκώθηκε κι' ἡ Ναρούτσα, σκουπίζοντας τὰ χιόνια ποὺ εἶχαν κολλήσῃ πάνω στὸ πρόσωπο, στὰ ροῦχα καὶ στὰ μαλλιὰ της. Πῶς ὕπουλη ἀπὸ τὰ ζῶα, ἡ Ἐσκιμῶα, ἀργοποροῦσε χαϊδεύοντας τὶς κοιτίδες της, γιὰ νὰ μπορῇ ἔτσι νάχη τὸν καιρὸ νὰ προσέξῃ περισσότερο τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου, γιὰ νὰ καταλάβῃ τὶς προθέσεις του. Ὁ Ζόμπ, ὅμως, δὲν τῆς ἔδωσε καιρὸ νὰ συνεχίσῃ τὶς παρατηρήσεις της. Στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος της, τὴν πρόσταξε μὲ φωνὴ ζωερῇ:

— Ἀντε, Ναρούτσα... Ἀντε... Φτάνουν πιά τὰ παιχνίδια.

Ἀντε κλείσε τὰ σκυλιὰ στὴ μάντρα τους.

Ἡ Ἐσκιμῶα χαμήλωσε ὕπουλα τὸ κεφάλι. Τὰ ζῶα ὅμως, νοιώθοντας θαρρεῖς τὴ σημασία τῆς διαταγῆς τοῦ Ζόμπ, χαμήλωσαν περίλυπα τὰ κεφάλια καὶ μὲ τ' αὐτιά ριγμένα κάτω καὶ τὶς οὐρὲς μέσ' στὰ σκέλια, οἱ ἑξῇ ὁμάδες τράβηξαν στὴ μάνδρα τους, συνοδευμένες ἀπ' τὴν Ἐσκιμῶα, ποὺ μόλις κατόρθωνε κι' αὐτὴ νὰ κρύψῃ τὴ στενοχώρια καὶ τὴ θλίψι της.

Ὁ Ζόμπ φώναξε θυμωμένος:

— Ἐμπρός, παλιομαίμου. Δὲν ἀκουσες τί εἶπα;

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντήχησε ἀπὸ πίσω ἀπ' τὸ γέρο μιὰ εἰρωνικὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

— Μὰ γιατί, ἀρχηγέ, δὲν ἀφήνεις τὰ σκυλάκια νὰ παίξουν, ὅπως κάθε πρωί;

Ὁ Ζόμπ ξαφνιασμένος γύρισε στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἐκστομίσει αὐτὴ τὴ φράση κι' ἀπάντησε ἀπότομα:

— Γιατί έτσι μ' ἄρσει.

Ὁ Τζιμ Μπένετ, γιατί αὐτός ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποῦχε μιλῆσει, στεκότανε λίγο παράμερα, μὲ τὰ χέρια μέσα στίς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ του. Μ' ὕφος σαρκαστικό, μὰ καὶ φοβισμένο λιγάκι, παρατήρησε:

— Ἐγὼ ὅμως, γέρο Ζόμπ, θέλω τὰ σκυλιά μου νὰ παίξουν μέσα στοῦ χιόνι.

— Τὰ σκυλιά σου θὰ κάνουν ὅτι καὶ τὰ σκυλιά τῶν ἄλλων, ἀπάντησε αὐτός. Θὰ μείνουν λοιπὸν στήν μάντρα τους, γιατί έτσι τὸ θέλω ἐγώ.

Στὴ φωνὴ τοῦ Ζόμπ ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀπειλητικό καὶ τὸ προστακτικό, ποῦ παρ' ὅλο ποῦ δὲν πέρασε ἀπαρατήρητο ἀπ' τὸν Ἀμερικᾶνο, θέλησε ἀκόμα νὰ ἐπιμείνη.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, μουρμούρισε μεσ' τὰ δόντια του.

— Τί εἶπες; ρώτησε ὁ Ζόμπ κι' ἔστρεψε ἀγριεμμένος πρὸς τὸ μέρος του. Τί εἶπες;

Οἱ δυὸ ἄντρες σῶπασαν κι' ἀναμετρήθηκαν θαρρεῖς μὲ τὸ βλέμμα. Ὁ Μπένετ προσπαθοῦσε νὰ μείνῃ ἀτάραχος, ὅπως ἦταν κι' ὁ ἀντίπαλός του, ποῦ τὸν κοίταζε μὲ κάποιαν εἰρωνεία. Ἡ Ἑσκιμῶα, στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, εἶχε σταματήσει καὶ παρακολουθοῦσε ἀνήσυχη. Τὰ λοξὰ μάτια της, στρέφανε ἀδιάκοπα μιὰ στὸν Ζόμπ καὶ μιὰ στὸν Μπένετ, σὰν ν' ἀναρωτιόντανε, σὲ ποιὸν θᾶπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Μὰ κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ σκυλιά, ποῦ θαρρεῖς κι' ἀμφιταλαντεύονταν ποιὰν ἀπόφαση νὰ πάρουν, σταμάτησαν στίς θέσεις τους.

Χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι, ὁ Ζόμπ ρώτησε μ' ἄγρια φωνή:

— Λοιπὸν, Ναρούτσα;... Τί στέκεσαι σὰ χαζή;

Ἡ Ἑσκιμῶα ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε κι' ἐξακολούθησε ἀκόμα νὰ στέκεται ἀκίνητη στὴ θέση της, λὲς καὶ περίμενε ν' ἀκούσῃ μιὰν ἀντίθετη διαταγὴ ἀπὸ τὸν κύριό της, τὸν Μπένετ. Μὰ ὁ Ἀμερικᾶνος δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτα. Κι' ἡ Ναρούτσα, ἀφοῦ μάταια περίμενε, χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι, ξεκίνησε, σπρώχνοντας μὲ τὰ χέρια της τὰ σκυλιά ποῦ ὥρμησαν, ἀπογοητευμένα θαρρεῖς κι' αὐτὰ, στὴ μάντρα τους. Ἡ Ναρούτσα, ἀφοῦ

τάβαλε ὅλα μέσα στὴ μάντρα, ὕστερα ἔκλεισεν τὴ πόρτα της καὶ τράβηξε τὸ σύρτη της. Κι' ὅταν κι' αὐτὸ τέλειωσε, ἡ Ἑσκιμῶα, προχωρώντας μ' ἀνάλαφρα βήματα ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν τοῖχο τῆς μάντρας καὶ στρέφοντας τὸ πρόσωπο ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ μὲ τὸ βλέμμα της, τοὺς δυὸ ἄντρες.

Ὁ Ζόμπ, προσπαθώντας νὰ φανῇ ἀτάραχος ἔστρεψε καὶ γυρνώντας πρὸς τὴ θάλασσα ἄφησε τὸ βλέμμα του νὰ χαϊδευθῇ ἀπάνω στὸ κατακάθαρο γαλάζιο οὐρανὸ καὶ στὰ πελώρια παγόβουνα ποῦ πηγαινοερχότανε μέσα στὸν ὄρμο. Ὁ πρωῒνός ἥλιος ἔκανε τὸ χιόνι ν' ἀστράφτῃ κι' ἡ λαμπερὴς ἀκτίνες του, λὲς καὶ ράντιζαν ὅλην ἐκείνην τὴν ἔρημη καὶ παγωμένη ἔκταση μὲ μιὰ λεπτὴ χρυσόσκονη.

Κι' ὁ γέρο ἀρχηγὸς ἀφοῦ ἔμεινε λίγο ἀκίνητος στὴ θέση του, ἀποθαυμάζοντας θαρρεῖς ὅ,τι ἔβλεπε, ἔστρεψε κι' εἶπε:

— Ὡραιότερο καιρὸ δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ περιμένῃ!... Πραγματικὴ χαρὰ Θεοῦ εἶναι σήμερα!... Ὁ οὐρανὸς εἶναι κατακάθαρος καὶ δὲν κάνει πολὺ κρύο. Χαίρεται κανένας ποῦ ζῇ τέτοιες μέρες... Σήμερα θὰ μπορέσουμε νὰ βάλουμε τὰ δέρματα νὰ ξεραθοῦν στὸν ἥλιο... Πρώτης τάξεως εὐκαιρία...

Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος εὐχαριστημένο ὁ Ζόμπ γύρισε κι' ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴν ἀποθήκη. Δυὸ βήματα ἀργά. Ὑστερα ἔκανε ἓνα τρίτο βῆμα, κι' ἓνα τέταρτο, χωρὶς νὰ δείχνῃ πὼς βιάζεται καθόλου.

Πίσω του τότε, ἀκούστηκε ξαφνικά ἡ βραχνιασμένη φωνὴ τοῦ Τζιμ Μπένετ...

— Ἀρχηγέ!...

Αὐτὴ τὴ φωνὴ περίμενε κι' ὁ γέρος. Αὐτὴ τὴ φωνὴ ποῦχε φροντίσει νὰ προκαλέσῃ μὲ τὸν τρόπο ποῦ μιλοῦσε καὶ ποῦ ἔκανε νὰ φύγῃ. Χωρὶς νὰ γυρίσῃ, στρέφοντας μόνο τὸ βλέμμα λοξὰ πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο του κι' αὐξάνοντας ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀδιαφορίαν ποῦ ἐπεδείκνυε, ὁ Ζόμπ ἀπάντησε:

— Ἐ; Τί θέλεις;

Ὁ Μπένετ ἦταν ὀρθιος καὶ χτυποῦσε τὸ χιόνι μὲ τὴν ἄκρη τῆς ἀρβύλας του, ποῦ ἦταν γεμάτη κάρφια.

— 'Αρχηγέ... θέλω νά σοῦ μιλήσω... πρόσθεσε μέ φωνή πού πρόδιδε τὸ μεγάλο του ἐκνευρισμό.

— Νὰ μοῦ μιλήσης; 'Εμένα;

— Ναί, πρέπει νά σοῦ μιλήσω... Μὰ θέλω νά σοῦ μιλήσω μόνο... Οἱ δύο μας!...

Κι' ὁ Μπένετ, ἀφοῦ σάπασε λίγο, λές κι' ἤθελε νά συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του, πρόσθεσε:

— Αὐτὴ τὴ νύχτα, καταλαβαίνης, εἶχα τρελλαθῇ... Γιατί; εἶχα τὸν λόγο μου... 'Εναν λόγο πού καὶ σὺ θὰ τὸν καταλάβης, σὰν τὸν μάθης... Πρέπει λοιπόν, ἀρχηγέ, νά σοῦ πῶ... νά σοῦ διηγηθῶ... νά σοῦ ἐξηγήσω... σέ σένα ὅμως... μονάχα σέ σένα... γιατί πρόκειται γιὰ κάποιο τρομερὸ μυστικὸ!...

'Ο Ζόμπ, τεντώνοντας περήφανα τὸ κορμί του, τοῦπε μέ φωνὴ ζωηρὴ κι' ἐπίσημη:

— Ξεχνᾷς φαίνεται τὸ νόμο παλληκάρι μου... 'Εδῶ δὲν ἐπιτρέπεται νά λήῃ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο μυστικά... Κι' οὔτε ἐπιτρέπεται νά...

'Ο Μπένετ τὸν διέκοψε φωνάζοντας ἄγρια καὶ δυνατά.

— Τὸ νόμο σας αὐτόν, ἔκανε, τὸν γράφω σήμερα στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια...

— 'Εσὺ μπορεῖ νά λές ὅτι θές, παλληκάρι μου, ἀπάντησε μέ σταθερὴ φωνὴ ὁ Ζόμπ, δὲν πρέπει, ὅμως, νά ξεχνᾷς πῶς ἐγὼ βρίσκομαι ἐδῶ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νά φυλάω αὐτόν τὸ νόμο!

'Ο Μπένετ, πού τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνεи κατακόκκινο ἀπὸ θυμό, ἄρχισε τότε νά βρίζῃ, νά βλαστημᾷ καὶ νά χτυπᾷ χάμω στὰ χιόνια τὰ πόδια του μέ τέτοιαν λύσσα, πού ἡ Ναρούτσα, φοβισμένη, ἔτρεξε κοντά του σὰν ἓνα ζῶο ἔτοιμο νά υπερασπισθῇ τὸν κύριό του. 'Ο 'Αμερικᾶνος, ἑξαλλος καὶ τρελλὸς ἀπ' τὰ νεῦρα του, τῆς ἔδωσε μιὰ γροθιά καὶ τὴν ἔρριξε νά κυλιστῇ λίγα μέτρα μακρύτερα.

'Ο Ζόμπ θέλησε νά ἐπέμβῃ.

— Τζιμ Μπένετ, φώναξε αὐστηρά, δὲν πρέπει νά χτυπᾷς τὴν Ναρούτσα.

— Κάνω ὅτι μ' ἄρῃσει, ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ὁ φαλαίνοθήρας. 'Η Ναρούτσα εἶναι σκλάβά μου, ἀφοῦ ἐγὼ τὴν ἀγόρασα ἀπ' τοὺς δικούς της κι' ἀφοῦ ἐγὼ τὴν κουβάλησα ἐδῶ στὸν καταυλισμό μας!...

— Δὲν λέω ὅχι, παρατήρησε ὁ γέρος, μ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔκανε τίποτα!... Δικαίωμά σου νά τὴν χτυπᾷς, μὰ νά τὴν χτυπᾷς μόνο σὰν ἔχει ἄδικο!...

'Ο Μπένετ γέλασε σαρκαστικά, καὶ φώναξε:

— Μήπως τὸ λέει κι' αὐτὸ ὁ νόμος;

'Ο Ζόμπ, χαμήλωσε τὸ κεφάλι, καὶ μέ φωνὴ ἐπίσημη πρόσθεσε:

— 'Ακριβῶς!

'Ο 'Αμερικᾶνος, μὴ μπορῶντας πιά νά συγκρατήσῃ τὰ νεῦρα του, ἄρχισε νά γελά δυνατὰ καὶ νά φωνάζῃ:

— Καλὸς εἶσαι κι' ἐσὺ μέ τὸ νόμο σου... Τὸ νόμο αὐτόν πού τὸν φτιάξατε μόνοι σας χωρὶς νά ρωτήσετε κανένα.

— Μὴ ξεχνᾷς Μπένετ, παρατήρησε ξανά ὁ Ζόμπ, πῶς τὸ νόμο αὐτόν τὸν δέχθηκες σὰν ἥρθες μαζί μας!

— Τὸν δέχθηκα, γιατί τότε ὁ νόμος σας αὐτὸς δὲν μ' ἐμπόδιζε! ἀπάντησε ἀπότομα καὶ σκληρά, ὁ κυνηγός.

— 'Ὡστε τώρα σ' ἐμποδίζει;

— Ναί!

'Η λέξη αὐτὴ ἀντήχησε σὰν πιστολιά. Καὶ τότε ὁ Ζόμπ, πού θαρρεῖς πῶς ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς συνομιλίας τους, περίμενε αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ λέξη, ἔστρεψε καὶ πλησιάζοντάς τον, βύθισε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ 'Αμερικᾶνου καὶ τοῦπε μέ φωνὴ ζωηρὴ κι' ἐπίσημη:

— 'Ὡστε λοιπόν ὁ νόμος μας σ' ἐμποδίζει;

'Ο Μπένετ ὀπισθοχώρησε λίγο, καὶ μέ φωνὴ ὀλότελα ἀλλαγμένη ψέλλισε:

— 'Αρχηγέ, θέλω νά σοῦ μιλήσω... 'Εχω κάτι πάρα πολὺ σοβαρὸ νά σοῦ πῶ...

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νά σ' ἀκούσω ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ὁ γέρος. 'Αν θέλῃς νά ἐξαλαφρώσῃς τὴ συνείδηση σου λέγοντας ἓνα μυστικὸ...

— Ένα μυστικό! τὸν διέκοψε ὁ Ἀμερικᾶνος. Ναί, ἀρχηγέ, θέλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικό... Τὸ μυστικό μου...

— Τότε, παλληκάρι μου, συνέχισεν ὁ γέρος, πρέπει νὰ μιλήσης μπροστὰ σὲ ὅλους μας. Ὁ νόμος μας λέει: «Ἄν κανένας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ἔχει ν' ἀποκαλύψῃ τίποτε σχετικό μὲ τὴν προηγούμενη ζωὴ του, τὶς ἀποκαλύψεις αὐτὲς πρέπει νὰ τὶς κάνῃ μονάχα μπροστὰ στὴν ὁλομέλεια τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς».

Μὲ μιὰ χειρονομία γεμάτη ἀπελπισία ὁ Τζιμ Μπένετ ἔδειξε τότε τὴν καλύβα τοῦ γέρου καὶ μούγγρισε:

— Ἀρχηγέ, πρόκειται γιὰ τὴν...

Ὁ γέρος, ὅμως, διακόπτοντάς τον ξανά, τοῦπε μὲ φωνὴ πού ὁλοένα καὶ γινότανε πιὸ ἀπότομη:

— Αὐτὸ τῶχα ὑποπτευθῇ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή!... Θέλεις νὰ μοῦ μιλήσης γι' αὐτὴν τὴν κοπέλλα; Ἐγώ, ὅμως, δὲν θέλω νὰ σ' ἀκούσω! Κι' ἔτσι θ' ἀναγκασθῇς νὰ σεβασθῇς τὸν ὄρκο πού ἔδωσες καὶ πού...

— Ὁχι!

— Ναί!

— Θέλω νὰ μιλήσω...

— Θέλεις νὰ μιλήσης!... Ὡραῖα θὰ μιλήσης σὲ λίγο μπροστὰ σὲ ὅλους μας.

Καὶ λέγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ γέρος ἔβαλε τὴ σφυρίχτρα του στὸ στόμα καὶ σφύριξε. Σχεδὸν ταυτόχρονα τότε, οἱ ἄλλοι κυνηγοί, πού καθὼς φαινότανε παραμόνευαν πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῆς καλύβας τοὺς ὄλην αὐτὴ τὴ σκηνή, πάρουσιάζτηκαν ἀμέσως λὲς καὶ δὲν περίμεναν γιὰ νὰ παρουσιαστοῦν παρὰ μόνο τὸ σύνθημα πού τοὺς δίνονταν. Κι' ὁ Ροῦπερτ τρέχοντας γρήγορα πρὸς τὸν Ζόμπ, φώναξε, ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε:

— Ἐλᾶτε παιδιά! ἔχουμε συνέλευση! Θὰ συνεδριάσῃ ἡ ὁλομέλεια τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς!

Πίσω του ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄλλοι, ὁ Ὁλαφ, ὁ Μπόρνχολμ, ὁ Φερμπέκε κι' ὁ Μάρκος.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα ὁ Τζιμ Μπένετ, κάνοντας λίγα βήματα πρὸς τὰ πίσω στάθηκε ἀκίνητος στὴ θέση του καὶ περίμενε μὲ μιὰ σκληρὴ ἀποφασιστικότητα διάχυτη μέσ' τὸ βλέμμα του.

Οἱ κυνηγοὶ πλησιάζοντας τὸν Ἀρχηγό τους στάθηκαν γύρω του καὶ περίμεναν σωπαίνοντας. Ὁ Ζόμπ, ἀφοῦ ἄφησε μερικὰ λεπτὰ νὰ περάσουν δίχως νὰ πῇ τίποτα, ὕστερα στρέφοντας τοὺς κοίταξε ἓναν-ἓναν κι' εἶπε μὲ φωνὴ ἐπίσημη:

— Σύντροφοι κι' Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς. Ὁ Τζιμ Μπένετ θέλει νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ κάποιον μυστικό τῆς ζωῆς του. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀκούσουμε!...

— Εἴμαστε σύμφωνοι, ἀρχηγέ, θὰ τὸν ἀκούσουμε!..., ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ κι' οἱ πέντε κυνηγοί.

Ὁ Ζόμπ, δὲν περίμενε πιὰ τίποτα ἄλλο. Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἀκόμα στὸν κατακάθαρο οὐρανὸ καὶ στὴ ἀρειπίδωτη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας τοῦ μικροῦ ὄρμου, ἔστρεψε καὶ προχώρησε στὴν καλύβα του.

Μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς βρισκόντανε ἓνα ξυλένιο παγκάκι πού πάνω του κάθησε ὁ Ζόμπ, αὐστηρὸς καὶ βλοσυρὸς σὰν ἐπίσημος δικαστής. Ὁλόγουρά του, ἄλλοι πάνω στοὺς βράχους κι' ἄλλοι πάνω στὸ χιόνι, κάθησαν οἱ ὑπόλοιποι κυνηγοί. Καὶ μόνο ὁ Τζιμ ἔμεινε ὄρθιος, στρέφοντας καὶ κοιτάζοντας μιὰ τὸν ἓνα καὶ μιὰ τὸν ἄλλον, ἐνῶ ἡ Ναρούτσα, πού ἀνησυχοῦσε μ' ὅλες αὐτὲς τὶς προειμασίες, γλύστρησε, σὰν σαῦρα, κι' ἤρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν τοῖχο τῆς καλύβας.

Ὁ Ζόμπ τότε, ἀφοῦ κουκουλώθηκε καλὰ-καλὰ μέσα στὴ χοντρή γούνα του, εἶπε μὲ φωνὴ ἐπίσημη:

— Σύντροφοι κι' ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς. Τὸ συμβούλιο μπορεῖ νὰ συνέλθῃ!... Εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ....

Καὶ στρέφοντας στὸν Ἀμερικᾶνο, πρόσθεσε:

— Τζιμ Μπένετ, σ' ἀκοῦμε... Λέγε....

Μιὰ μικρὴ σιωπὴ, διαδέχτηκε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ζόμπ. Μιὰ μικρὴ σιωπὴ πού ἤρθε σὲ λίγο νὰ τὴν διακόψῃ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμερικάνου, πού μὲ πρόσωπο κατακόκκινο, βγάζοντας τὸ

σκουφί που φοροβσε στο κεφάλι, σαν κατηγορούμενος που απολογείται μπροστά σε δικαστήριο, το στριφογύρισε κάμποση ώρα νευρικά μέσ'τὰ δάχτυλά του κι' ύστερα πετώντας το χάμω, άρχισε νά μιλά με φωνή βραχνή κι' υπόκωφη, σαν νά μούγγριζε.

— "Ωστε έπιμένεις, έκανε στρέφοντας στο Ζόμπ, νά μιλήσω μπροστά σε δλους; Λοιπόν, έστω, θα μιλήσω... Και τόσο το χειρότερο αν αυτά που θα πω δεν σας άρέσουν!...

Οί κυνηγοί, αύστηροί κι' άτάραχοι σαν άληθινοί δικαστάι, τον κοίταζαν δίχως νά μιλούν.

Κι' ο Μπένετ άφήνοντας σε λίγο νά ξεφύγη άπ' το στήθος του μιá βαθεία άναπνοή και συγκεντρώνοντας όλο του το θάρρος, πρόφερε ζωηρά:

— Λοιπόν σύντροφοι.... Σήμερα.... Σήμερα... έγώ... φεύγω,... δηλαδή θα...

Και σώπασε άμέσως, λές κι' ήθελε νά δη ποιάν έντύπωση έκαναν τὰ λόγια του, στους συντρόφους του. Κανένας τους όμως δεν κουνήθηκε, έκτός άπό τον Ζόμπ, που είπε με μεγάλη άδιαφορία:

— Φεύγεις; Και ποθ θα πäs;

— "Οπου θέλω!

Μά και πάλι κανένας δεν φανέρωσε καμμιά ταραχή κι' ούτε θέλησε νά πη τίποτα. Κι' ο Μπένετ, έξω φρενών πιά τή φορά αυτή, ούρλιασε:

— Μά δεν μοι λέτε, τί φανταστήκατε, πώς θα μείνω έδω ίσαμε τή συντέλεια των αίωνων; "Ηρθα μαζί σας γιατί είχα τὸ λόγο μου. "Αν δεν είχα τὸ λόγο μου φαντάζεστε πώς θα υπέκυπτα στις διάφορες άρλοῦμπες σας; Στους άνόητους κανονισμούς σας; Στους όρκους σας και τους νόμους σας; "Ε;... "Ετσι νομίσατε;... Γελαστήκατε τότε φίλοι μου... Γελαστήκατε... Μάθετε λοιπόν πώς αν δέχτηκα όλες αυτές τις άηδίες, τις δέχτηκα γιατί υπήρχε κάποιος λόγος νά μείνω μαζί σας. Σήμερα, όμως, που ο λόγος αυτός δεν υπάρχει πιά, φεύγω, φεύγω, γιατί δεν υπάρχει κανένας λόγος νά δουλεύω μαζί σας και νά διακινδυνεύω έγώ τή ζωή μου για τὸ χατήρι

σας, όπως τὸ κάνω κάθε μέρα έδω και τέσσερες μήνες. Φεύγω, γιατί έτσι μοι άρέσει κι' ακόμα γιατί τώρα απέκτησα αυτό που ζητούσα... Καταλάβετε; Μπράβο σας!... Και τώρα μάθετε ακόμα πώς αν δεν ήμουν έγώ, έφέτος τὸ χειμώνα, θα ψοφούσατε όλοι σας άπό τήν πείνα... Μοι χρωστάτε τή ζωή σας... Τὰ πάντα... Κι' έγώ δεν σας χρωστῶ τίποτα... Τίποτα!... "Απολύτως τίποτα!

"Ο Μπένετ μούγγριζε τώρα σαν θηρίο που τὸ σφάζουν.

Οί κυνηγοί ξακολουθοῦσαν πάντα νά κρατάνε τήν ἴδια στάση και τήν ἴδια σιωπή. Κι' ο "Αμερικάνος, κουρασμένος κι' άπαυδισμένος, έσκυψε τὸ κεφάλι και σώπασε. Μιá άπόλυτη σιγή άπλώθηκε τότε γύρω τους, μιá σιγή που σε λίγο ήρθε νά τήν διακόψη ή φωνή του Ζόμπ.

— Και ποιός είναι αυτός ο περίφημος λόγος; ρώτησε τον Μπένετ ήρεμα κι' άτάραχα.

— Ο περίφημος αυτός λόγος, άπάντησε ο "Αμερικάνος, είναι τὸ μυστικό ακριβώς που ήθελα νά σοῦ έμπιστευθῶ!

— Και γιατί δεν μας τὸ λές;

"Ο Τζιμ Μπένετ άφου έμεινε για μιá στιγμή άναποφάσιτος ύστερα άρχισε νά μιλά με φωνή ζωηρή:

— "Η γυναίκα αυτή, είπε, ή γυναίκα αυτή μοι ανήκει!

Τή φορά αυτή ή άπάθεια των κυνηγών σβύστηκε άπό τὰ πρόσωπά τους και εξαφνιασμένοι άνασηκώθηκαν φωνάζοντας:

— Τι θές νά πῆς!... Τι θές νά πῆς!...

"Ο Μπένετ, δίχως νά τούς δίνη καμμιά προσοχή, συνέχισε με τήν ἴδια υπόκωφη φωνή:

— Ναι, σύντροφοι, ή γυναίκα αυτή μοι ανήκει... Και πρέπει νά ξέρετε πώς αν, χθές βράδυ, μπήκα άπό τὸ παράθυρο μέσα στο δωμάτιο του μπάρμπα-Ζόμπ, και πώς αν θέλησα νά τον μαχαιρώσω, δεν τώκανα γιατί στο δωμάτιο εκείνο υπήρχε μιá οποιαδήποτε γυναίκα που ήθελα ν' άπαγάγω, μά αυτή ακριβώς ή γυναίκα! Ναι! Τώκανα μόνο, γιατί ή γυναίκα αυτή λέγεται Καίτη Μακντόναλδ. Κι' ή Καίτη Μακντόναλδ μοι ανήκει! Ναι, μοι ανήκει...

— 'Ανοησίες ; φώναζεν ὁ Τζίμ ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— «... Καὶ πρέπει, γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ἀδελφῶν, συνέχισε ὁ Ζόμπ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ἐκτελεσθῇ ἐπὶ τόπου, σὰν προδότης». "Ἐτσι λέει ὁ νόμος!

— "Ἐτσι λέει ὁ νόμος! ἐπανελάβαν τότε μὲ μιὰ βραχνὴ φωνὴ καὶ οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ καὶ σηκώθηκαν ἀργὰ - ἀργὰ ἀπὸ τὶς θέσεις τους, περικυκλώνοντας τὸν 'Αμερικᾶνο καὶ βγάζοντας σιγὰ τὰ μαχαίρια τους. Καὶ τὰ πέντε ἀκονισμένα λεπίδια ἄστραψαν κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο καθὼς προτάθηκαν πρὸς τὸ στηθὸς τοῦ Τζίμ Μπένετ.

Τίποτα ἄλλο. Οὔτε μιὰ κραυγὴ, οὔτε μιὰ φοβέρα. Μιὰ ἀπειλὴ μονάχα. Μιὰ ἀπειλὴ μονάχα καὶ κάποια θλίψη ποὺ ξεχύθηκε στὴν ἔκφραση τῶν προσώπων τῶν κυνηγῶν.

Ὁ 'Αμερικᾶνος ὀπισθοχώρησε σὰν ἀγρίμι ποὺ εἶχε πιασθῇ στὴν παγίδα. Καταλαβαίνοντας τότε πὼς οἱ σύντροφοί του ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ τὸν σκοτώσουν ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου, καὶ προσπαθώντας νὰ προσδώσῃ στὴ φωνή του ἓνα τρυφερὸ κι' ἥρεμο τόνο, ἔστρεψε καὶ εἶπε:

— Μπάρμπα Ζόμπ!... Μπάρμπα Ζόμπ! Μὰ εἶναι ἀδύνατο! θὰ ἀστειεύεσθε βέβαια! Σύντροφοι, ἀδέλφια μου.... 'Ακούστε με... Δὲν εἶναι δυνατόν...

Οἱ κυνηγοὶ ἔμεναν ἀκίνητοι καὶ βουβοὶ μὲ τὰ πρόσωπα ἀτάραχα καὶ ψυχρά.

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό!.. φώναζε ἐπαναλαμβάνοντας τὶς ἐπικλήσεις τοῦ ὁ Μπένετ. Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό... Δὲν θὰ μὲ σκοτώσετε! "Ἡμουνά πάντα ἓνας καλὸς σας σύντροφος... Θὰ φυλάξω τὸ μυστικὸ τοῦ καταυλισμοῦ σας... Δὲν θὰ πῶ σὲ κανένα λέξη... Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ τὸ ὀρκισθῶ...

Μὰ οἱ κυνηγοὶ τὸν ἄκουγαν ἀτάραχοι καὶ βλοσυροὶ δίχως τίποτα νὰ δείχνῃ πὼς πρόσεχαν σ' ὅ,τι ἔλεγε. Μόνο ἡ λεπίδες τῶν σηκωμένων μαχαριῶν τους ἄστραφταν πάντα κάτω ἀπ' τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

— Θὰ κάνω ὅποιον ὄρκο μοῦ ζητήσετε! οὔρλιασε ὁ Μπένετ. "Ὅποιον ὄρκο θὰ μοῦ ἐπιβάλλετε καὶ θὰ τὸν κρατήσω!

Καὶ σωπαίνοντας λίγο, προσπάθησε ὕστερα νὰ τοὺς πείσῃ, μιλώντας τους μὲ φωνὴ πιὸ τρυφερὴ καὶ πιὸ μαλακὴ.

— 'Ελάτε, ἔλεγε, ἐλάτε... "Ἀς ἐξηγηθοῦμε σὰν καλοὶ φίλοι, σὰν σύντροφοι, σὰν ἀδελφοί. Ὁ καθένας μας ἔχει κάποιο μυστικὸ στὴν ψυχὴ του, κάποιο μυστικὸ, ποὺ ὅπως λέει ὁ νόμος μας, πρέπει νὰ τὸ κρατᾷ φυλαγμένο... Λοιπὸν, ἐγὼ τὸ μυστικὸ μου αὐτὸ τῶκρυβα καὶ τὸ ὑπέμενα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ φθάνε κάποτε μιὰ εὐλογημένη ἡμέρα... Κι' ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ἡμέρα ἔφθασε... Μάθετέ το τώρα: "Ἀν ἐγκατεστάθηκα μαζί σας, ἐδῶ καὶ ἔξη μῆνες, τῶκανα γιατί παραμόνευα αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ὅπως ἡ πολικὴ ἀρκουῖδα παραμονεύει τὴ λεία της... Καὶ τώρα, τώρα ποὺ τὴν κρατῶ στὰ χέρια μου, δὲν θὰ ρθῇτε βέβαια ἐσεῖς, ἐσεῖς οἱ ἀδελφοί μου, νὰ μοῦ στερῆσετε τὴ χαρὰ τῆς εὐτυχίας... "Ὁχι, δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ κάνετε αὐτό... Δὲ μπορεῖτε... "Ἀφήστε με, λοιπὸν, νὰ φύγω... νὰ φύγω μαζί της...

Ἡ φωνὴ τοῦ Μπένετ πνίγηκε μέσ' τὸ λαρύγκι του καὶ σῶπασε. Μὲ τὰ χέρια τεντωμένα, στεκόταν σὲ στάση ἀληθινῆς ἱκεσίας. Κι' ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς δὲν κουνιόταν. Τὰ πρόσωπά τους μένανε πάντα βλοσυρὰ κι' ἄγρια καὶ τὰ μαχαίρια ἐξακολουθοῦσαν νὰ σχηματίζουν γύρω ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ Μπένετ τὸ θανατερὸ κλοιὸ τους...

"Ακολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ κι' ὕστερα ἀκούστηκε ἡ ἀπόφαση τοῦ Ζόμπ.

— Τζίμ Μπένετ, εἶπε ὁ γέρος, ὁ ὄρκος ποὺ ὀρκίστηκες εἶναι ἴδιος γιὰ ὅλους μας... Καὶ γιὰ σένα ὅπως καὶ γιὰ μᾶς... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν σεβασθῇς, ἂν δὲν θέλεις νὰ μᾶς ἀναγκάσῃς ἐμᾶς νὰ σοῦ ἐπιβάλουμε τὸ σεβασμὸ του...

— Μὰ, ἀρχηγέ... προσπάθησε ν' ἀντιμιλήσῃ πάλι ὁ φαλινοθήρας.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, τὸν διέκοψε ὁ Ζόμπ, ἀποτελεῖ ἓνα ναυάγιο, κι' ὁ νόμος λέει πὼς τὰ ναυάγια πρέπει νὰ ἀνήκουν σ' ὅλους ἀπὸ κοινού.

"Ακούοντας τὶς λέξεις αὐτὲς ὁ Μάρκος Ντιντιέ ἀναπήδησε

ξαφνιασμένος απ' τη θέση του. Μά ο Ζόμπ, στρέφοντας και κοιτάζοντάς τον μ' ένα αύστηρο βλέμμα, δέν τοῦδωσε καιρό νά ἐκδηλώσῃ τὴ σκέψη του.

— Ναι σύντροφοι, συνέχισεν ὁ γέρος σάν νά μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα, τὸ ναυάγιο ἀνήκει σὲ ὅλους μας ἀπὸ κοινοῦ, δηλαδή, σὲ ὅλους μας ὅσο καὶ σὲ σένα!

Οἱ κυνηγοὶ ἐπεδοκίμασαν ζωηρὰ τὴν δικτατορικὴ ἀπόφαση τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ποὺ διατηρῶντας πάντα τὸ ἐπίσημο καὶ ἀγέρωχο ὕφος του, συμπλήρωσε:

— Ἔτσι, παλληκάρι μου, ἂν μείνης μαζί μας θὰ ἐξακολουθήσουμε καὶ μεῖς νὰ σὲ θεωροῦμε σάν ἀδελφὸ μας... Ἄν φύγῃς ὁμως...

Ἐνα κύμα ἀπὸ αἶμα πορφύρησε τότε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀμερικάνου ποὺ ὀρθώνοντας τὸ κορμί του, φώναξε δυνατὰ:

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς θὰ φύγω... Θὰ φύγω μαζί της... Ἔστω κι' ἂν χρειασθῇ νὰ σὰς σφάξω ὅλους...

— Δοκίμασε! ἀπάντησε ὁ Ζόμπ.

Ὁ Μπένετ ὥρμησε κατὰ πάνω του μὲ τὶς δυὸ γροθιὲς σηκωμένες. Μά ἀμέσως σχεδὸν ἡ ὁρμή του ὑπεχώρησε μπροστὰ στὰ μαχαίρια τῶν κυνηγῶν ποὺ τὸν κύκλωσαν ἀπὸ παντοῦ σφικτὰ σάν κλοιὸς καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀφήνοντας νὰ ξεφύγῃ απ' τὰ χεῖλη του ἓνα ἄγριο μουγκρητό. Κι' ὁ Ἀμερικάνος, ἀφοῦ στάθηκε λίγα λεπτὰ ἀκίνητος στὴ θέση του, ὕστερα φέρνοντας τὰ δυὸ του χέρια γύρω απ' τὸ λαιμό του, θαρρεῖς καὶ κάτι τὸν ἔσφιγκε δυνατὰ καὶ τοῦ ἀφαιροῦσε τὴν ἀναπνοή, σωριάστηκε χάμω.

Ὁ Ζόμπ χαμογέλασε καὶ μὲ φωνὴ ἥρεμη, ἔστρεψε κι' εἶπε:

— Θαυμάσια! Τὸ ζήτημα κανονίστηκε μόνο του!

Τὰ μαχαίρια τῶν κυνηγῶν ξαναμπήκαν μέσ' τὶς θῆκες τους καὶ τὰ πρόσωπα τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς ξαναβρῆκαν τὴν ἥρεμὴ ἐκφρασὴ των. Μόνο ἡ Ναρούτσα, κατάχλωμη καὶ τρέμοντας, γλυστρῶντας γρήγορα πίσω απ' τὸ Ζόμπ, πλησίασε καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὸν νικημένο κυνηγὸ ἄρχισε νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπο.

Ὁ γέρο ἀρχηγὸς ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Ἀμερικάνο, ἀνασήκωσε τοὺς ὠμούς καὶ μουρμούρισε:

— Ἥλιθιε!

Ὑστερα γυρνῶντας στοὺς ἄλλους πρόσθεσε:

— Τὸ συμβούλιο τελείωσε... Ἐμπρὸς τώρα στὴ δουλειά σας. Ἀρκετὸ καιρὸ χάσαμε μὲ τὶς διαφορὲς αὐτὲς ἀνοησίες...

Ὁ Ροῦπερτ ὁμως, ἀφοῦ ἀντήλλαξε πρῶτα ἓνα βλέμμα μὲ τοὺς συντρόφους του, διαμαρτυρήθηκε:

— Ἀστειεύεσαι, ἀρχηγέ; Αὐτὸ τὸ συμβούλιο τελείωσε; Τὸ συμβούλιο τώρα μόλις ἀρχίζει!

Ὁ Ζόμπ σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ εἶπε:

— Γιατί;

Ὅλοι οἱ κυνηγοὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ ὁ Φερμπέκε, κουρνώντας τὸ κεφάλι του, θέλησε τότε νὰ ἐκφράσῃ τὴ γνώμη ὅλων τῶν συντρόφων του.

— Βέβαια, εἶπε, πρέπει νὰ πάρουμε μιὰν ἀπόφαση γιὰ τὴν...

Ὁ Ζόμπ κατάλαβε πῶς οἱ κυνηγοὶ ἐννοοῦσαν τὴ νέα ποὺ κοιμόταν ἀκόμα μέσα στὴν ἀποθήκη καὶ θέλησε ν' ἀναβάλῃ τὴ στιγμὴ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

— Μὰ δὲ μπορεῖτε, βρὲ παλιοτόμαρα, νὰ περιμένετε τοῦλάχιστο ὥσπου νὰ ξυπνήσῃ ἡ κοπέλλα;

Οἱ σύντροφοι δέχτηκαν τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τους μὲ κάποια δυσφορία κι' ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται. Μά ξαφνικὰ τότε, ὁ Μάρκος Ντιντιέ, ποὺ μόλις συγκρατιόταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐκείνης τῆς σκηνῆς, ξέσπασε μὲ τρελλὸ θυμό:

— Τὶ θὰ κάνουμε τὴ ναυαγὸ, ἀναρωτιέστε; Ἀπλούστατα...

Ἡ φτωχούλα, καταλαβαίνοντας πῶς ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ζητοῦσε τὸν πατέρα της... Καὶ ξέρομε ὅλοι μας πῶς ὁ Σάϊλας Μακντόναλντ κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ βρίσκεται, ψάχνοντας μ' ἀγωνία γιὰ νὰ βρῇ τὴν κόρη του... Μόλις, λοιπὸν, ξυπνήσῃ ἡ φιλοξενουμένη μας, θὰ τὴν βάλουμε στὴ βάρκα της, θὰ πάρουμε τὰ «καγιάκια» μας καὶ θὰ βγοῦμε στὸ πέλαγος γιὰ νὰ βροῦμε τὸ «Ὀντάριο». Κι' ὅταν βροῦμε τὸν Μακντόναλντ θὰ τοῦ παραδώσουμε τὴν κόρη του... Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατο!

Οί κυνηγοί τὸν ἄκουαν μὲ τὰ μούτρα κατεβασμένα. Καί ξαφνικά ἀντήχησε ἓνα γέλιο, τὸ φρικτὸ γέλιο τοῦ Μπένετ. Ὁ Μάρκος κοίταζεν ὁλόγυρά του καὶ βλέποντας πῶς ὅλοι ἔμεναν ἀναποφάσιστοι, θέλησε νὰ ἐπιμείνῃ καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἄποψή του, τὴ μόνη δίκαια καὶ τὴ μόνη λογική.

Μὰ δὲν πρόφθασε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τὰ μάτια του στυλώθηκαν στὴν γωνιά τοῦ δωματίου ποὺ βρισκότανε πίσω ἀπὸ τὸν Ζόμπ καὶ κατάντικρυ ἀπ' τὸν κατσουφιασμένο κύκλο τῶν κυνηγῶν. Καὶ τὰ μάτια του εἶχαν στυλωθῇ πάνω σὲ μιὰ πόρτα, ποὺ ἀνοίγοντας σιγ-σιγά, ἄφησε νὰ παρουσιαστῇ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πορτοφύλλα της, ἡ νέα κοπέλλα, ἡ ναυαγός...

Στεκόταν ὄρθια κι' ἔτρεμε, ἴσως ἀπ' τὸ πολὺ φῶς ποὺ ἀντίκρυζε ξαφνικά, ἴσως ἀπ' τὸ κρῦο κι' ἴσως-ἴσως ἀπὸ ἓναν ἀόριστο φόβο. Τὸ πρόσωπό της, ἦταν κατάχλωμο κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πορφυρὴ γραμμὴ τῶν χειλῶν της ἄστραφτε τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν της. Τὸ βλέμμα της ἔστρεφε ἀδιάκοπα γύρω της καὶ κοιτοῦσε ἔκπληκτο καὶ παραπονεμένο, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήσῃ τίποτα. Τίποτα ἀπολύτως! Οὔτε πῶς εἶχε ἐκεῖ βρεθῇ, οὔτε ποιοὶ ἦτανε οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀντίκρυζε, οὔτε τί σήμαιναν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τὴν περικλοῦσαν...

Ἡ Καίτη, ποὺ εἶχε συνέλθῃ ξαφνικά καὶ εἶχε βρεθῇ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴ βαρεῖα ζεστασιά της ἀποθήκης, θέλησε ἀπὸ μιὰν ἐνστικτὴ ἐπιθυμία νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τρέξῃ ν' ἀντικρύσῃ τὸ φῶς ποὺ ξεχύνονταν ἀνύμφορ ἀνάμεσα ἀπ' τὴς χαρμάδες τῆς πόρτας τῆς κάμαρης, ποὺ βρισκόταν κλεισμένη. Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση, πήδησε πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ διασχίζοντας βιαστικά τὴν ἄδεια αἴθουσα, σταμάτησε στὴν ἐξόπορτα, θαμπωμένη ἀπ' τὴν κατάπληξη, τὸν ἥλιο καὶ τὸ κρῦο.

Κι' ἡ νέα κοπέλλα, καθὼς πρόβαλε μέσα στὴν πόρτα, ἔμοιαζε σὰν μιὰ ἀλλόκοτη ὄπτασία, τόσο ἀναπάντεχη ποὺ οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι σηκώθηκαν ἓνας—ἓνας ἀπὸ τὴς θέσεις τους χωρὶς νὰ λένε λέξη, θαρρεῖς καὶ κατελήφθησαν ξαφνικά ἀπὸ κάποιον ἄθελο σεβασμό...

Ἡ Καίτη δίχως νὰ πῇ τίποτα τοὺς κοίταζε ἓναν-ἓναν κα-

θῶς στεκότανε ἀντίκρυ της, κουκουλωμένοι μέσα στὴς βαρεῖες τους γούνες, βρώμικοι καὶ λερωμένοι ἀπὸ τὴν τραχειὰ καὶ βαρεὶὰ ζωὴ ποὺ κάνανε.

Μὰ κι' οἱ κυνηγοὶ μένανε ἄφωνοι στὴς θέσεις τους καὶ τὴν κοίταζαν μὲ σεβασμὸ δίχως νὰ βρίσκουν τὴ δύναμη ν' ἀρθρώσουν ἔστω καὶ μιὰ λέξη.

Καὶ μόνο σὰν πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, ποὺ στὸ διάστημα της ἀρκότανε ὅλοι τους στὸ βουβὸ ἐκεῖνο ἀλληλοκύταγμα τους, ἀπ' τὰ χεῖλη κάποιου ξέφυγε σὰν μουρμουρητὸ μιὰ φράση. Μιὰ φράση. Ἡ ἀκόλουθη:

— Σύντροφοι, τὸ λευκὸ θαῦμα!

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, ἡ νέα κοπέλλα ξαφνιασμένη θαρρεῖς ἀπ' ὅτι ἔβλεπε γύρω της, ξαφνιασμένη ἀπ' τὸ φῶς, τὸ κρῦο καὶ τ' ἄγρια πρόσωπα τῶν κυνηγῶν λύγισε τὸ κορμὶ της κι' ἔκανε νὰ σωριαστῇ χάμω. Δὲν τῆς δόθηκε, ὅμως, καιρός. Μ' ἓνα γρήγορο πήδημα ὁ Ζόμπ κι' ὁ Μάρκος, τὴν ἄρπαξαν μέσα στὰ χέρια τους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ πλησιάζοντας κι' αὐτοὶ κοντὰ τους προσπαθοῦσαν νὰ προσφέρουν τὴς ὑπηρεσίες τους. Καὶ μόνο ὁ Τζίμ Μπένετ, δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέση του. Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση, μιὰ κίνηση ἀγριμιοῦ ποὺ παραμονεύει τὴ λεία του, ξαπλώθηκε πάνω στὸ παγκάκι καὶ κατεβάζοντας τὸ σκούφο του πάνω στὰ μάτια του, ἔστρεψε τὸ πρόσωπο, σὰν νὰ θελε θαρρεῖς νὰ τὸ κρύψῃ, παρακολουθώντας μὲ τὴν ἄκρη τῶν ματιῶν του, τόσο τὴ νέα γυναῖκα ὅσο καὶ τοὺς συντρόφους του ποὺ τὴν περιποιόνταν.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα ὁ Ὀλαφ, εἶχε φέρει ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν καλύβα τὴν πολυθρόνα τοῦ Ζόμπ, τὴν μοναδικὴ πολυθρόνα τοῦ καταυλισμοῦ, ὁ Ροῦπερτ κουβάλησε ἓνα τομάρι ἀρκούδας κι' ὁ Φερμπέκε, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἓνα καζάνι γεμᾶτο βραστό νερὸ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ κουζίνα.

Ξαφνικά, μὲ μιὰν ἀσυνήθη αὐταρχικότητα στὴ φωνή, ὁ Μάρκος ἄρχισε νὰ διατάζῃ:

— Φερμπέκε, φέρε μου γρήγορα τὸ θερμόμετρο! Κι' ἐσύ, Ὀλαφ, τὸ κουτὶ μὲ τὰ φάρμακα! Καὶ προπαντὸς τραβηχτήτε

από κοντά της κι' ἀφῆστε την νά πάρη λίγο ἀέρα... Ἔτσι πού στέκεσθε τὴν πνίγεται...

Ἦστε σωπαίνοντας, στράφηκε στὴ νέα γυναίκα καὶ μὲ φωνὴ τρυφερὴ πρόσθεσε:

— Μὴν κουνιέστε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Δόστε μου τὸ χέρι σας... Ναί... καλὰ... Μὴ φοβάστε... Δὲν εἶναι τίποτα... Ἀπολύτως τίποτα... Λίγος πυρετός... Χρειάζεται ὅμως ἡσυχία, πολλὴ ἡσυχία...

Καθισμένη στὴν πολυθρόνα ἡ Καίτη Μακντόναλντ εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ συνέρχεται σιγά-σιγά. Προσπάθησε τότε νὰ σηκωθῇ καὶ θέλησε νὰ μιλήσῃ. Μὰ ὁ Μάρκος τὴν ἐμπόδισεν.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν κάνει ἀκόμα μουρμούρισε μὲ τὴν ἴδια τρυφερὴ φωνή. Κλείστε τὰ μάτια σας καὶ μὴ μιλάτε... Πρέπει νὰ μείνετε ἀπόλυτα ἡσυχὴ κι' ἡρεμὴ γιὰ νὰ ξανακάμῃ ἡ καρδιά σας τὴν κανονικὴ τῆς λειτουργία...

Ἡ νέα ἔκανε ὅ,τι τῆς ἔλεγε ὁ Μάρκος. Ὁ Ζόμπ εἶχε βάλει στὸ μεταξύ κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας, πού πάνω του τώρα ξεχώριζαν τὰ κατάξανθα μαλλιά καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Καίτης.

Ὁ Μάρκος ξακολουθοῦσε πάντα νὰ τῆς κρατᾷ τὸ χέρι παρακολουθώντας τοὺς σφυγμοὺς τῆς. Οἱ ἄλλοι στεκόντανε ὀλόγυρα καὶ κοίταζαν, περίεργοι καὶ συγκινημένοι, δίχως νὰ τολμοῦν νὰ ποῦν τίποτα.

Ὡστόσο, ὁ Φερμπέκε δὲν κρατήθηκε καὶ σὲ λίγο μουρμούρισε στὸ αὐτί τοῦ Ροϋπερτ.

— Γιὰ κοίταξε πῶς τὴν περιποιῆται ὁ Μάρκος!

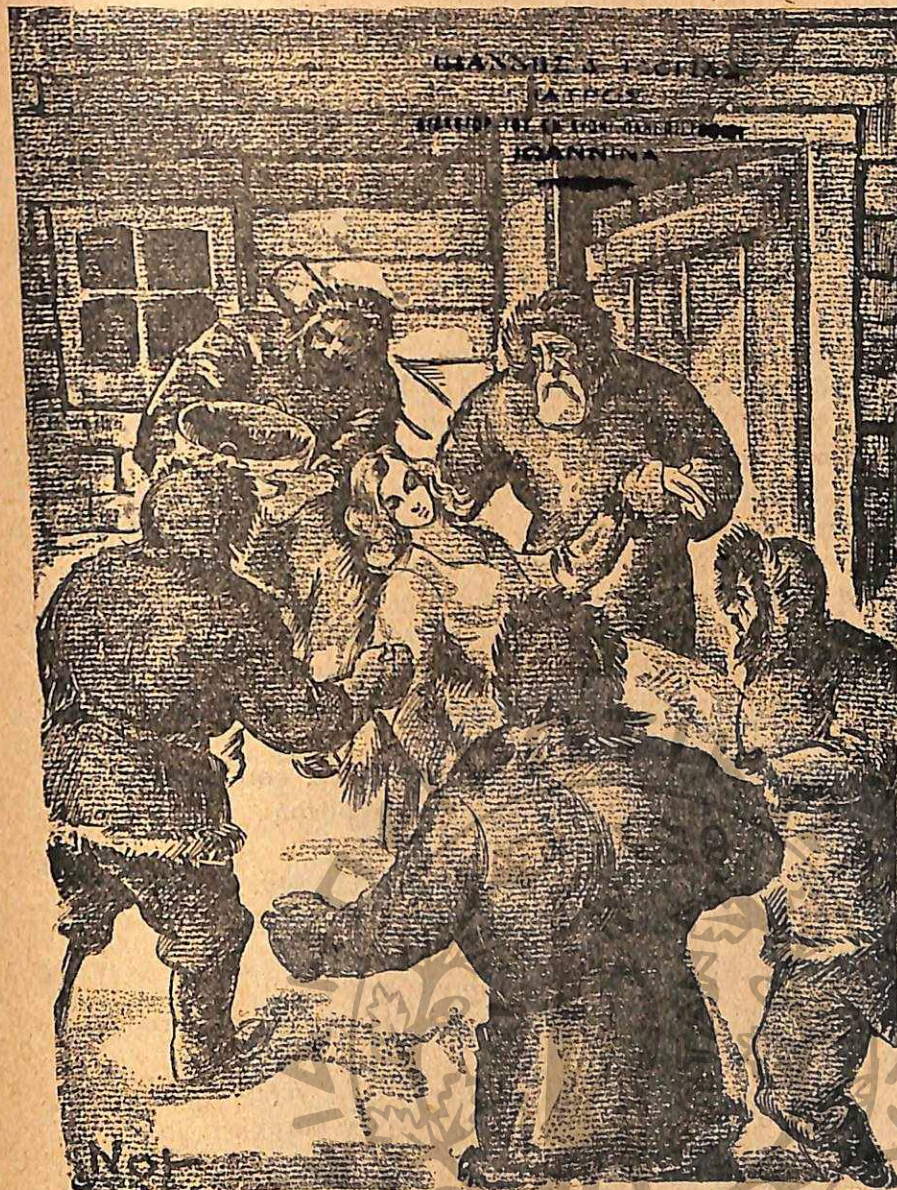
— Καὶ τί ὁμορφὰ πού τὰ καταφέρνει τὸ νιάνιάρό μας! ἀπάντησε σιγὰ ὁ Καναδός, σωστὸς νοσοκόμος!

Ὁ Ὁλαφ μὴ ξέροντας πῶς νὰ ἐκφράσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἐκπληξὴ πού ἐννοιώθε εἶπε:

— Τί νοσοκόμος!... αὐτὸς εἶναι γιατρός...

Κανένας δὲν ἔδινε πιά σημασία στὸ Τζίμ Μπένετ πούχε μαζευθῇ σὰ γάτα πάνω στὸ πάγκάκι του.

Καὶ σὲ λίγο, μιά βαθεῖα ἀναπνοὴ ξέφυγε ἀπ' τὸ στήθος

— Μὴ κουνιέστε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Δόστε μου τὸ χέρι σας... Μὴ φοβάστε... Δὲν εἶναι τίποτα... Λίγος πυρετός...

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΕΚΔ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

της Καίτης Μακδόναλντ καὶ τὰ μάτια της τρελλόπαιξαν ἔτοιμα ν' ἀναίξουν. Ὁ Μάρκος διέταξε σὲ ὄλους, ψιθυριστά :

— Σιωπὴ! Μὴ κουνηθῇ κανένας!...

Σιγὰ-σιγὰ, ἡ Καίτη ἀνοίξε τὰ μάτια της κι' ἄφησε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ ὁλόγυρά της. Ὁ Ροῦπερ δέχτηκε αὐτὸ τὸ βλέμμα σὰν μιὰν ἠλεκτρικὴ θαρρεῖς ἐκκένωση καὶ μурμουρίσε ἀναπηδώντας :

— Θεέ μου, πόσο ὁμορφὴ εἶναι!... Πόσο ὁμορφὴ!...

Ταυτόχρονα ἀκούστηκαν καὶ χίλιοι δυὸ ἄλλοι ψίθυροι, χίλιοι δυὸ ἄλλοι ψίθυροι θαυμασμοῦ, ποῦρθε νὰ τοὺς διακόψῃ ὁ Μάρκος προστάζοντας ἀπότομα :

— Σκασμός!... Σκασμός... Τὴν ξυπνήσατε δυὸ ὥρες νωρίτερα ἀπ' ὅτι θάπρεπε μὲ τὶς ἀγριοφωνάρες σας. Ἀφήστε με λοιπὸν νὰ τὴν περιποιηθῶ, ἂν θέλετε νὰ γλυτώσῃ...

Οἱ κυνηγοὶ κοιτάζονταν, κατάπληκτοι ἀπὸ τὸν τόνο τοῦ Μάρκου. Μὰ ταυτόχρονα εἶδαν τὸ βλέμμα τοῦ Ζόμπ πού ἦταν στυλωμένο ἀπάνω τους μὲ μιὰ ἄγρια ἔκφραση καὶ σὴν ὥρα.

Τὰ χεῖλη τῆς Καίτης ἀνοιγόκλεισαν, προφέροντας σιγανά :

— Ποῦ... βρίσκουμαι;...

Ὁ Μάρκος ἔκανε ἓνα νεύμα στὸ Ζόμπ, πού ἀμέσως βιάστηκε ν' ἀπαντήσῃ, μὲ φωνὴ ἡρεμὴ καὶ τρυφερή :

— Εἴσθε σπίτι μας...

Ἡ ναυαγὸς ἔστρεψε τὸ βλέμμα της στὸ γέρο κι' ἀφοῦ κοίταξε τὸ γεμᾶτο γένεια καὶ τρίχες πρόσωπο του, μурμουρίσε :

— Σπίτι... σας... Κύριε;

Ἡ λέξι «κύριε» ἔκανε τὸ γέρο νὰ γελάσῃ.

— Μὰ ναί, σπίτι μας! ἐπανάλαβε. Μόνο πού δὲ μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς εἴμαστε κύριοι!

Τώρα γελοῦσαν κι' οἱ ἄλλοι κυνηγοί. Τὰ γέλια ὅμως αὐτὰ φάνηκαν νὰ τρομάζουν τὴ νέα κι' ὁ Ζόμπ βιάστηκε νὰ πῇ μὲ ὕφος στοργικὸ καὶ πατρικὸ :

— ὦ, εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβᾶσθε... μόνο πού δὲν εἴμαστε κύριοι...

Ὁ γέρος ξαναγέλασε, ξαναγέλασε δυνατὰ μὲ τὴ λέξι

πού εἶχε τόσα χρόνια νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ πού ἀντηχοῦσε τόσο παράξενα στὰ αὐτιά ὄλων τους.

Ἡ Καίτη, ἀνήσυχη πάντα, ἔστρεψε καὶ ρώτησε:

— Μὰ πὼς βρέθηκα ἐδῶ; Ποιοὶ εἴσθε σεῖς; Τί ζητᾶτε; Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

Ὁ Ζόμπ, μὴ βρίσκοντας τὶς κατάλληλες λέξεις, ψέλλισε:

— Τίποτα... ἀπολύτως τίποτα... Θὰ σᾶς ἐξηγήσουμε...

Μὰ ἡ ναυαγὸς, πού εἶχε κουρασθῇ ἀπὸ τὶς προσπάθειες πού ἔκανε γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἔγυρε ξανά πάνω στὴν πολυθρόνα της καὶ φέρνοντας τὸ χεῖρ της πάνω στὸ μέτωπο της, ἔσφιξε δυνατὰ τὰ μηνίγκια της.

— ὦ! Θεέ μου, μурμουρίσε. ὦ! Θεέ μου πὼς πονῶ... Πὼς πονεῖ τὸ κεφάλι μου!...

Ὁ Μάρκος ξανάσκυψε ἀπάνω της κι' ἄρχισε νὰ τὴν περιποιῇται, ἐνῶ ὁ Ζόμπ προσπαθοῦσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ.

— Ἀμ, βέβαια καὶ θὰ πονᾶτε, μурμουρίζε. Γλυτώσατε ἀπ' τοῦ χάρου τὰ δόντια!

Ἡ Ἀμερικανοπούλα ξανάνοιξε τὰ μάτια της κι' ἔκανε μὲ φωνὴ πού ἀργότρεμε :

— Μὰ μιλήστε μου τέλος πάντων... Μιλήστε μου... Ἐξηγηθῆτε... Πῆτε μου τὴν ἀλήθεια!... ἤμουν ἄρρωστη;... Τί ἔπαθα;... Πὼς βρέθηκα ἐδῶ;

Ὁ Μάρκος προσπάθησε νὰ τῆς δώσῃ μιὰν ἐξήγηση.

— Ὁχι, ὄχι δά... ἀπάντησε τρυφερά κι' ἡρεμὰ. Ἐνα μικρὸ μόνο, ἓνα τιποτένιο ἀτύχημα... Τὸ θυμᾶστε βέβαια... Ἦσασταν μέσα στὴ βάρκα σας...

Κι' ἡ τελευταία αὐτὴ λέξι, θαρρεῖς ξαναφέροντας στὴ θύμηση τῆς νέας κοπέλλας ὅ,τι εἶχε συμβῇ, τὴν ἔκανε ν' ἀρχίσῃ νὰ μιλᾷ ἡσυχὰ καὶ μурμουριστά, λὲς καὶ μονολογοῦσε :

— Ναί... ναί... τώρα τὰ θυμᾶμαι... τὰ θυμᾶμαι ὅλα...

Ὅλα... Ὁ πατέρας, πού δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ... Ἐγὼ ὅμως ἐπέμεινα... Ἐπέμεινα πολὺ... Κατεβήκαμε τότε στὴν βάρκα ὁ γιατρὸς Φράνκ, ὁ Σέλτον, ὁ Τζέιμς κι' ἐγώ... ὕστερα ἄρχισε τὸ κυνήγι... Ὁ θαλάσσιος ἐλέφας πού πλη-

γώσαμε καί πού μᾶς ἐπετέθηκε... Σπάσαν τὰ τρία ἀπὸ τὰ τέσσαρα κουπιά μας... ὁ Τζέϋμς πληγώθηκε... ὁ Σέλτον ἔπεσε στὴ θάλασσα... Ἄχ, τί φρίκη, Θεέ μου! Τί φρίκη!

Ἦταν τόσο σπαρακτικὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς κοπέλλας πού οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι συγκινήθηκαν.

— Ἐλάτε, ἐλάτε, μουρμούρισε ὁ Ὀλαφ μὲ τὴ βραχνή φωνή του, ἐλάτε τώρα... ἡσυχᾶστε. Ὅλα πέρασαν...

Ὁ Μπόρνχολμ ἄπλωσε τὶς χονδρὲς χεροῦκλες του καὶ πιάνοντας τὸ λευκὸ χεράκι τῆς Καίτης, πρόσθεσε:

— Τώρα εἶσθε ἀσφαλισμένη!

— Δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνο! εἶπε κι' ὁ Φερμπέκε.

Μὰ ἡ συμπάθεια πού τῆς ἔδειχναν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, δὲν κατόρθωσε νὰ σβύσῃ τοὺς φόβους πού ἔννοιωθε ἡ νέα κοπέλλα μεσ' τὴν ψυχὴ τῆς. Ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς ξέφευγε ἀδιάκοπα μιὰ λέξη, μιὰ λέξη σὰν σπαραγμός, σὰν παράπονο, σὰν λυγμός:

— Φοβᾶμαι... φοβᾶμαι... μουρμούριζε. Φοβᾶμαι...

Σ' ἓνα νόημα τότε τοῦ Μάρκου, ὁ Ζόμπ μ' ἄγριες ματιὲς ἀπομάκρυνε τοὺς ἄλλους κι' ὕστερα σκύβοντας πάνω ἀπ' τὴ ναυαγὸ, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ πού προσπαθοῦσε νὰ τῆς προσδώσῃ ἓνα τρυφερὸ καὶ στοργικὸ τόνο:

— Ἐλάτε... Ἐλάτε... Μὴ φοβάστε πιά... Δὲν διατρέχετε κανένα ἀπολύτως κίνδυνο...

Ἡ Καίτη κοίταζε τὸ γέρικο πρόσωπο πού ἦταν γεμᾶτο ρυτίδες καὶ πού κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ φρύδια ἄστραφταν δυὸ μάτια γεμᾶτα καλωσύνη καὶ τρυφερότητα κι' ὕστερα ἀπάντησε μ' ἓνα χαμόγελο στὰ χεῖλη:

— Ναί, ναί, σὰς εὐχαριστῶ! Καταλαβαίνω... Ἐσεῖς μὲ σώσατε... σὰς εὐχαριστῶ!...

Μὰ ξαφνικά, σὰν νὰ θυμήθηκε τότε γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς συντρόφους τῆς, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καὶ στηλώνοντας τὸ βλέμμα τῆς, στὰ μάτια τοῦ Ζόμπ, ρώτησε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία καὶ τρόμο:

— Κι' ὁ Φράνκ;... ὁ Φράνκ; Τί ἀπέγινε ὁ γιατρὸς Φράνκ; ποῦ εἶναι;... Ἦταν καθισμένος πλάι μου στὴ βάρκα... Τοῦ

μίλησα μέσα στὸ σκοτάδι... Δὲν μοῦ ἀπάντησεν ὅμως... Γιατί δὲν μοῦ ἀπάντησε;...

Ὁ Ζόμπ κι' ὁ Μάρκος ἀλληλοκοιτάχθηκαν. Μὰ πρὶν προφτάζουν νὰ ποῦν κάτι ἐπενέβηκε ὁ Ροῦπερτ.

— Ἀμ, πῶς θέλετε νὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὁ φουκαρὰς, μουρμούρισε μέσ' τὰ δόντια του, ἀφοῦ τᾶχε τινάξει;

Ἡ Καίτη πετάχτηκε ἀπάνω.

— Τί εἶπατε, φώναξε δυνατὰ καὶ τρομαγμένα. Τί εἶπατε;

Ὁ Μάρκος, ἀνησυχώντας γιὰ τὶς συνέπειες πού θὰμποροῦσε ν'ἄχῃ στὴ ὑγεία τῆς νέας κοπέλλας, ἡ ξαφνικὴ ἐκείνη ἀποκάλυψη, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Ὁ Ζόμπ τὸν βοηθοῦσε, ρίχνοντας ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πλάγιες ματιὲς στοὺς συντρόφους του, πού καταλάβαινε καλὰ πόσο ἄλλαζε ἡ στάση τους τώρα πού ἡ ναυαγὸς ξανάβρισκε τὰ λογικά της. Καὶ πραγματικὰ γιὰ τοὺς κυνηγοὺς ἡ μισοπεθεμένη ἐκείνη ὑπαρξὴ, εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ πέρνῃ τὴ μορφὴ μιᾶς γυναίκας. Μιᾶς γυναίκας ὁμορφῆς. Ὅλη ἡ φινέτσα κι' ὅλη ἡ πολυτέλεια τοῦ πολιτισμοῦ, εἶχαν κάνει τώρα τὴν ἐμφάνισή τους στὴ μοναξιά καὶ τὴ φρίκη τῆς πολικῆς ἐρήμου.

Σκυμμένος πάνω ἀπ' τὴ ναυαγὸ καὶ βοηθούμενος ἀπ' τὸν Ζόμπ, ὁ Μάρκος προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ στὴν Καίτη ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ. Προσπαθοῦσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ, χωρὶς νὰ τὴν τρομάξῃ, τὶς συνθήκες τοῦ ναυαγίου τῆς καὶ τὴ θέσῃ πού ὅλοι τους βρισκόντανε...

Μὰ ξαφνικά, τὰ λόγια τοῦ Μάρκου, τὰ μονοσύλλαβα τοῦ γέρου ἀρχηγοῦ, οἱ ψίθυροι τῶν ἄλλων κυνηγῶν, ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων πού ἔσπαναν στὴν ἀκτὴ, ναί ὅλα αὐτά, καλύφθηκαν ἀπὸ ἓνα γέλιο, ἓνα γέλιο τόσο τρομερὸ καὶ σαρκαστικό, πού ὁ Ζόμπ στράφηκε τρομαγμένος καὶ κοίταξε.

Ὁ Μπένετ πού εἶχε πηδήσει πάνω ἀπ' τὸ παγκάκι, πού τόση ὥρα καθόντανε, μὲ δυὸ τεράστια βήματα εἶχε βρεθῇ κοντὰ στὴν ὁμάδα τῶν ἄλλων κυνηγῶν κι' ἀρπάζοντας μὲ τῶνα του χέρι τὸν ὄμο τοῦ Μάρκου καὶ μὲ τ' ἄλλο του τὸ Ζόμπ, τοὺς παραμέρισε καὶ τοὺς δυὸ, φωνάζοντας ἄγρια:

— Τίς νταντάδες μου παριστάνετε οί δυό σας ; Κάντε μου τόπο καί θά δητε πώς θά τήν γιατρέψω ἐγώ.

Κι' ἐνῶ οί δυο Γάλλοι, ἐκπληκτοί ὀπισθοχωροῦσαν, ὁ Μπένετ ὀρθώνονταν μπροστά στήν κοπέλλα, πέταξε τὸ γούνινο σκοῦφο του, στύλωσε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τῆς νέας κοπέλλας καί φώναξε μέ τήν ἴδια δυνατὴ κι' ἄγρια φωνή :

— Γειά σου, Καίτη !

Ἡ νέα πετάχθηκε ἀπάνω ξαφνιασμένη κι' ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ξεχύνονταν μια ἐκφραση φρίκης ἀπ' τὰ χεῖλη της ξέφυγε μιὰ κραυγή :

— Τζιμ Μπένετ !

Τὸ τρομερὸ γέλιο τοῦ Ἀμερικάνου ξαναντήχησε κι' ἡ φωνή του, πέρνοντας ἓναν τόνο θριαμβευτικῆς χαρᾶς, πρόσθεσε :

— Εἶδατε σύντροφοι, πὼς γιατρεύτηκε ἀμέσως ; Δὲν σὰς τᾶλεγα ἐγώ ;

Καί σωπαίνοντας γιὰ μιὰ στιγμή, συνέχισε σὲ λίγο :

— Ὅριστε λοιπόν, παιδιά μου, ποὺ δὲν σὰς γέλασα !... Μὲ γνωρίζει ἐμένα ἢ κοπέλλα !... Μὲ γνωρίζει καλά. Δὲν εἶναι ἔτσι Καιτούλα μου ;

Ἀναπνέοντας βαθεῖα καὶ βαρεῖα, μέ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπ' τὴ φρίκη, ἡ νέα ὀπισθοχώρησε τρομαγμένη ὥσπου οἱ ὄμοι της ἄγγισαν τὸν τοῖχο τῆς καλύβας. Ἀπ' τὰ χεῖλη της, μέ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴ συγκίνηση ποὺ ἐννοιωθε, ξέφευγαν τὰ παρακάτω λόγια :

— Ὅχι... Ὅχι... Ἀδύνατο !... Εἶναι ἀδύνατο !... Ἀδύνατον !... Δὲν εἶναι ἀλήθεια !... Δὲ μπορεῖ νᾶναι ἀλήθεια !... Δὲ μπορεῖ !...

Ὁ Μπένετ, ἄγριος καὶ σκληρός, σὰν κτήνος κάγχαζε.

— Καί γιατί, φώναξε δυνατὰ, γιατί νά μὴν εἶναι ἀλήθεια, ὁμορφούλα μου ;

Ἡ νέα ἔμενε ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο, σὰν σταυρωμένη, καὶ τὰ χεῖλη της ἐπανελάμβαναν στερεότυπα μιὰ φράση, μιὰ φράση μόνο τὴν ἀκόλουθη :

— Ἀδύνατο... Ὁ Μπένετ πέθανε...

— Καλὲ τί μᾶς λές ! φώναζεν αὐτὸς γελώντας πιδ δυνατά.

— Ὁ Μπένετ πέθανε, ξανάπε ἡ νέα κοπέλλα. Πέθανε... τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο...

— Σπουδαῖο πρᾶγμα ! οὐρλιασε ὁ Ἀμερικάνος. Μπράβο σου ! Κάτι μᾶς εἶπες !

— Τὸν κρέμασαν...

— Τὰ σχοινιά κόβονται... κι' οἱ δῆμιοι ἐξαγοράζονται...

Ἡ Καίτη ἐξακολούθησε νὰ μιᾷ, δίχως νὰ τὸν προσέχη, θαρρεῖς καὶ μιλοῦσε μέ τὸν ἑαυτὸ της.

— Μοῦ εἶπαν... ἔκαμε μέ τὴν ἴδια ἐντρομὴ φωνή, μοῦ εἶπαν, πὼς καὶ ὕστερα ἀπ' τὴν ἀπόδραση του, ὁ Μπένετ... πέθανε... Μοῦ εἶπαν πὼς πνίγηκε στὴ θάλασσα... σ' ἓνα ναυάγιο... Πρὶν ἕξη μῆνες...

Ὁ Μπένετ ὀρθώνοντας ξανά ἀπειλητικὰ τὸ κορμί του, φώναξεν ἄγρια καὶ δυνατά :

— Ψέμματα, Καιτούλα μου, ψέμματα σοῦ εἶπαν... Ναί ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα... Ἐγὼ ἄφησα νὰ διαδοθῇ ἡ φήμη αὐτὴ γιὰ τὸ θάνατό μου... ψέμματα σοῦ εἶπαν... Καθὼς βλέπεις τοὺς ἕξη αὐτοὺς μῆνες, ποὺ σὺ μέ θεωροῦσες γιὰ πεθαμένο, ἐγὼ τοὺς πέρασα παραμονεύοντάς σε... ἀκοὺς παραμονεύοντας...

Γύρω ἀπ' τὸν Τζιμ Μπένετ, ὅση ὥρα αὐτὸς μιλοῦσε, οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ μένανε ὀρθιοί, ἀκίνητοι, κατάπληκτοι, μὴ ξέροντας τί νὰ ποῦν καὶ τί νὰ κάνουν. Μόνο ὁ Μάρκος φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή διατεθειμένος νὰ πεταχτῇ ἀνάμεσα τους, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴ ναυαγὸ. Μὰ ὁ Ζόμπ καταλαβαίνοντας τὴν πρόθεσή του, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὸ :

— Στάσου, ποὺ νὰ πάρ' ἡ ὀργή, στάσου !

Ἡ Καίτη ἔστρεψε καὶ κοίταξε ὀλόγυρα της, σὰν νὰ ζητοῦσε θαρρεῖς κάποια βοήθεια. Τὸ γιγάντιο σῶμα τοῦ φαλινοθήρα καθὼς ὀρθώνονταν μπροστά της, δὲν τὴν ἄφηνε νὰ δῇ τὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων κυνηγῶν. Τὸ κορμί της ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Κρυώνεις, γλυκειά μου ; ρώτησεν εἰρωνικά ὁ Μπένετ, ἢ μᾶς καὶ τρέμεις ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ μέ ξαναβρίσκεις ζωντανὸ ;

Συγκεντρώνοντας τότε ὅλη της τὴ δύναμη, ἡ Καίτη ἔτεινε

τά χέρια της στο γέρο-Ζόμπ, που στά μάτια του καθρεφτίζονταν κάποια συγκίνηση και με φωνή ίκευτική, μουρμούρισε :

— Κύριε... έχω πυρετό... Κι' ό πυρετός φέρνει εφιάλτες... τρομερούς εφιάλτες... Μά έσείς είσθε καλός... Ξυπνήστε με... διώξτε από τά μάτια μου τόν τρομερό αυτό εφιάλτη... Ξυπνήστε με, σ'άς ίκετεύω... Λυπηθήτε με, πέστε μου πώς είναι ψέμματα...

Ό Ζόμπ προσπάθησε νά πη κάτι.

— Έλα, Μπένετ, μουρμούρισε μέσ' τά δόντια του, έλα μην είσαι τόσο σκληρός!

— Σκασμός, έσύ, γέρο! ούρλιασε ό Μπένετ σάν τρελλός.

Οί κυνηγοί, που ή λέξεις του Ζόμπ τούς είχαν θαρρείς ξυπνήσει άπ' την νάρκη που τούς είχε καταλάβει και που ταυτόχρονα είχαν συγκινηθή κι' όλας άπ' τη σπαρακτική εκείνη σκηνή, προχώρησαν και προσπάθησαν, με κάθε τρόπο, νά κάνουν τό Μπένετ νά φύγη από κοντά της.

Αυτός άγριεμένος, άμύνοταν με άγριοφωνάρες.

— Πρόκειται, ούρλιαζε, για μία υπόθεση που ένδιαφέρει άποκλειστικά αυτή τη γυναίκα και έμένα!... Για μία υπόθεση που άφορά έμένα, που ύπηρεξα φαλαινοθήρας για λογαριασμό του πατέρα της... Έμένα, που έχω ένα παλιό λογαριασμό νά ξεκαθαρίσω μαζί της... Έμένα, που καθώς όλοι σας είδατε, ή γυναίκα αυτή μ' άνεγνώρισε τόσο γρήγορα και που άν θέλετε μπορώ νά...

Η φωνή του Τζίμ Μπένετ, πνίγηκε μέσ' τό λαρύγκι του κι' άφησε τη φράση του μισοτελειωμένη. Στρέφοντας τότε με μία βίαιη χειρονομία, έκανε νά παραμερίση τούς συντρόφους που κυκλώνοντάς τον, του άφαιρούσαν θαρρείς τόν άέρα. Μά καθώς έκανε την κίνηση αυτή, ανάμεσα στόν κλοιό που περικύκλωνε τη νέα, δημιουργήθηκε ένα κενό. Μία τρελλή λάμψη έλπίδας άστραψε τότε στά μάτια της Καίτης, καθώς είδε μπροστά της τό μονοπάτι που φειδοσέρνονταν ανάμεσα στο χιόνι και στην άκρη του μονοπατιού τη βάρκα της δεμένη. Και δίχως νά ξέρη κι' αυτή καλά-καλά τι έκανε, ώρμησε τρέ-

χοντας γρήγορα στο κενό εκείνο, νομίζοντας πώς άνοιγόταν μπροστά της ή έλευθερία. Και προτού οί κυνηγοί προφτάξουν νά καταλάβουν τι συνέβαινε και νά συνέλθουν άπ' την έκπληξή τους, ή κοπέλλα είχε φθάσει κι' όλας στην άκτή.

Άφήνοντας ένα βρυχηθμό θηρίου, ό Τζίμ Μπένετ, ώρμησε άμέσως από πίσω της, όπως τό λιοντάρι όρμα πίσω από ένα άνυπεράσπιστο έλάφι.

— Βρώμα! μούγγρισε ό φαλαινοθήρας. Βρώμα!...

Οί άλλοι ρίχτηκαν κι' αυτοί από πίσω του, τρέχοντας όσο πιό γρήγορα μπορούσαν.

Λαχανιασμένη, ή Καίτη είχε πέσει μέσα στη βάρκα της, την ίδια εκείνη στιγμή που ό Τζίμ, φθάνοντάς την την άρπαξε στη σιδερένια τανάλια του χεριού του και τη σήκωσε με τόση δύναμη, που ή δυστυχισμένη φώναζε μ' άπελπισία:

— Πατέρα! Πατέρα μου!... Βοήθεια!

Ό Τζίμ Μπένετ την έκοίταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο λύσσα.

Η φωνή του άντήχησε, άπειλητική:

— Ό πατέρας σου δέν είναι έδω για νά σε βοηθήση, άτιμη! Άκούς!... Άκούς!...

— Ό πατέρας μου; Που είναι ό πατέρας μου; ρώτησε με φωνή ίκετευτική ή κοπέλλα.

— Στο διάβολο! Κι' έλπίζω ό διάβολος νά τόν κρατήσει για πάντα στά νύχια του!

— Τόν σκότωσες κακούργε!... Τόν σκότωσες!...

— Δυστυχώς όχι! Μά είμαι βέβαιος, πώς τη στιγμή αυτή θά ψάχνη κάπου έδω κοντά για νά σε βρή! Σου όρκίζομαι όμως, πώς προτού τό κατορθώση θά...

— Που είναι ό Φράνκ, τόν διέκοψε ή Καίτη, μισολυπόθυμη με φωνή που έτρεμε.

— Τό παλληκάρι που ήταν μαζί σου λεγόταν Φράνκ;...

— Αν είναι αυτός, τότε βρίσκεται εκεί πάνω, πίσω άπ' τό βράχο!

— Η δύστυχη κοπέλλα έρριξε μία ματιά πρós τη μεριά που της έδειχνε ό Μπένετ και φώναξε μ' άγωνία:

— Γιατρέ! Γιατρέ... Βοήθεια!

‘Ο ἀμερικᾶνος ξέσπασε σ’ ἓνα σαρκαστικό γέλιο.

— Μὴ ξελαρυγκιάζεσαι κοπέλλα μου, ἀπάντησε. Μὴ ξελαρυγκιάζεσαι ἄδικα!... ‘Ο Φράνκ σου πέθανε!

— Πέθανε!... πέθανε...

— Πέθανε, ναί! ψόφησε ἂν προτιμᾷς! ἔκανε βάνουσα ὁ Μπένετ. Ψόφησε ἀπ’ τὸ κρῦο!

Καὶ σωπαίνοντας λίγο πρόσθεσε ὕστερα μὲ τὴν ἴδια σαρκαστική φωνή:

— ‘Ελα, μικρούλα μου, ἔλα... ‘Αστα αὐτὰ τώρα καὶ γίνε πάλι καλὴ μαζί μου, ὅπως ἦσουν καλὴ καὶ τότε ποὺ ἀγαπιόμασταν... τότε στὸ ὁμορφο караβάκι μας...

Καθὼς μιλοῦσε εἶχε σκύψει πάνω της καὶ ἡ ζεστὴ ἀνάσσα του χάιδεψε τὸ πρόσωπο τῆς νέας κοπέλλας, ποὺ τρέμοντας ὀπισθοχώρησε, φωνάζοντας μὲ φρίκη:

— ‘Οχι! ‘Οχι! ‘Οχι!

Καὶ ξαφνικὰ ἡ Καίτη, στρέφοντας στοὺς ἄλλους κυνηγούς, ποὺ τῆς φαίνονταν λιγότερο τρομεροί, τοὺς ἰκέτευσε:

— Μὰ ἐσεῖς, γιατί τὸν ἀφήνετε νὰ τὰ λέη ὅλα αὐτὰ;... Γιατί;... Για νὰ διασκεδάσετε;... Νὰ διασκεδάσετε μὲ τὸ πόνου μου; Μὰ δὲν νοιώθετε πὼς ἡ διασκέδαση σας αὐτὴ εἶναι τόσο σκληρὴ... Δὲν τὸ νοιώθετε;... ‘Ακοῦστε με! Σᾶς ἰκετεύω... ‘Ακοῦστε με... Μὲ σώσατε ἀπ’ τὴν θάλασσα, ἀπ’ τὴν παγωνιά, ἀπ’ τὸ θάνατο... Μὲ σώσατε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ... Μὰ μὴ μὲ παραδίνετε σ’ αὐτὸν τόν... τόν...

Κι’ ἡ λέξη ποὺ ζητοῦσε, μιὰ λέξη γεμάτη περιφρόνηση καὶ μῖσος, δὲν ἐρχόταν στὸ στόμα της. Οἱ κυνηγοὶ ποῦχαν συγκινηθῆ ἀπὸ τὴν ἐπίκληση τῆς Καίτης, διευθύνθηκαν τότε ὅλοι πρὸς τὸ Μπένετ, ποὺ ἀνῆσυχος γιὰ τὴν τροπὴ ποὺ μπορούσαν νὰ πάρουν τὰ γεγονότα, τοὺς σταμάτησε φωνάζοντας:

— Καθῆστε φρόνιμα, ἐσεῖς, ἂν δὲν θέλετε νὰ σφαχτοῦμε!

Κι’ ἦταν, ἐκείνη τὴ στιγμή, τόσο τρομερὸς ὁ Τζιμ Μπένετ, τόσο ἀπειλητικὸς, τόσο ἄγριος, ποὺ ὁ Ζόμπ κι’ οἱ ἄλλοι προτίμησαν νὰ ὑποχωρήσουν.

‘Η Καίτη συνέχισε μὲ τὸν ἴδιο πάντα σπαραγμὸ στὴ φωνή:

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατό ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ναι σύντροφός σας. Δὲν εἶναι δυνατό αὐτὸς ὁ τρομερὸς κακοῦργος...

‘Η φωνὴ τοῦ Μπένετ διακόπτοντάς τὴν, ἀντήχησε πῶς ἄγρια ἀπὸ πρὶν:

— ‘Αν νομίζεις κοπέλλα μου, πὼς τοῦτοι ἐδῶ νοιάζονται γιὰ τέτοια μικροπράματα...

— Τὸν ἔχουν καταδικάσει σὲ θάνατο, πρόσθεσε ἡ νέα κοπέλλα μὴ δίνοντάς του προσοχή. Τὸν ἔχουν καταδικάσει σὲ θάνατο... σὲ θάνατο...

— Τὸ ξανάπες αὐτό, γλυκειά μου! ἔκανε ὁ Μπένετ. Κι’ ὕστερα, ἂν θέλεις, μάθε το κι’ αὐτό: τοῦτοι δὲν εἶναι καλύτεροι ἀπὸ μένα! ‘Ολους τοὺς κυνηγὰ ἡ ἀστυνομία!

Οἱ κυνηγοὶ μούγγρισαν, δυσανεκτοῦμενοι γι’ αὐτὸ ποὺ εἶχε πῆ ὁ Μπένετ. Κι’ ἡ Καίτη, ἀπελπισμένη πιά ὁλότελα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ σώπασε.

‘Ο Μπένετ τότε θέλησε νὰ πλησιάσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ πρόσωπο τῆς Καίτης. Μὰ ξαφνικὰ, ἐννοίωσε κάποιον ποὺ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι. Οὐρλιάζοντας ἔστρεψε καὶ κοίταξε. ‘Ηταν ἡ Ναρούτσα. Τὰ μάτια τῆς ‘Εσκιμῶας ἄστραφταν παράξενα, στὸ μαῖμουδίστικο πρόσωπό της καθρεφτίζονταν μιὰ ἄγρια ἔκφραση τρομεροῦ μίσους κι’ ἀνείπωτης ζήλειας.

— Τί ἔπαθες ἐσύ; μούγγρισεν ὁ Μπένετ.

Τὸ βλέμμα τῆς ‘Εσκιμῶας στράφηκε στὴν Καίτη καὶ τὰ σφιγμένα δόντια τῆς ἔτριξαν σὰν γυαλιὰ ποὺ τὰ τρίβουν δυνατὰ τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο.

‘Ο ‘Αμερικᾶνος ἀνασήκωσε τὸ χέρι του.

— Μόνο αὐτὴ μᾶς ἔλειπε τώρα... φώναξε δυνατὰ... Μόνο αὐτὴ... ‘Αντε μπρός... Γκρεμοτσακίσου, κτήνος!

Καὶ καθὼς ἀποτέλειωνε τὴ φράση του, τὸ χέρι του ἔπεσε βαρὺ, δίνοντας μιὰ γερὴ γροθιά πάνω στὸ στήθος τῆς ‘Εσκιμῶας. ‘Η Ναρούτσα κύλησε κατὰ γῆς καὶ κουλουριάστηκε σὰ γάτα λίγα μέτρα πῶς κάτω.

Καὶ τότε, ξεφεύγοντας ἀπ’ τὴν προσοχὴ τοῦ Ζόμπ, ποὺ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀποτρέψῃ τὴ συμπλοκὴ ποὺ φαινό-

ταν αναπόφεκτη, ο Μάρκος προχώρησε και πλησιάζοντας τον Μπένετ, τούπε με δυνατή και ζωηρή φωνή :

— Μά δέν βλέπεις λοιπόν πώς θα την σκοτώσης με τίς φοβέρες σου ;

Ἀφήνοντας κατά μέρος τή Ναρούτσα, πού έτοιμαζόταν νά ξανακτυπήσει, ο Μπένετ, ἔστρεψε και κοίταξε τόν Μάρκο μ' ἕνα ἄγριο κι' ἀπειλητικό βλέμμα.

— Ἐσύ τί ἀνακατεύεσαι ; οὐρλιασε. Ἔ ; Τί ἀνακατεύεσαι ; νιάνιαρο !

Μά τήν ἴδια στιγμή πετάχτηκε ἀνάμεσά τους ὁ Ζόμπ.

— Μάρκο, στή θέση σου..., πρόσταξε μ' αὐστηρή φωνή. Κι' ἐσύ Τζίμ ἄκουσέ με...

— Σέ τί νά σ' ἀκούσω ; ρώτησε ὁ Τζίμ στρέφοντας και κοιτάζοντας τόν γέρο ἀρχηγό τους.

— Ν' ἀκούσης αὐτά πού θά πῶ !... ἀπάντησε ὁ Ζόμπ και σηκώνοντας τόν χέρι του, σάν ἀρχηγός πού διατάσει και πού εἶναι βέβαιος πώς ὅλοι θά τόν ὑπακούσουν, πρόσθεσε με φωνή σοβαρή κι' ἐπίσημη :

— Θέλω νά ξεπερδέψῃ τώρα ἀμέσως ὅλη αὐτή ἡ ὑπόθεση. Λές πώς ἔχεις δικαιώματα πάνω στή ζωή αὐτῆς τῆς γυναίκας ; Εἶσαι βέβαιος ;

— Μάλιστα ! μούγγρισεν ὁ Μπένετ.

— Νά μᾶς πῆς τότε πώς ἀπέκτησες αὐτά τὰ δικαιώματα !

— Ὅχι ! φώναξεν ἄγρια ὁ Μπένετ.

— Κι' ὅμως, θά μιλήσης. Καί τώρα ἀμέσως, μάλιστα, ἐπανελάβε ὁ Ζόμπ κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν τόσο σταθερός και τόσο αὐστηρός, πού ὁ Μπένετ ἔχασε τόν θάρρος του και δέν βρῆκε τή δύναμη νά πῇ τίποτα.

Κι' ὁ Ζόμπ, ἀφοῦ περίμενε λίγο, πρόσταξε ζωηρά :

— Μίλα λοιπόν ! .. Σ' ἀκούμε ! Μίλα !

Ἀκολούθησε μιᾶ καινούργια σιωπή. Ἡ Καίτη, πού τήν εἶχαν ξαναπερικυκλώσει οἱ κυνηγοί ἔξακολουθοῦσε ν' ἀκουμπᾶ πάνω στό βράχο, ρίχνοντας γύρω τῆς βλέμματα φοβισμένα, σάν κυνηγημένο θαρρεῖς ζῶο, Ἡ Ναρούτσα, κρυμμένη πίσω

ἀπό ἕνα «καγιάκι» παρακολουθοῦσε με κρυφή λύσσα τίς κινήσεις τοῦ Μπένετ.

Ὁ φαλινοθήρας, ἀφοῦ ἄφησε νά περάσῃ λίγη ὥρα, στρέφοντας κι' ἀναπνέοντας βαθειά σάν νᾶθελε θαρρεῖς νά καταπιῇ κάτι πού εἶχε καθήσει μέσ' τόν λαιμό του, ἄρχισε νά μιλά βραχνά κι' ὑπόκωφα :

— Ἄν αὐτή ἐδῶ ἡ γυναίκα δεχότανε νά μιλήσῃ και νά πῇ τήν ἀλήθεια, θάλεγε ἀσφαλῶς περισσότερα ἀπό μένα κι' εἶμαι βέβαιος πώς θά τήν πιστεύατε ὅλοι σας. Ξέρω ὅμως, πώς εἶναι πεισματάρη και δέν θά μιλήσῃ... Ὡστόσο, ὅμως, ἐγώ τήν παρακαλῶ, ναι τήν παρακαλῶ νά μιλήσῃ και νά σᾶς διηγηθῇ πώς τήν ἔφερε γιά πρώτη φορά ὁ πατέρας τῆς μέσα στό «Ὀντάριο»... Μᾶς παρουσιάστηκε τότε σ' ἐμᾶς ὅλους τούς κυνηγούς τῆς πολιτικῆς θαλάσσης, σάν μιᾶ μαγευτική ὀπτασία. Ὅταν τήν πρωτοεῖδα, ἤμουνά δέκα πέντε χρόνια στήν ὑπηρεσία τοῦ πατέρα τῆς, ναι ὀλόκληρα δέκα πέντε χρόνια εἶχα ζήσει μέσα στοὺς πάγους, στό κρύο, στίς χιονοθύελλες, στήν ὀμίχλη... Καί τότε, ὁ πατέρας τῆς, πού τήν ἀγαπᾶ και τήν θαυμάζει σάν νᾶναι ἀληθινὴ πριγκιπέσσα, μοῦ τήν ἐμπιστεύτηκε, γιατί τῆς κάπνισε αὐτῆς νά μάθῃ νά κυνηγᾷ φάλαινες... Καί πρέπει νά ξέρετε, πώς σ' ὅλο τὸ φαλινοθηρικό στόλο τοῦ Μακντόναλδ, ἐγώ ἤμουν ὁ καλύτερος φαλινοθήρας... πράγμα πού ἔκανε τὸ Μακντόναλδ, τὸ μεγάλο ἀφεντικό μου, νά με συμπαθήσῃ ἐξαιρετικά. Μὲ πρωτοπῆρε στήν ὑπηρεσία του γιά βοηθὸ πλοίαρχου κι' ὕστερα μ' ἔκανε δεῦτερο πλοίαρχο τοῦ «Ὀντάριο»... Εἶναι ἡ ἀλήθεια πώς και γώ δέν νοιαζόμουνα παρά μόνο γιά τήν ὑπηρεσία μου... Κι' ὅπως ἤμουν καλὸς φαλινοθήρας, ἔγινα και καλὸς πλοίαρχος !... Κανένας δέν εἶχε παράπονο ἐναντίον μου, τὴν ἡμέρα ἃλλάξα ὀλότελα, γιατί τήν ἐρωτεύτηκα σάν ἡλίθιος !

Καί σωπαίνοντας γιά μιᾶ στιγμή, γύρισε σέ λίγο στήν Καίτη και με φωνή πού πρόδιδε ἀληθινὴ και πραγματικὴ συγκίνηση, ὁ Τζίμ Μπένετ, πρόσθεσε :

— Θυμᾶσαι, Καίτη ; Σοῦ ἄρεζε νὰ ἐμπιστεύεσαι τὸν ἑαυτό σου στὴ δύναμή μου. Σοῦ ἄρεζε νὰ ψαρεύης καὶ νὰ κυνηγᾷς μαζί μου. Σοῦ ἄρεζε νὰ μαθαίνης τίς πονηριές τῶν ζώων καὶ τοὺς κινδύνους τῶν πάγων... Γιατί δὲν μιλάς τώρα ; Γιατί ;... Σὲ ἐξορκίζω στὸν ἥλιο ποὺ μᾶς φωτίζει αὐτὴ τὴ στιγμή ὅπως μᾶς φώτιζε καὶ τότε, ὁμολόγησέ το μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶχα γίνει ἕνας πιστὸς σκύλος ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ πίσω σου, ναὶ ἢ ὄχι ;... Γιατί δὲν μιλάς ;...

Ἡ φωνὴ τοῦ Μπένετ ἦταν τώρα ἀπλή, γαλήνια, ἡρεμῆ. Μὰ ἡ Καίτη ἔστρεψε τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ ἐκφραση φρίκης καὶ τρόμου στὰ γαλανὰ της μάτια.

Ὁ Φερμπέκε μουρμούρισε :

— Ξέρει νὰ τῆς μιλά, ὁ φίλος !

— Καὶ τὴν βλέπεις ποὺ δὲν ἀρνιέται τίποτα ! Παρατήρησε κουνώντας τὸ κεφάλι του ὁ Ὁλαφ.

Ὁ Ροδπερτ ἔστρεψε κι' αὐτὸς καὶ ψιθύρισε :

— Μὰ ἂν εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ λέει βέβαια κι' ἔχει δικαιώματα στὴ ζωὴ της.

Στὴ φράση αὐτὴν τοῦ Ροδπερτ, ἀπάντησεν ὁ Ζόμπ μ' ὀλοφάνερη δυσαρέσκεια.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε...

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζίμ ἔγινε τώρα πιὸ σκληρὴ καὶ πιὸ ἄγρια.

— Καὶ θυμᾶσαι ἀκόμα, Καίτη, πρόσθεσε σὲ λίγο, πὼς πῆγα μιὰν ἡμέρα καὶ βρῆκα τὸν πατέρα σου... Τοῦπα πὼς σ' ἀγαποῦσα... Κι' ἤσουν κι' ἐσὺ μπροστὰ μας.

Ἡ νέα ἔστρεψε καὶ κοίταξε τὸ Μπένετ μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐκφραση τῆς φρίκης στὸ βλέμμα της.

— Ναί, ναί, ἐξακολούθησεν ὁ κυνηγὸς ποὺ τώρα τὸν εἶχε ξανακυριεύσει ὁ θυμὸς του, ἔτσι ἔφριττες καὶ τότε, μὲ τὴν ἴδια ἐκφραση ἀηδίας στὰ μάτια... Ὑστερα σηκώθηκε ἀπάνω ὁ Σάιλας Μακντόναλδ καὶ μὲ διέταξε νὰ βγῶ ὅξω. Καὶ μ' ἔδιωξε ! Καὶ μ' ἔβρισε ! Καὶ μὲ φοβέρισε, ἐμένα, τὸ δεύτερο πλοίαρχο τοῦ караβιόυ του, μὲ φοβέρισε νὰ μὲ κλείσῃ στὸ ἀμπάρι !

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἓνα μούγγρισμα ἀκούστηκεν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν κυνηγῶν. Ἡ ἀποκάλυψη ἦταν τόσο σοβαρὴ ποὺ ὁ Μπένετ ξανάβρισκε λίγη συμπάθεια ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Κι' ὁ κυνηγός, ποὺ ἡ συμπάθεια τῶν συντρόφων του δὲν τοῦ πέρασε ἀπαρατήρητη, βιάστηκε νὰ προσθέσῃ :

— Φυσικά, ἔκανα τότε πὼς ὑποτάχτηκα. Εἶπα πὼς μ' εἶχε πιάσει μιὰ ξαφνικὴ τρέλλα καὶ γύρισα στὴ δουλειά μου. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη βάλληκα νὰ τὴν παραμονεύω, γιατί ἡ ἄτιμη, δίχως καμμιά ντροπὴ, ἄρχισε νὰ φλερτάρῃ μὲ τὸν καπετάνιο, ποὺ ἦταν ἕνας ἀνθρωπος τῆς σειρᾶς της, τοῦ κόσμου της, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας ἀπλὸς ναύτης, ἕνας ναύτης ποὺ εἶχε προαχθῇ.

Μιὰ ἐκφραση τρομεροῦ μίσους καὶ ζήλειας ἀνακατευόταν τώρα στὴ διήγησή τοῦ Μπένετ.

— Καὶ σὰν νὰ μὴν τῆς ἔφτανε θαρρεῖς, πὼς φλερτάρει μὲ τὸ πλοίαρχο, τὸ ἄτιμο αὐτὸ διαβολοθύληκο τὰ κανόνιζε ἔτσι ποὺ νὰ τὴν βλέπω... Νὰ τὴν βλέπω γιὰ νὰ μὲ κοροῖδεύῃ...

Μιὰ φωνούλα, λεπτὴ κι' ἀπαλὴ, ἦρθε νὰ τὸν διακόψῃ.

— Οὔτε σὲ πρόσεχα... μουρμούρισε μεσ' τὰ δόντια της ἡ Καίτη, ποὺ ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι καὶ μὲ βλέμμα ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ θυμὸ καὶ περιφρόνηση, ἔστρεψε καὶ τὸν κοίταξε θαρρετά, λὲς κι' εἶχε πάρει ξαφνικὰ τὴν ἀπόφαση νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ λύσσα τοῦ φαλαίνοθήρα.

Ὁ Μπένετ, ποὺ δέχτηκε τὰ λόγια τῆς Καίτης σὰν δυνατό χαστοῦκι, ἀναπήδησε κι' οὐρλιάσε :

— Ὁρ, ὥστε ξαναρχίζεις τὰ παλιά... Ὁρ! τὰ παλιά!... Μὴν τὴν πιστεύετε σύντροφοι!... Μὴν τὴν πιστεύετε! Βδομάδες ὁλόκληρες παραμόνεψα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὴν βρῶ μόνη. Κι' ἓνα βράδυ, ποὺ εἶχαμε γυρίσει ἀπὸ ἓνα κυνήγι ἀλεπούδων, τὴν βρῆκα μόνη, πάνω στὴ γέφυρα... Τὴν ἀγκάλιασα τότε... Τὸ θυμᾶσαι, Καίτη ;

— Ὁρ τὸ θυμᾶσαι καλύτερα ἀπὸ μένα!

Ἡ ἀπάντησή ἦταν τόσο σκληρὴ καὶ τόσο ὑπερήφανη ποὺ οἱ κυνηγοὶ δὲ μπόρεσαν νὰ κρύψουν τὸν θαυμασμό τους γιὰ τὴν

μικρούλα εκείνη ύπαρξη που αντιμετώπιζε τόσο παλληκαρία το τρομερό κτήνος. 'Ο Μπένετ, όμως, θέλησε να άστειευθί ακόμα και δείχνοντας την ούλη του προσώπου του, είπε :

— Ναί, με χτύπησες με το καμτσίκι σου και το σημάδι ξμεινε χαραγμένο για πάντα στο πρόσωπό μου... Το χέρι σου είναι δυνατό, όμορφούλα μου και το αίμα έτρεχε σαν ποτάμι... Θα μου πλήρωνες τότε ακριβά αυτή την καμτσικιά, αν δεν προλάβαινες να ζητήσης βοήθεια... Οί ναύτες ώρμησαν έναντίον μου κι' εγώ έβγαλα το περιστρώφό μου...

— Κακούργε!...

— Τράβηξα και χτύπησα δυό ναύτες...

— 'Ήσαν άοπλοι και φάνηκες δειλός...

— Σκότωσα ακόμα τόν όμορφονιό εκείνον, τόν πλοίαρχο.

— 'Αδिका τόν σκότωσες, γιατί εγώ δεν τόν άγαπούσα...

— Αυτός όμως σ' άγαπούσε!

— Δεν του το είχα έπιτρέψει!

'Η φράσεις των δυό αντιπάλων διασταυρώνονταν τώρα σαν τά σπαθιά δυό μονομάχων. 'Η νέα πάλευε και γύρω της ακούονται ψίθυροι θαυμασμού.

— Ποϋ να πάρη ή όργη, μουμούριζεν ό Ροϋπερτ, τη βλέπεις εκεί πώς δαγκώνει!

— Είναι λεβέντισσα! συμπλήρωσε ό Μπόρνχολμ.

'Ο Μπένετ καταλαβαίνοντας πως οί σύντροφοί του μετέβαλαν γνώμη, βιάστηκε να τούς ξαναπάρη με το μέρος του.

— Μ' άφόπλισαν τότε, κι' άφοϋ μ' έδεσαν με παρέδωσαν στον κοντινότερο άμερικάνικο άστυνομικό σταθμό, για να με δικάσουν και να με καταδικάσουν...

— Και σε καταδίκασαν σε θάνατο! φώναξεν ή Καίτη.

'Ο Μπένετ κάγχασε κι' είπε :

— Ναί, μά την παραμονή ακριβώς της έκτελέσεως κατώρθωσα να δραπετεύσω... Οί άστυνομικοί φρύαξαν τότε και ρίχτηκαν από πίσω μου για να μ' ανακαλύψουν!...

— Κι' επεκήρυξαν το κεφάλι σου για δέκα χιλιάδες δολάρια! φώναξε θριαμβευτικά ή νέα.

Τη φράση αυτή την επανέλαβαν σαν ήχώ οί κυνηγοί, ένω τά μάτια τους λαμπύριζαν παράξενα.

Δέκα χιλιάδες δολάρια! Δέκα όλόκληρες χιλιάδες!... Το ποσόν ήταν σεβαστό...

'Ο Μπένετ, που κατάλαβε τη σκέψη των κυνηγών, φοβήθηκε και βιάστηκε να έξηγήση.

— Μην ένθουσιάζεστε παιδιά μου, έκανε με φωνή ζωηρή. Μην ένθουσιάζεστε, γιατί την επικήρυξη την εισέπραξαν ήδη... Τι κυνηγητό ήταν εκείνο, Θεούλη μου! Πίσω μου είχα όλη την 'Αμερικανική κι' όλη την Καναδική άστυνομία... 'Η καταδίωξη της βάσταξε μήνες όλόκληρους. Μά στο τέλος κατώρθωσα να γλυτώσω, βρίσκοντας μερικά καλά παιδιά, που πήγαν πρόθυμα για να με σώσουν και ώρκίστηκαν πως μ' είχαν δη να πνίγουμει σε κάποια τρικυμία!

Το πράγμα φάνηκε τόσο άστείο, που οί κυνηγοί ξέσπασαν σε δυνατά γέλια. 'Ο Μπένετ εύχαριστημένος που ξανάβρισκε την έκτίμηση των συντρόφων του, θέλησε να έπωφεληθί άπ' τη νέα αυτή μεταστροφή που σημειώνονταν και να δώση την έξηγηση που ήθελε :

— 'Επισήμως, ήμουνα πιά νεκρός. Ναί, παιδιά μου, στα μάτια της δικαιοσύνης που με κυνηγά, σήμερα δεν ύπάρχω... Είμαι νεκρός!... Νεκρός...

Και ξανά άντήχησαν τά γέλια των κυνηγών, που έδωσαν στον Μπένετ ακόμα περισσότερο θάρρος να συνεχίση :

— 'Ετσι, πατέρας και κόρη, φανάστηκαν πως πέθανα... 'Ε, Καιτούλα μου, δεν είναι έτσι; Κι' ούτε βέβαια περίμενες να με ξανασυναντήσης πιά στη ζωή! 'Εγώ, όμως, το περίμενα! Γιατί σκέφθηκα πως θ' αρχώσουν και φέτος, όπως πέρις, να πάρης μέρος στην κυνηγετική κι' άλιευτική έκστρατεία... 'Ηρθα λοιπόν κι' έγκαταστάθηκα έδω, μαζί μ' αυτούς τούς ανθρώπους, μόνο και μόνο, περιμένοντας την άνοιξη για να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου. 'Ηξερα πως ήσουνα ριψοκίνδυνη κι' ήμουνα σίγουρος πως θάκανες πάλι καμμιά άπερισκεψία... Καμμιά άπερισκεψία που θα σ' έφερνε μέσ' στα χέρια μου...

Κι' ὁ Μπένετ, ἀφοῦ σώπασε λίγο, ὥρθωσε τὸ κορμί του καὶ κοιτάζοντας ἄγρια τὴν νέα κοπέλλα, ποὺ ξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀψηφᾷ, πρόσθεσε :

— Μὰ δὲν χρειάστηκε νὰ κουρασθῶ ὅσο περίμενα γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὰ σχέδια μου... Ἡ παγωμένες ἐκτάσεις φάνηκαν καλές γιὰ μένα... γιατί σὲ παρέδωσαν σὲ μένα, Καίτη, τ' ἀκούς, σὲ μένα !

Καὶ καθὼς πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος της καὶ προχωρώντας μὲ τὰ χέρια ἀνοικτά, ἔκανε νὰ τὴν πιάσῃ. Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμή, ὁ Μπένετ ἀναπήδησε πρὸς τὰ πίσω τρομαγμένος... Ἡ Καίτη, σηκώνοντας τὸ χέρι της τὸν εἶχε πυροβολήσει. Ἡ σφαῖρα σφύριξε ξυστὰ ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ Τζίμ.

Ἀκολούθησε τότε μιὰ ἀφάνταστη σκηνή. Ὁ Ζόμπ κι' ὁ Μάρκος ἄρπαξαν τὴν Καίτη καὶ τὴν ἀφώπλισαν χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Ὁ Τζίμ, ποὺ τὰ μάτια του εἶχαν καὶ ἀπὸ τὴ μπαρούτη, τρίγκλισε κι' ἔκανε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Οἱ ἄλλοι τέσσερες, οὐρλιάσαν τόσο δυνατά, ποὺ τὰ σκυλιὰ στὴ μάντρα τους τρόμαξαν κι' ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν.

Ὁ Μπένετ, ὅμως, συνήλθε ἀμέσως κι' ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῆς Καίτης, ἐνῶ ἀπ' τὸ στόμα του ξέφυγε ἓνα μουγκρητό.

— Ἐλα τώρα μικρούλα μου, νὰ κανονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας. Ἐχομε μιὰ καμτσικιά καὶ μιὰ πιστολιά !

Ὁ Ζόμπ, ὅμως, ποῦχε στὸ μεταξύ μπῆ μπροστὰ ἀπ' τὴν Ἀμερικάννα καὶ τὴν κάλυπτε μὲ τὸ σῶμα του, κρατώντας τὸ πιστόλι τῆς Καίτης, σήκωσε τὸ χέρι του καὶ σημαδεύοντας τοὺς ἄντρες του, τοὺς πρόσταξε ἄγρια :

— Πίσω ὅλοι καὶ σκασμός !

Ὑστερα βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ δικό του πιστόλι, πρόσθεσε δυνατά :

— Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ μιλήσῃ, ὁ πρῶτος ποὺ θὰ κουνηθῇ, θὰ μείνῃ στὸν τόπο !

Οἱ κυνηγοί, ποὺ κατάλαβαν πῶς ὁ γέρος δὲν ἀστελευόντανε καὶ πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του

ὀπισθοχώρησαν ἀμέσως ὅλοι τρομαγμένοι καὶ σώπασαν.

Ὁ Ζόμπ, στρέφοντας πρόσταξε μ' ἓνα νεύμα καὶ τὸ Μάρκο νὰ πάῃ κι' αὐτὸς μαζί τους κι' ὕστερα μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἔδιωξε ἀπὸ κοντά του καὶ τὴ Ναρούτσα. Κι' ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Καίτη, τοὺς κοίταξε ὅλους καλὰ-καλὰ καὶ πρόφερε μὲ δυνατὴ φωνή :

— Τὴ βαρέθηκα ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἱστορία... Καταλάβετε, ἔ ; Λοιπόν, ἐλάτε νὰ ξεμπερδέψουμε μιὰ καὶ καλή !

Ὁ Ροῦπερτ κι' ὁ Φερμπέκε, σὰν πιὸ σοβαροί, ἐπεδοκίμασαν τὰ λόγια τοῦ γέρου :

— Ναί, ναί, ἔχεις δίκη, ἀρχηγέ...

Ὁ Ζόμπ, ὅμως, τοὺς διέκοψε :

— Σκασμός ! Δὲ ρώτησα τὴ γνώμη σας... Διατάζω κι' αὐτὸ εἶναι ἀρκετό !

Κανένας δὲν ἀπάντησε. Ὁ Ζόμπ ἔβαλε τότε τὰ περιστροφὰ στὴ τσέπη του κι' ἀφοῦ εἶπε τῆς Καίτης νὰ καθήσῃ μέσα στὸ «καγιάκι» ὕστερα στρέφοντας στοὺς κυνηγοὺς τοὺς εἶπε :

— Εἴμαστε ὅλοι σύμφωνοι πῶς γιὰ ὅλα ὅσα συνέβησαν φταίει αὐτὴ ἐδῶ ἡ γυναίκα ;

Ὅλοι ἐπεδοκίμασαν τὴ φράση του. Ἡ Καίτη θέλησε καὶ νὰ πῇ, μὰ ὁ γέρος ἀγρίεψε :

— Σιωπή, ἔσεῖς ! Μόνον βλακεῖες ξέρετε νὰ λέτε !

Ὑστερα, μὲ τόνο ἐπίσημο, ἐξακολούθησε :

— Ἐμεῖς ζοῦμε ἐδῶ κάτω ἀπὸ ἓνα νόμο ποὺ τὸν φτιάξαμε μόνοι μας καὶ ποὺ ὅποιος δὲν τὸν σέβεται τιμωρεῖται. Ὁ νόμος αὐτός, ποὺ τὰχει εὐτυχῶς γιὰ μᾶς ὅλα προβλέπει, ἔχει προβλέψει καὶ γιὰ ὅσα συνέβησαν σήμερα.

Ὁ Ροῦπερτ δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶπα πρὶν, ἀρχηγέ, φώναξε διακόπτοντας τὸ Ζόμπ. Ὁ νόμος λέει, πῶς ἂν μιὰ γυναίκα...

— Καναδέ, δὲν εἶπα νὰ σωπάσετε ὅλοι σας ; Τὸν ἀποπῆρε ἄγρια ὁ γέρος, ναί γιὰ ὅχι... Τότε γιατί μιλάς !...

Κι' ὁ γέρος ἀφοῦ σώπασε, σὰν νὰ θελε νὰ συγκεντρώσῃ ξανά τὴ σκέψη του, πρόσθεσε σὲ λίγο μὲ ἐπίσημη φωνή :

— 'Ο νόμος περιέχει ένα έδάφιο που λέει τὰ ἐξῆς : «Σε περίπτωση που μιὰ γυναίκα ἀπάντρευτη ἔρθῃ στὸν καταυλισμό, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ δεχθῇ ἕναν ἄντρα που θὰ τῆς ὀρίσῃ τὸ Συμβούλιο τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀκτῆς».

Ἡ Καίτη, ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης, ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση τῆς κι' ἔκαμε νὰ διαμαρτυρηθῇ. 'Ο Ζόμπ, ὅμως, δὲν τὴν ἄφησε νὰ μιλήσῃ :

— Σιωπή, εἶπα : Δὲ ρωτήσαμε τὴ γνώμη σας !... Σιωπή !...

Ἐξαντλημένη ἀπ' τὴν ἀγωνία, ἡ Καίτη, ἔπεσε μέσα στὸ «καγιάκι». 'Ο Μάρκος θέλησε τότε νὰ πῇ κάτι, μὰ τὸν διέκοψε κι' αὐτὸν ὁ Ζόμπ λέγοντάς του :

— 'Ο νόμος εἶναι σοφός. Ἄν ἀφήσουμε τὴ γυναίκα νὰ φύγῃ θὰ μᾶς πρόδιδε στοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους. Ἄν πάλι τὴν κρατούσαμε στὸν καταυλισμό, χωρὶς νὰ τὴν παντρευθῇ ἕνας ἀπὸ μᾶς, θὰ γινόταν μακελειὸ ἐδῶ πέρα ! 'Ο νόμος λοιπὸν εἶναι σοφός... Ἡ γυναίκα αὐτὴ θὰ γίνῃ ἡ γυναίκα ἑνὸς ἀπὸ μᾶς !

Μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἐνθουσιασμό ἀντήχησε στὸ ἄκουσμα τοῦ νόμου αὐτοῦ, που παρ' ὅλη τὴν σκληρότητά του ἔκρυβε τόση ἀπλοϊκότητα στὸ βάθος του.

Κι' ὁ Ζόμπ συνέχισε :

— Τὸ μόνο που μένει νὰ αποφασίσουμε εἶναι ποίανου γυναικὰ θὰ γίνῃ...

'Ο Ροῦπερτ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του κι' εἶπε :

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, ἀρχηγέ, ὁ νόμος λέει πὼς ὅταν δὲν ὑπάρχει ὁμοφωνία στὴν ἰδιοκτησία ἑνὸς ναυαγίου, τὸ τραβοῦν στὴν τύχη !

— Τί θές νὰ πῇς ; ρώτησεν ὁ γέρος.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἤλθεν ἐδῶ ἄθελά της, θὰ πῇ πὼς εἶναι κι' αὐτὴ ἕνα ναυάγιο... Κι' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει μεταξύ μας καμμιά ὁμοφωνία γιὰ τὴν τύχη της, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τὴν τραβήξουμε στὸν κλῆρο... Αὐτὸ θάναί τὸ καλύτερο κι' ἔτσι δὲν θάχουμε καυγάδες καὶ μαλλώματα !

— Ναί ! Ναί ! Ναί ! φώναξαν ξανά οἱ κυνηγοὶ κι' ἡ χαροῦ-

μενες φωνές τους ἀντήχησαν καὶ πάλι, καλύπτοντας τὸ παράπονο τῆς Καίτης, που γεμάτη φρίκη κι' ἀηδία, εἶχε σωριασθῇ στὸ βάθος τοῦ «καγιάκι» κι' ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της μέσα στίς παλάμες τῶν χειρῶν της.

'Ο Ζόμπ σήκωσε τὸ χέρι κι' εἶπε :

— Εἶσθε ὅλοι σύμφωνοι σ' αὐτὸ που πρότεινε ὁ Ροῦπερτ ;

— Ναί ! Ναί !

Μόνο ὁ Μπένετ κι' ὁ Μάρκος δὲν λέγαν τίποτα. Μὰ κι' αὐτοὶ δὲν ἄργησαν νὰ συμφωνήσουν. 'Ο Μπένετ ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, ἀφοῦ ἀμφιταλαντεύθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ὕστερα, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, εἶπε :

— Κι' ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος !

'Ο Μάρκος πάλι διαβάζοντας στὸ βλέμμα τοῦ Ζόμπ, μιὰ ἄγρια διαταγή, δέχτηκε κι' αὐτός.

Καὶ τότε ὁ ἀρχηγὸς δήλωσεν ἐπίσημα.

— Κατὰ διαταγὴ τοῦ Συμβουλίου τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀκτῆς θὰ τραβήξουμε αὐτὴ τὴ γυναίκα σὲ κλῆρο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασή μου.

— Ζήτω ! κραύγασαν ὅλοι οἱ κυνηγοί.

— Θὰ γράψουμε τὰ ὀνόματα πάνω σὲ κλήρους, ὅπως κάνουμε συνήθως, ρώτησεν ὁ Ροῦπερτ.

— Φυσικά ! ἀπάντησε ὁ ἀρχηγός.

— Πηγαίνω τότε νὰ πάρω ὅτι χρειάζεται ! ἔκανε ὁ Φερμπέ-κε καὶ στρέφοντας ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σὲ λίγο κρατώντας μιὰ πέννα, ἕνα μελανοδοχεῖο καὶ κομματάκια χαρτιοῦ που τᾶδωσε ὅλα στὸν Ζόμπ λέγοντας :

— Γράψε ἐσὺ τὰ ὀνόματα, γέρο, που εἶσαι συνηθισμένος σ' αὐτὲς τίς δουλειές.

'Ο Ζόμπ, κάθησε σ' ἕνα βράχο καὶ πέρνωντας ἀπὸ χάμω ἕνα κομμάτι σανίδας, ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ ὀνόματα, προφέροντάς τα ταυτόχρονα δυνατὰ :

— Νά, γράφω... Μπένετ, Ὁλαφ, Μπόρνχολμ...

— Μὴν ξεχάσῃς τὸν ἑαυτό σου γέρο, θάταν κρίμα ! φώνα-
ξεν ὁ Ροῦπερτ ἀστεειυόμενος.

«Ο άρχηγός γέλασε κι' αυτός.

— Κουτός είμαι ; μουρμούρισε κι' έξακολούθησε νά γράφη :

— Ροϋπερτ... Φερμπέκε...

«Ο Μπένετ κάγχασε κι' είπε με κακία :

— "Ακουσε, άν ό Μάρκος δέν θέλει νά πάρη μέρος στην κλήρωση, δέν πρέπει νά τόν αναγκάσουμε, τόν καύμενούλη...

«Ο Ζόμπ, όμως, τόν διέκοψε απότομα.

— Φτάνει πιά, είπε, φτάνει, τελείωσα...

«Υστερα, μέτρησε ένα-ένα τούς κλήρους και άνακατεύοντάς τους, πρόσθεσε :

— Οί κληροί είναι έπτά, όσοι είμαστε... Τώρα δέν μένει παρά νά τραβήξουμε έναν για νά δοϋμε ποιός θά είνε ό άντρας αύτης της κοπέλλας. Μά πριν άπ' αυτό, θά πρέπει νά δώσουμε τόν όρκο μας...

Οί κυνηγοί μπήκαν σέ γραμμή και τά πρόσωπά τους στράφηκαν πρós τήν καλύβα. «Ο Ζόμπ μουρμούρισε :

— Στην Παναγιά της 'Ακτής και στα λεπίδια των μαχαίριών μας, όρκιζόμαστε πώς αυτός πού τόνομά του θάναί γραμμένο στόν κληρο πού θά βγή, θά γίνη άντρας αύτης της γυναίκας.

Οί κυνηγοί σήκωσαν τó δεξι τους χέρι ενώ με τó άριστερό τους, τραβώντας άπό μέσα άπ' τά θηκάκια τά μαχαίρια τους, τά πρότειναν πρós στην καλύβα τοϋ γέρου, έκεϊ δηλαδή πού βρισκότανε, κρεμασμένο άπ' τó κατάρτι, τó ξυλένιο όμοίωμα της Παναγίας της 'Ακτής.

«Ο Ζόμπ τότε συνέχισε :

— «Όρκιζόμαστε πώς αύτη ή κλήρωση δέν θά δημιουργήση ανάμεσά μας ούτε ζήλειες ούτε δυσaréσκειες... «Όρκιζόμαστε πώς θά βοηθήσουμε και θά προστατεύσουμε, σαν άληθινοί άδελφοί τόν άντρα αύτης της γυναίκας, καθώς και τή γυναίκα του... Τό όρκιζόμαστε !

Με μιá φωνή, ό Ροϋπερτ, ό "Ολαφ, ό Μπόρνχολμ κι' ό Φερμπέκε, επανέλαβαν.

— Τό όρκιζόμαστε !

Μόνο ό Μπένετ κι' ό Μάρκος είχαν μείνει σιωπηλοί, κοι-

τάζοντας κι' οί δυό τους τήν Καίτη, πού πεσμένη μέσα στο «καγιακί», έκλαιγε με λυγμούς :

«Ο Ζόμπ, ρώτησε αύστηρά :

— Λοιπόν, Μπένετ ;

«Ο 'Αμερικάνος άμφιταλαντεύθηκε πάλι για μιá στιγμή κι' ύστερα άνασηκώνοντας άδιάφορα τούς ώμους, σκέφθηκε πώς μιá και δέν είχε κατορθώσει νά επιτύχη έκείνο πού ήθελε, δέν τοϋ έμενε παρά νά ύποταχθί. "Απλώσε λοιπόν τó μαχαίρι του, σήκωσε τó χέρι κι' είπε :

— Τό όρκίζομαι !

«Ο Ζόμπ έστρεψε τότε στο Μάρκο.

— Και σϋ Μάρκο, τί περιμένεις ; τοϋπε μ' αύστηρή φωνή.

«Ο νέος έστρεψε στόν άρχηγό και τόν κοίταζε μ' ένα βλέμμα άπελπισίας. Μά σχεδόν άμέσως αντικρύζοντας τó σκληρό κι' άγριο βλέμμα τοϋ γέρου άρχηγοϋ, έσκυψε τó κεφάλι του κι' είπε κι' αυτός :

— Τό όρκίζομαι !

«Ο Ζόμπ άνακάτωσε ξανά τούς κλήρους μεσ' τή χούφτα του κι' άρχισε νά τούς ξαναμετρά.

— Ένας, δυό, τρεις, τέσσερες, πέντε, έξη, έπτά. Τώρα, ποιός θά τραβήξη ;

— Έσύ, άρχηγέ, είπεν ό Ροϋπερτ, είσαι ό πιό γέρος !

— "Οχι, έκανε ό "Ολαφ, πρέπει νά διαλέξη ό Μάρκος, πού είναι ό πιό νέος !

«Ο Ζόμπ, πρόσθεσε άνυπόμονα :

— Άποφασίστε λοιπόν. Ποιός θά τραβήξη ;

— Έγώ ! άκούστηκε νά λήη μιá φωνή γυναικεία.

"Ολοι στρέψανε κατάπληκτοι πρós τó μέρος πούχε άκουστή ή φωνή. Κι' οί κυνηγοί είδαν τότε τήν Καίτη, με τά μαλλιά ριχμένα πίσω, με τά μάτια πού άστραφταν άπό μιάν άγρια είρωνεία, τήν Καίτη πού τούς κοίταζε με μιá άηδιασμένη περιφρόνηση κι' έλεγε :

— Άφοϋ πρόκειται για μένα, μοϋ φαίνεται πώς έχω τó δικαίωμα νά δοκιμάσω έγώ τήν τύχη μου !

Οί κυνηγοί έμειναν άκίνητοι, μὴ ξέροντας τί νά ποῦν. Ἡ ξαφνική ἐκείνη κι' ἀπάντεχη ἐπέμβαση τῆς Καίτης στή συζήτηση τους καί πιό πολὺ ἡ ἀπαίτησή της νά τραβήξῃ αὐτὴ τὸν κλῆρο, ἀποφασίζοντας ἔτσι ἡ ἴδια γιὰ τὴν τύχη της, ἦρθε νὰ τοὺς ἀναστατώσῃ. Δὲν ἤξεραν τί νά ποῦν καί τὸ σπουδαιότερο τί νά κάνουν. Θάπρεπε νά δεχτοῦν ἢ ὄχι; Θάπρεπε νά τῆς ἐπιτρέψουν νά κάνῃ ὅ,τι ζητοῦσε ἢ ὄχι; Εἶχαν ἄραγες αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Τί ἔλεγε ὁ νόμος τους; Ὁ νόμος αὐτὸς ποὺ ὅλοι τους σέβουνταν ἢ κι' ἂν ἀκόμα δὲν σέβουνταν, δειχνανε τουλάχιστο πῶς τὸν σέβουνταν καί τὸν δεχότανε.

Πρῶτος, ὕστερά ἀπὸ λιγόχρονη σιωπὴ, μίλησε ὁ Ζόμ:

—Ἔστω... Ἀφοῦ τὸ θέλετε... Ἄς γίνῃ κι' αὐτό...

Κι' ὁ γέρο-ἀρχηγὸς τῆς πρότεινε τὸ χέρι του μὲ τοὺς ἐφτά κλῆρους. Ἡ Καίτη προχώρησε. Γύρω της οἱ ἔξη ἄντρες σκυμμένοι σὰν θηρία, παρακολουθοῦσαν κάθε της κίνηση.

Ἡ νέα ἄπλωσε τὸ δεξιὸ χέρι της καί πέρνοντας ἓνα κλῆρο τὸν ξεδίπλωσε μὲ κάποια ταραχὴ ἐνῶ ξακολουθοῦσε πάντα νά κρατᾷ τὸ βλέμμα της πάνω στοὺς κυνηγούς...

Τὰ μάτια τῶν κυνηγῶν ἄστραφταν κι' οἱ ἀνάσσεις τους ξέφευγαν βαρεῖες ἀνάμεσα ἀπ' τὰ στήθη τους.

Κι' ἡ Καίτη, ἀφοῦ ἔρριξε ἓνα γρήγορο βλέμμα πάνω στὸ κλῆρο ποὺ κράτοῦσε καί διάβασε τὸ νομα ποῦταν πάνω του γραμμένο, ὕστερα μὲ μιὰν ἀπότομη κίνηση ἔστρεψε τὸν κλῆρο πρὸς τοὺς κυνηγούς...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΙΣΤΕΙΟΤ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΡΙΣΤΗΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΙΣΤΕΙΟΤ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΝΕΡΙΣΤΗΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΟΙ ΛΥΚΟΙ

Μ' ἓνα γρήγορο πήδημα ἡ Καίτη εἶχε βρεθῇ πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι καί στάθηκε ἔτοιμη νά ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὴ της ἴσαμε τὴν τελευταία στιγμή, ἐνῶ στὰ μάτια της, ποὺ ἔλαμπαν παράξενα θὰ μπορούσε εὐκόλα νά διαβάσῃ τὴν ἀπόφασή της.

Ὁ Ζόμπ, στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, μ' ἐξαιρετικὴ ψυχραιμία, ἔκλεισε πίσω του προσεκτικὰ τὴν πόρτα καί πέρασε τὸ σύρτη. Ὑστερα, χωρὶς νά δείχνῃ πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ νέα καί χωρὶς νά τῆς ρίξῃ οὔτε ἓνα ἔστω βλέμμα, προχώρησε στὸ παράθυρο καί ρίχνοντας ἓνα γρήγορο βλέμμα πρὸς τὰ ὄξω, ἔσκυψε ὕστερα κι' ἐξέτασε τὸ σιδερένιο μάνταλό του.

Οἱ κυνηγοί, κουκουλωμένοι στίς βαρεῖες γούνες τους κουβέντιαζαν ἀκόμα ὄξω ἀπ' τὴ καλύβα του. Ὁ γέρος κοίταζε προσεκτικὰ, μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, τὴν ὁμάδα τους. Τοὺς εἶδε ὕστερα ποὺ γυρνοῦσαν. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς δειχνανε τὸ παράθυρό του κι' ὅλοι τότε στρέφοντας εἶδαν τὸν ἀρχηγὸ τους ποὺ τοὺς παραμόνευε καί ντροπιασμένοι τάχασαν κι' ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, βιάστηκαν ν' ἀπομακρυνθοῦν...

Ὁ Ζόμπ χαμογέλασε εὐχαριστημένα καί κουνώντας τὸ κεφάλι του, προχώρησε πλησιάζοντας τὴ θερμάστρα κι' ἀφοῦ τὴν καθάρισε ἀπ' τίς στάχτες της, ἔρριξε μέσα κάμποσα ξύλα. Κι' ὅταν κι' αὐτὸ τέλειωσε, ἀνασηκώνοντας τὸ σκυμμένο του κορμί καί ξακολουθώντας πάντα νά μὴ δίνῃ σημασία στή νέα, ποὺ εἶχε κουλουριαστῇ περιμένοντας τὴν ἐρωτικὴ του ἐπίθεση, τῆς ἔκλεισε χαρούμενα τὸ μάτι. Ἡ Καίτη ἐννοίωσε τὸ κορμί της ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ τρόμο καί φρίκη. Ὁ γέρος, χωρὶς

νά τὴν ἀφήνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του, ἔβγαλε τὴν πίπα του καὶ γεμίζοντάς τὴν, τὴν ἄναψε κι' ἄρχισε νὰ ρουφᾷ ἡδονικὰ κι' εὐχαριστημένα τὸν καπνὸ του.

Ὑστερα, σέρνοντας τὶς παντοφλές του προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι. Ἡ Καίτη κατάχλωμη ὀπισθοχώρησε γρήγορα. Ὁ Ζόμπ ἔκανε ἓνα δυσάρεστο μωροσμός καὶ τὰ μάγουλά του κοκκίνησαν καὶ ξεκοκκίνησαν, ἐνῶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τοὺς κλήρους, ποὺ μ' αὐτοὺς εἶχε γίνει ἡ κλήρωση, τοὺς τῆς ἔδειξε χαμογελῶντας παράξενα κι' αἰνιγματικά.

Ἡ Καίτη δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν περιέργη στάση τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἡ τύχη τὸν εἶχε ὑποδείξει γιὰ ἄντρα τῆς. Κι' αὐτὸς πάλι, ποὺ φαινότανε σὰν νὰ διασκέδαζε ἐξαιρετικὰ μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, πέταξε τοὺς κλήρους πάνω στὸ τραπέζι καὶ ξεδιπλώνοντας τοὺς ὅλους τοὺς τῆς ἔδειξε λέγοντας μὲ φωνὴ ἡρεμῆ:

— Καθὼς βλέπεις, μικρούλα μου, πάνω σ' ὅλους εἶναι γραμμένο ἓνα ὄνομα. Τὸ ἴδιο ὄνομα, τὸ δικό μου!...

Ἡ Καίτη, ἔσκυψε καὶ κοίταξε ἔτοιμη στὴν παραμικρὴ κίνηση τοῦ γέρου νὰ πηδήσῃ στὴν ἄλλῃ γωνιά τοῦ δωματίου. Μὰ ὁ Ζόμπ, δὲν φαινότανε, τουλάχιστο γιὰ κείνη τὴ στιγμὴ, νάχη μιά τέτοια διάθεση. Στεκόταν στὴ θέση του κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ γελά, ρουφώντας τὸν καπνὸ τοῦ τσιμπουκιῦ του.

Καὶ ξαφνικά, σὰν νᾶθελε θαρρεῖς νὰ βοηθήσῃ τὴν Καίτη στὴ διαπίστωση τῆς ἀλήθειας ποὺ τῆς ἔλεγε, προχώρησε κι' ἔκανε μὲ φωνὴ ζωηρή:

— Ζόμπ... Ζόμπ... Ζόμπ... Ζόμπ... Ζόμπ... Ζόμπ... Ζόμπ... Ἐπτά φορές Ζόμπ!

Ἡ νέα ἀναπήδησε, φωνάζουσα:

— Δηλαδή;

Ὁ γέρος σῶπαινε, γελῶντας γιὰ τὸ ἔξοχο ἀστεῖο του.

— Δηλαδή, βάλατε τὸ ὄνομά σας καὶ στοὺς ἑπτὰ κλήρους; φώναζε ἄγρια ἡ Καίτη μόλις κατορθώνοντας νὰ συγκρατήσῃ τὸ θυμὸ ποὺ τὴν ἔπνιγε.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόφερε μιά λέξη.

— Ναί, μουρμούρισε μέσ' τὰ δόντια του.

Τὸ πρόσωπο τῆς Καίτης πορφύρησε ἀπ' τὴν ἀηδία ποὺ ἐννοιωθε νὰ πλημυρίζῃ τὴν ψυχὴ τῆς.

— Ὡστε δὲν γράψατε τὰ ὀνόματα τῶν συντρόφων σας; Καὶ φαντασθήκατε πὼς θὰ τὸ δεχθῶ ἐγὼ τὸ πρᾶγμα;

Κι' ἐνῶ τὰ μάτια τῆς λαμπύριζαν γεμάτα μῖσος, ἡ νέα κοπέλλα, πρόσθεσε:

— Φυλαχθῆτε ὅμως, γιατί ξέρω νὰ ὑπερασπίζω τὸν ἑαυτό μου!

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, ὁ Ζόμπ, σταματώντας τὸ γέλιο του, χτύπησε τὸ μέτωπό του σὰν νᾶχε θαρρεῖς ξεχάσει κάτι ποὺ τώρα τὸ θυμότανε ξαφνικά. Στρέφοντας, λοιπόν, προχώρησε στὸ ντουλάπι κι' ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του ἓνα κλειδί... Ἡ Καίτη ἔκανε πῆδημα πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἔστρεψε σ' ὅλες τὶς μεριές, λές καὶ ζητοῦσε ἓνα ἀσφαλέστερο καταφύγιο ἢ κανένα στύλο. Μὰ ὁ γέρος, ποὺ καθὼς φαινότανε διασκέδαζε φοβερὰ μὲ τοὺς φόβους τῆς νέας κοπέλλας, δίχως νὰ τὴν προσέξῃ κἄν, ἄνοιξε τὸ ντουλάπι καὶ πέρνοντας ἀπὸ μέσα ἓνα πακέτο μὲ σφαῖρες, τῷ κλείσε ξανά κι' ὕστερα προχωρώντας πρὸς τὸ κρεβάτι του, ἔβγαλε κάτω ἀπ' τὰ δέρματα, μιά καρραμπίνα. Ἡ Καίτη παρακολουθοῦσε ἄφωνη ὅλην ἐκείνη τὴ σκηνή, δίχως νὰ μπορῇ νὰ καταλαβαίνει τίποτα ἀπολύτως.

Μὲ τὸ τσιμποῦκι στὸ στόμα καὶ πολὺ σοβαρὸς, αὐτὴ τὴ φορά, ὁ γέρος προχώρησε πρὸς τὴν Καίτη κρατώντας τὴν καρραμπίνα του. Σὰν ἔφθασε ἀντίκρυ τῆς, τὴν κοίταξε καλὰ-καλὰ κι' ὕστερα κάνοντας νὰ τῆς δώσῃ τὸ ὅπλο ποὺ κρατοῦσε, τῆς εἶπε μὲ στοργικὴ καὶ τρυφερὴ φωνή:

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψτε νὰ σᾶς δώσω μιά συμβουλή. Ἄλλη φορά, λοιπόν, νὰ μὴ πυροβολήτε τόσο γρήγορα... Καὶ νὰ μὴ σημαδεύετε στὸ κεφάλι... Ἄν θέλετε νᾶστε βέβαιη, πὼς θὰ χτυπήσετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλετε, τότε πρέπει νὰ τὸν σημαδεύετε πάντα στὸ στήθος...

Ἡ Καίτη δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ σήμαινε ἡ χειρονομία ἐκείνη τοῦ γέρου. Καὶ καθὼς ἔστεκε ἀκίνητη καὶ τρέμοντας, δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ σ' ὅτι τῆς ἔλεγε κι' ἀκόμα

πιό πολύ ν' ἀπλώση τὸ χέρι της καὶ νὰ πάρη τὴν καραμπίνα ποὺ τῆς ἔδινε ὁ Ζόμπ.

Ὁ γέρος ὁμως ἐπέμενε.

— Εἶναι ἡ δικιά μου ἡ καραμπίνα..., πρόσθεσε μὲ τὴν ἴδια ἥρεμη καὶ στοργικὴ φωνή... Μὴ φοβάστε... Σὰς τὴν προσφέρω... Πάρτε τὴν... Εἶναι δική μου...

Μὲ μιὰ βιαστικὴ κι' ἄγρια κίνηση ἡ Καίτη ἄρπαξε τότε τὴν καραμπίνα καὶ τὰ χέρια της, τὴν ἔσφιξαν δυνατὰ μ' ἀπειρὴ εὐχαρίστηση. Καὶ στὸ ἄγγισμα τῆς ἀτσάλινης κάννης της, ἓνα ἡδονικὸ ἀνατρίχιασμα κέντริσε τὸ κορμί της.

Ὁ Ζόμπ, κούνησε πάλι τὸ κεφάλι του καὶ δίνοντάς της καὶ τὸ πακέτο μὲ τὶς σφαῖρες, πρόσθεσε ἥρεμα :

— Ἡ καραμπίνα αὐτὴ παίρνει ἐπτὰ σφαῖρες... Μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτώσῃ μ' αὐτὴ ἓνα ζευγάρι ἄρκοῦδες ἀπὸ μιὰν ἀπόσταση ἑκατὸν βημάτων... Καταλαβαίνετε ;

Μιὰ κραυγὴ ξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς νέας κοπέλλας. Μιὰ κραυγὴ γεμάτη εὐγνωμοσύνη.

— Μὰ ἐσεῖς, φώναξε, θέλετε νὰ μὲ σώσετε !

Ὁ γέρος ἀναπήδησε ἀπ' τὴ θέση του τρομαγμένος.

— Μὴ φωνάζετε ἔτσι, ἔκανε ἀπότομα. Μὴ φωνάζετε ἔτσι, γιατί μπορεῖ νὰναι κανένας ἀπ' ὅξω καὶ νὰ μᾶς παραμονεύῃ.

Κι' ὁ γέρος καθὼς πρόφερε τὰ παραπάνω λόγια, ἔστρεψε καὶ μὲ γρήγορα βήματα πετάχτηκε πρῶτα στὸ παράθυρο κι' ὕστερα στὴν πόρτα καὶ κοίταξε ὅξω ἀνήσυχος. Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα ἡ Καίτη, μὴ μπορῶντας ἀκόμα νὰ καταλάβῃ καλὰ, καλὰ, τί εἶχε συμβῇ, ἀνοιξε τὸ ὄπλο καὶ τὸ γέμισε μὲ σφαῖρες. Ὁ Ζόμπ γύρισε καὶ τὴν εἶδε. Κι' ἐνῶ πάνω στὰ χεῖλη του χάραζε ἓνα χαρούμενο κι' ἱκανοποιημένο χαμόγελο, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἥρεμη :

— Ἀ μπράβο, βλέπω πὼς τὰ καταφέρνετε καλὰ... Δὲν φαντάζομαι νὰ σὰς εἶναι βαρεῖα ἡ καραμπίνα ;

Ἐπιφυλακτικὴ ἀκόμα, ἡ Καίτη ἀπάντησε ἀπότομα :

— Ἐχῶ μιὰν ἴδια στὸ καράβι μας.

Τὸ χαμόγελο τοῦ Ζόμπ γίνθηκε τότε ἀκόμα πιὸ χαρούμενο.

— Αὐτὸ θὰ πῇ, μουρμούρισε, πὼς εἵμαστε τυχεροί... Προσέξατε μόνο, σὰν θὰ πυροβολήτε... Κλωτσᾷ ἢ ἄτιμη... Κλωτσᾷ φοβερὰ !

— Θὰ τὸ ἔχω ὑπ' ὄψει μου, ἀπάντησε ἡ νέα κάνοντας του ἓνα νόημα εὐχαριστίας.

Κι' ὁ Ζόμπ συμπλήρωσε μὲ ἥρεμη καὶ σιγανὴ φωνή :

— Τώρα εἶστε ἐν τάξει...

Ἡ Καίτη, ποὺ ἐξέταζε τὸ ὄπλο, ἀνασήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι. Τώρα ἀντιλαμβανόταν ὀλοκάθαρα ὅλη τὴν κατάσταση. Προσπαθώντας λοιπὸν νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμίαν της, ἄφησε τὸ ὄπλο κατὰ γῆς κι' ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ της, τώρα ποὺ ἦταν ὠπλισμένη, στρέφοντας τὸ ὑπερήφανο ὄφρος της, κοίταξε τὸ γέρο—ἀρχηγὸ στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε :

— Καὶ τώρα, περιμένω...

Ὁ Ζόμπ, χωρὶς νὰ δείξῃ καὶ τὴν παραμικρὴ συγκίνηση ἔστρεψε καὶ τὴ ρώτησε :

— Τί περιμένετε ;

Ἡ εἰρωνεῖα τοῦ περιέργου συνομιλητοῦ της νευρίασε τὴν νέα, ποὺ φώναζε κτυπώντας τὸ πόδι της στὸ πάτωμα :

— Περιμένω νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τί σημαίνουν ὅλα αὐτά...

Ὁ γέρος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του :

— ὦ ! ἔκανε, δὲν χρειάζονται καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ τὰ καταλάβῃ κανένας... Ἐγὼ θέλω νὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ... Γι' αὐτὸ λοιπὸν φροντίζω γιὰ τὴν φυγὴ σας... Αὐτὸ εἶναι ὅλο... Τίποτα ἄλλο...

— Δὲν καταλαβαίνω, ἔκανε ἡ Καίτη, μὲ φωνὴ ἀπότομη ποὺ ὀλότελα τώρα νευριασμένη ἤθελε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ἐξηγηθῇ καλύτερα.

Μὰ ὁ γέρος δὲν ἦταν συνηθισμένος στὰ πολλὰ λόγια.

— Τὸ πρᾶμα εἶναι ἀπλούστατο..., ἐπανελάβε ξερά, λὲς κι' ἤθελε νὰ δώσῃ ἓνα τέλος στὴ συζήτησή τους. Προτοῦ ἔρθετε στὸν καταυλισμὸ, ζούσαμε ὅλοι μιὰ χαρά, σὰν ἀδέλφια... Μὰ ἔφταξε νάρθετε σεῖς, ἔφταξε νὰ πατήσετε τὸ πόδι σας πάνω σ' αὐτὰ τὰ χῶματα, νὰ ἔφταξαν ἡ δεκαπέντε μόλις

ὄρες πού βρίσκεστε μαζί μας, γιά νά στήσουμε ἀμέσως ἀναμεταξύ μας τόν πόλεμο... Αὐτό, ὅμως, ἐμένα μ' ἐνοχλεῖ. Μ' ἐνοχλεῖ φοβερά. Δέν μ' ἀρέσει. Γιαυτό πρέπει νά φύγετε ἀπ' ἐδῶ καί νά φύγετε μάλιστα μιάν ὥρα ἐνωρίτερα.

Ἡ νέα θέλησε νά τὸν διακόψῃ.

— Μὰ ἐγώ... μουρμούρισε μέσ' τὰ δόντια της.

— Ἀφῆστε με νά σᾶς ἐξηγήσω, ἐπέμενε ὁ γέρος. Ἐμεῖς ἐδῶ εἴμαστε μιὰ συντροφιά ἀνθρώπων, πού δέν θέλουν νάχουν νταραβέρια μέ τὸν ἄλλο κόσμο... Μαζευτήκαμε γιά νά ζήσουμε ἐλεύθεροι, σὰν τοὺς λύκους. Ἐχουμε, καθὼς καταλαβαίνετε, τοὺς λόγους μας...

Ἡ Ἀμερικάννα τὸν διέκοψε ἀπότομα, λέγοντάς του :

— Τὰ ἐγκλήματά σας, βέβαια, θὰ θέλατε νά πῆτε!...

Ὁ Ζόμπ δειχνοντας πὼς δέν προσεβλήθηκε διόλου οὔτε ἀπὸ τὴ λέξη, οὔτε ἀπὸ τὸ περιφρονητικὸ ὕφος τῆς νέας κοπέλλας, ἀρκέστηκε μόνο νά κουνήσῃ τὸ κεφάλι του καί συνέχισε μέ φωνὴ σταθερὴ καί ἡρεμὴ :

— Μπορεῖ, ὅμως, νά εἶναι καί τίποτε ἄλλο, πού ἐσεῖς δέν μπορεῖτε νά τὸ ξέρετε καί πού στοιχίζει στίς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων περισσότερο ἀπὸ τίς τύψεις μιᾶς κλοπῆς ἢ ἐνὸς φόνου.

Ἡ Καίτη, πού δέν κατάλαβε τὴ σημασία τῆς φράσεως τοῦ Ζόμπ, ἔστρεψε καί τὸν ρώτησε ἀπορώντας :

— Δηλαδή ;

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου ἀντήχησε τότε σκληρὴ κι' ἄγρια.

— Δέν ἔχω φώναξῃ, νά σᾶς δώσω πολλὰς ἐξηγήσεις. Μπορῶ, ὅμως, νά σᾶς πῶ, πὼς στὸν καιρὸ μου ἤμουν ἀξιωματικός τοῦ γαλλικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ... δέν ἔχουσα ποτέ μου τὸ αἶμα κανενὸς κι' ἄλλο τόσο δέν ἔκλεψα οὔτε μιὰ δεκάρα... Κι' ὅμως, αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκουμαι ἐδῶ, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους κι' ἀρχηγὸς τους μάλιστα... Καί πρέπει νά ξέρετε, πὼς ἂν ποτὲ τύχη καί μ' ἀνακαλύψουν ἢ Ἀρχὲς τοῦ τόπου μου, θὰ μὲ πιάσουν καί θὰ μὲ βάλουν στὴ φυλακή... Βλέπετε, λοιπόν, πὼς...

Κ' ἦταν τόσο περήφανος ὁ τόνος πού μιλοῦσε ὁ γέρο Ζόμπ

πού, ἡ Καίτη, ἄθελά της, ἐννοίωσε ξαφνικὰ νά τὴν καταλαμβάνῃ ἓνα περίεργο ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού ἔδειχνε τόση ἄγρια ἀξιοπρέπεια.

— Μὰ τί κάνατε λοιπόν ;... ρώτησε μέ σιγανὴ φωνή. Τί κάνατε ; Λιποτακτήσατε ; Προδώσατε ;

Μιὰ ἔκφραση ἀηδίας ξεχύθηκε πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Ζόμπ, πού φώναξε ἄγρια :

— Ἀ, ὄχι ! ὄχι ! Αὐτὸ δέν θὰ τῶκανα ποτέ μου !

Κι' ἡ Καίτη, ἀδυνατώντας ὁλότελα νά καταλάβῃ τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦχε ἀναγκάσει τὸν ἄνθρωπο πού τῆς μιλοῦσε νά ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του καί νάρθῃ νά ἐγκατασταθῇ στὴν πολικὴ ἔρημο, σῶπασε καί τὸν κοίταξε βαθειὰ στὰ μάτια.

Μὰ σὲ λίγο κάνοντας μιὰ τελευταῖα προσπάθεια, τὸν πλησίασε καί μέ φωνὴ τρυφερὴ τώρα τὸν ρώτησε :

— Μὰ τότε γιατί ;... Γιατί ;... Τί εἴσθε τέλος πάντων ;...

Ἐπαναστάτης ;... Ἀναρχικός ;

Ὁ γέρος, ἀφήνοντας νά χαραχθῇ πάνω στὰ χεῖλη του ἓνα παράξενο χαμόγελο, θέλησε νά ἐξηγηθῇ :

— Ἐχω δυστυχῶς ἓνα κακὸ χαρακτήρα... ἔκανε ἥρεμα. Μ' ἀρέσει ἡ δικαιοσύνη σὲ ὅλους καί σὲ ὅλα... Αὐτὸ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ πού μὲ τιμώρησαν.

Μὰ ἡ ἐξήγηση αὐτὴ, δέν ἱκανοποίησε τὴν Καίτη, πού στρέφοντας ξανά καί κοιτάζοντάς τον στὰ μάτια, μουρμούρισε ἥρεμα :

— Δέν καταλαβαίνω !... Δέν καταλαβαίνω...

— Δὲ μπορεῖτε ἐσεῖς νά καταλάβετε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ζόμπ.

— Γιατί δέν μπορῶ νά καταλάβω ; ἔκανε πειραγμένη ἡ Καίτη. Γιατί ;... Μήπως μὲ παίρνετε γιὰ βλάκα ;

Ὁ Ζόμπ γέλασε καί θέλησε νά τῆς δώσῃ μιὰ ἐξήγηση :

— Εἴσθε πάρα πολὺ πλούσια... ἢ πάρα πολὺ εὐτυχισμένη γιὰ νά καταλάβετε πὼς δέν μποροῦσα νά χωνέψω τὸ ἄδικο... Ὡστόσο ὅμως μάθετε πὼς ἔσπασα κάποτε στὸ ξύλο ἓναν ἄνθρωπο μου καί μὲ πέρασαν ἀπὸ ναυτοδικεῖο... Τὰ ἄλλα δέν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἀκοῦστε, ὅμως, αὐτὸ πού θὰ σᾶς πῶ : Κατῶρ-

θωσα νά ἐπιβάλω ἐδῶ ἓνα νόμο δικό μας, μιὰ τάξη φτιαγμένη γιὰ μᾶς πού ζοῦμε ἡσυχοὶ καὶ ἐλεύθεροὶ σ' αὐτὴ τὴν ξεχασμένη γωνιά τῆς γῆς... Καὶ ξαφνικά, νά πού πέφτετε σὰν ἀληθινὰ θύελλα ἀπάνω μας...

Ἡ Καίτη, προσπάθησε νά πῇ κάτι, μὰ ὁ γέρος δὲν τῆς ἔδωσε καιρό.

— ὦ! ναί! τὸ ξέρω, βιάστηκε νά προσθέσῃ. Τὸ ξέρω πὼς δὲν φταίτε ἐσεῖς ἂν ἦρθατε ἐδῶ κι' αὐτὸ εἶναι ἡ μόνη σας δικαιολογία. Μὰ ὅπως καὶ νᾶναι, οἱ φτωχοὶ μου σύντροφοι, ἀναστατώθηκαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού σᾶς εἶδαν ἐδῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς δὲ μπορῶ νά τοὺς κατηγορήσω γι' αὐτό... Κι' ἔπειτα ἐπειδὴ μὲ ὑπακούουν σὲ ὅλα, θὰ φώναζαν λίγο κι' ὕστερα θὰ ἡσύχαζαν καὶ ἐσεῖς θὰ φεύγατε ἡσυχα ἡσυχα ὅπως ἦρθατε... Ὁ διάβολος, ὅμως, τὰ ἔφερε νά βρίσκεται ἐδῶ αὐτὸ τὸ κτῆνος ὁ Μπένετ...

Ἡ Καίτη ἔσφιξε τὸ ὄπλο τῆς κι' εἶπε:

— ὦ! αὐτὸν δὲν τὸν φοβάμαι πιά!...

Ὁ Ζόμπ χαμογέλασε.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, σᾶς ἔδωσα καὶ γὼ αὐτὴ τὴν καραμπίνα, συμπλήρωσε μ' ἡρεμὴ κι' εὐχαριστημένη φωνή.

— Σᾶς εὐχαριστῶ!... Σᾶς εὐχαριστῶ...

Μὰ ὁ γέρος, μὴ δίνοντάς τῆς προσοχή, συνέχισε στὸν ἴδιο ἡρεμὸ τόνο:

— ὦ! πρέπει νά ξέρετε, πὼς ἡ προσωπικὴ σας ὑποθέσεις δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καθόλου! Τὸ ἴδιο δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἡ προσωπικὴς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων συντρόφων μου... Κι' οὔτε θέλω νά τίς μάθω! Ἐγὼ ἓνα μονάχα πράμα ξέρω. Κι' αὐτὸ εἶναι πὼς ὁ καταυλισμός μας κινδυνεύει νά διαλυθῇ ἀπὸ δική σας αἰτία, ἀπὸ αἰτία δική σας καὶ τοῦ Μπένετ... Συνεπῶς, ἐμένα, σὰν ἀρχηγὸς πού εἶμαι, μοῦ μένουν νά κάνω δυὸ πράγματα μόνο: ἢ νά τὸν ἀφήσω νά σᾶς ἀρπάξῃ καὶ τότε ἐδῶ πέρα θὰ γίνουν ὅλα ἄνω κάτω, ἢ νά κανονίσω τὰ πράματα ἔτσι πού νά τοῦ σπάσετε τὰ μοῦτρα τὴν πρώτη φορὰ πού θὰ θελήσῃ νά κάμῃ καμμιά φασαρία. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς

Ἡ Καίτη ἔσφιξε τὸ ὄπλο τῆς κι' εἶπε:

— ὦ! αὐτὸν δὲν τὸν φοβάμαι πιά!...

σας έδωσα τήν καραμπίνα, γιά νά τελειώση αὐτή ἡ δουλειά μιὰ ὥρα ἐνωρίτερα. . . . Καί τώρα θά σας ἀνοίξω τήν πόρτα γιά νά τὸ σκάσετε ἡσυχά-ἡσυχά. . . Ἄν, ὅμως, φανῇ πουθενά αὐτός ὁ Μπένετ, μὴ διστάσετε : χτυπήστε τον !

— Εὐχαριστῶ ! . . . Εὐχαριστῶ, ξαναμουρμούρισε ἡ Καίτη.

Μὰ καί πάλι ὁ γέρο Ζόμπ, μὴ δίνοντας καμμιά προσοχή στίς εὐχαριστίες της, συνέχισε ἤρεμα καί σταθερά :

— Ἀκοῦστε ὅμως ! Πρέπει νά ξέρετε πὼς σας ἐπιτρέπω νά πυροβολήσετε μονάχα ἐναντίον τοῦ Μπένετ. Τοὺς ἄλλους νά μὴν μοῦ τοὺς πειράξετε, γιατί θά λυπηθῶ πολύ. Γιατί πρέπει νά ξέρετε, πὼς ἂν κι' εἶναι φωνακλάδες, στὸ βάθος, ὅμως, ὅλοι τοὺς ἔχουν χρυσή καρδιά. . . Σὲ περίπτωση λοιπὸν ποὺ θά ξεμπερδέψετε ἐσεῖς μὲ τὸν Μπένετ, τοὺς ἄλλους ἀναλαμβάνω νά τοὺς κανονίσω ἐγώ. . . Ὑστερα, μὴ ξεχνάτε κι' ὅλας πὼς μονάχα ἐσεῖς εἴσθε ὡπλισμένη σ' ὄλο τὸν καταυλισμό.

Ἡ νέα δὲ μπόρεσε νά κρύψῃ τὴν ἐκπληξή της :

— Πὼς γίνεται αὐτό ; ρώτησε.

Ὁ Ζόμπ ἀπάντησε γελῶντας :

— Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο μας, ὅλοι οἱ κυνηγοί, μόλις γυρίσουν στὸν καταυλισμό, κρατᾶνε τὰ τουφέκια τους, μὰ μοῦ παραδίδουν τίς σφαῖρες ποὺ τίς φυλάω σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι. Ἔτσι μονάχα ἐσεῖς ἔχετε σφαῖρες αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἐνα χαρούμενο χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλη τῆς Καίτης, ποὺ ἐννοιωθε τώρα τὸν ἑαυτὸ της ὀλότελα ἀσφαλισμένο.

— Ἦσυχάσατε ἐπὶ τέλους τώρα ; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Ζόμπ στρέφοντας καί κοιτάζοντάς τὴν στὰ μάτια.

Ξεσπῶντας σ' ἓνα νευρικό γέλιο ἡ Καίτη ἀπάντησε :

— Ναί, κύριε Ζόμπ.

Ἀκούοντας τὴ λέξη «κύριε» ὁ γέρος ἔκανε ἓνα μορφασμὸ καί κοιτάζοντας τὴ νέα κοπέλλα στὰ μάτια, τῆς εἶπε μ' ἓνα ἀστεῖο τόνο στὴ φωνή :

— Μὴ μὲ λέτε «κύριε», γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ. . . Μὴ μὲ λέτε «κύριε». Δὲν εἶμαι συνηθισμένος σ' αὐτὸ τὸν τίτλο. . . Λέγετέ με «μπάρμπα Ζόμπ» . . .

— Νὰ σας φωνάζω κι' ἐγὼ ὅπως σας φωνάζουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. . . , ἀπάντησε ἡ Ἀμερικάννα, κάνοντας ἓνα μορφασμὸ ἀηδίας. ὦ, ὅχι, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. . .

Τότε ὁ γέρος, μὲ μιὰν ἀλλόκοτη συγκίνηση στὴ φωνή κι' ἐνῶ τὰ μάτια του στυλώνονταν κάπου μακριὰ ἐκεῖ, πολὺ μακριὰ, πρόφερε :

— Ὅχι, λέγετέ με καί σεῖς «μπάρμπα Ζόμπ», ὅπως θά μ' ἔλεγε, ἂν ποτὲ τὴν ξανάβλεπα κι' ἡ κόρη μου ποὺ ἔμεινε στὴ Βρεττάνη. . . στὴ Βρεττάνη ποὺ δὲν θά ξαναγυρίσω !

Ἐνα δάκρυ θόλωσε τὰ μάτια του κι' ἀναγκάστηκε νά γυρίσῃ τὸ κεφάλι γιά νά μὴν δῇ ἡ Καίτη τὴ συγκίνησί του. Μὰ ἡ Ἀμερικάννα, ποὺ ἐννοίωσε τὴ συγκίνησή του, ἀφοῦ σώπασε λίγο, λὲς ἀπὸ σεβασμὸ γιά τὸν πόνο τοῦ γέρο-Ζόμπ, ἀπλῶσε ὕστερα τὸ χέρι της πρὸς μέρος του μὲ τὴν παλάμη ἀνοιχτή. Ὁ γέρος ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι καί πέρνοντας μέσα στὰ χοντρά δάκτυλά του τὸ μικρούλικό χεράκι τῆς νέας, τῷ σφίξε δυνατὰ.

— Ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλετε, ἔκανε χαμογελῶντας ἡ Καίτη, πάει καλὰ μπάρμπα-Ζόμπ.

Ὁ γέρος ὠρθώθηκε χαρούμενος :

— Τώρα πρέπει νά ἐτοιμαστοῦμε εἶπε. Θά πεινάτε, ἔ; . . . ὦ, μὴ λέτε ὅχι ! ὅταν κινδύνεψε κανένας νά πεθάνῃ ἀπ' τὴν παγωνιά, ψοφᾷ ἀπὸ πείνα ! Λοιπὸν, καθήστε στὸ τραπέζι καί φάτε μ' ὅλη σας τὴν ὄρεξη. . . Θά σας δώσω τὰ πιάτα καί τὰ μαχαιροπήρουνα τὰ δικά μου, ποὺ τὰ κρατῶ πάντοτε καθαρὰ. . .

Ἡ ὁμιλία αὐτὴ διασκέδασε τὴν Καίτη, ποὺ στρέφοντας τοῦπε :

— Καί πραγματικά, μπάρμπα Ζόμπ, ἄρχισα νά ζαλιζομαι κι' ὅλας ἀπ' τὴν πείνα.

Ὁ γέρος δίχως νά προσέχῃ πιά στὰ λόγια της, ἔβγαλε κι' ἀράδιασε πάνω στὸ τραπέζι κάμποσα φαγώσιμα : καπνισμένο κρέας, παστωμένο ψάρι, βούτυρο, ψωμί. Ὅλα αὐτὰ τᾶχε πάρει ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ ντουλάπι. Ὑστερα πῆγε καί πήρε τὴν τσαγέρα ποὺ βράζε πάνω στὴ θερμάστρα.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ λουκούλειο γεῖμα, μπάρμπα Ζόμπ, εἶπεν χαμογελῶντας ἡ Καίτη.

«Ο γέρος πού θαρρείς κι' εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τῆς νέας, βιάστηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

— Φᾶτε μὲ ὄρεξη, ἔκανε. Ὅσο περισσότερο κρύο κάνει, τόσο περισσότερο πρέπει νὰ τρώῃ κανέννας... Ἐσεῖς προπαντὸς πρέπει νὰ φᾶτε πολὺ, γιατί μὴ ξεχνᾶτε πὼς πρέπει νὰ πάρετε δυνάμεις γιὰ τὸ ταξίδι σας... Βέβαια, τὰ φαγητὰ πού σᾶς προσφέρω δὲν εἶναι σὰν κι' αὐτὰ πού τρώτε στὸ καράβι σας, μὰ δυστυχῶς δέν...

Μὲ τὸ στόμα γεμᾶτο, ἡ Καίτη τὸν διέκοψε:

— Ἰσα, ἴσα μπάρμπα-Ζόμπ, πού εἶμαι συνηθισμένη σ' αὐτὴ τὴν κουζίνα... Εἶναι τὸ δεύτερο καλοκαίρι πού ἔρχομαι νὰ κυνηγήσω στίς πολικὲς θάλασσες...

«Ο γέρος τὴν κοίταξε νὰ τρώῃ, μόλις κατορθώνοντας νὰ κρύψῃ τὸ θαυμασμό πού ἐννοιῶθε γιὰ τὴν τόλμη καὶ τὴν ψυχραιμία τῆς νέας αὐτῆς κοπέλλας.

— Ἀ, τὸ βλέπω, μουρμούρισε σὲ λίγο, πὼς εἴσθε μιὰ λεβέντισσα, ἐσεῖς... Θᾶταν, λοιπόν, κρῖμα νὰ σᾶς ἀφήσουμε στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ παλιοτόμαρου, πού τόλμησε νὰ ἔρθῃ μαζί μας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς παρακολουθήσῃ... Ἄν ἤξερα ἀπὸ πρὶν πὼς εἶχε αὐτὸ τὸ σχέδιο θὰ φρόντιζα νὰ τὰ κανόνιζα καλύτερα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ἡ Καίτη διακόπτωντάς τον ξανά, τοῦπε κάνοντας μιὰ ὑπερήφανη χειρονομία:

— Χάρis σὲ σᾶς, μπάρμπα-Ζόμπ, τώρα δὲ φοβᾶμαι τίποτα.

«Ο γέρος χαμογέλασε.

— Ἀληθινὴ λεβέντισσα, τέλος πάντων! πρόσθεσε... Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ παλιοτόμαρο αὐτό, ὁ Μπένετ, δὲν θὰ σᾶς ξεφύγῃ. Μόνο, πού ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ τελείωνε αὐτὴ ἡ δουλειὰ χωρὶς αἵματα.

Μὰ ξαφνικά, ὁ γέρος ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τέντωσε τ' αὐτί του. Ἡ Καίτη, βλέποντας κάποια ἀνησυχία στὰ χαρακτηριστικά τοῦ συντρόφου τῆς, σταμάτησε τὸ φαί τῆς κι' ἄρπαξε μηχανικὰ τὴν караμπίνα τῆς.

«Ο γέρος σηκώθηκε μουρμουρίζοντας:

— Κάποιος ἔρχεται... Κι' ὅμως ἐγὼ τοὺς ἀπαγόρευσα νὰ κάνουν ἔστω κι' ἓνα βῆμα...

— Μήπως πρόκειται γιὰ καμμιά νέα ἐπίθεση; ρώτησε ἡρεμὰ ἡ Καίτη. Εἶμαι ἑτοιμὴ.

«Ο γέρος ἔστρεψε κι' ἀφοῦ τὴν κοίταξε λίγο, θαυμάζοντας ξανά τὴν τόλμη καὶ τὴν ψυχραιμία τῆς, σφύριξε ὕστερα ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Ὅχι, κόρη μου, μὴν κάνῃς τίποτα χωρὶς νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Καὶ προχωρῶντας στὸ παράθυρο, ἔσκυψε καὶ κοίταξε ἀπ' τὸ τζάμι. Ἀπ' ὄξω ἀκούονταν μερικὰ βήματα. Ἦταν φανερὸ πὼς κάποιος πλησίαζε. «Ο Ζόμπ, σούφρωσε τὰ φρύδια του. Τὰ βήματα στὸ μεταξὺ σταμάτησαν μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ὕστερα ἀκούστηκαν πάνω τῆς δυὸ-τρὶα βιαστικὰ χτυπήματα.

— Ποιὸς εἶναι αὐτοῦ; μούγγρισε ὁ γέρος.

Μιὰ πνιγμένη φωνὴ ἀκούστηκε σὲ ἀπάντηση:

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀρχηγέ, ἄνοιξέ μου γρήγορα...

«Ο Ζόμπ ἀνασηκώθηκε κι' εἶπε βιαστικὰ στὴ Καίτη.

— Εἶναι ὁ Μάρκος Ντιντιέ..., ὁ καλύτερος ἀσφαλῶς ἀπ' ὅλους τους... Βέβαια, κυνηγὸς δὲν εἶναι... Μὰ ξέρεῖ πράματα πού κανέννας ἄλλος ἀπὸ μᾶς δὲν τὰ ξέρεῖ... Αὐτὸς σᾶς περιποιήθηκε καὶ σᾶς γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἀπ' ἔξω ἀκούστηκε πάλι ἡ πνιγμένη φωνὴ τοῦ Μάρκου:

— Ἀνοιξέ μου, ἀρχηγέ, ἄνοιξε γλήγορα...

«Ο Ζόμπ φώναξε:

— Δὲν σὲ χρειάζομαι ἀπόψε, παλληκάρι μου...

— Ἐγὼ, ὅμως, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω!

Στὸν τόνο τοῦ Μάρκου προδινόταν τώρα κάποια παράκληση. «Ο Ζόμπ, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίτης καὶ τὴν κοίταξε.

— Νὰ τοῦ ἀνοίξω; ρώτησε. Δὲν εἶναι ἄγριος αὐτός, οὔτε μπεκρῆς σὰν τοὺς ἄλλους. Καὶ τὸ κυριώτερο συχαίνεται τὸ Μπένετ... Ἀφήστε, λοιπόν, τὸ τουφέκι σας κι' ἐξακολουθήστε ἡσυχὰ τὸ φαί σας...

Ἀπ' ὄξω, ὁ Μάρκος ἐπέμενε καὶ φώναζε δυνατὰ:

— "Ανοιξέ μου, άρχηγέ, γρήγορα..." "Ανοιξέ μου..." "Ανοιξέ μου άμέσως. Κουνήσου, για τ' όνομα του θεού!

Ο Ζόμπ τράβηξε τότε τó σύρτη της πόρτας.

— Μά τί σ' έπιασε και βιάζεσαι έτσι, μούγγρισε γκρινιάζοντας, Έ; Τί σ' έπιασε τέτοια ώρα;... Δέ μπορείς τάχα νά περιμένης λιγάκι;

Η πόρτα άνοιξε κι' ό Μάρκος, άφοϋ έρριξε πίσω του μιá έρευνητική ματιά, σάν νά φοβόταν μήπως τόν παρακολουθοϋσαν, γλϋστρησε γρήγορα και μπήκε μέσα. "Υστερα έκλεισε προσεκτικά πίσω του την πόρτα και προχωρώντας λίγο μεσ' τó δωμάτιο, είπε κοιτάζοντας τó Ζόμπ:

— "Ηρθα νά σέ ειδοποιήσω, άρχηγέ, πώς διατρέχεις μεγάλο κίνδυνο.

Ο Ζόμπ, σούφρωσε ξανά τά φρύδια του.

— Τί κίνδυνο; ρώτησε με βραχνή φωνή.

Ο Μάρκος έδειξε με τó χέρι πρós τά όξω και πρόσθεσε:

— Αϋτοί έδω... θέλουν νά σέ σκοτώσουν...

— Με κοροϊδεύεις; μούγγρισε ό Ζόμπ.

Ο νέος σήκωσε τó χέρι του έπίσημα:

— "Άρχηγέ, σοϋ όρκίζομαι... Νόμισες πώς θά σέ υπάκουαν και πώς θά πήγαιναν νά δουλέψουν στο γδάρσιμο της φάλαινας... Αϋτή τη στιγμή, όμως, έχουν όλοι τους μαζευθί πίσω άπό τη φάλαйна για νά μην τούς βλέπεις και συζητούν γυρεύοντας την καθαίρεσή σου...

— Τί είπες; φώναξε άγρια ό Ζόμπ και τά μάτια του άστραψαν. Τρελλάθηκες;

Μά ό Μάρκος μη δίνοντάς του προσοχή έξακολούθησε με φωνή άλαφιασμένη:

— Ναι, άρχηγέ. Έγώ κρύφτηκα πίσω άπό ένα βράχο για νά μην με δοϋν και τούς άκουσα που λέγανε πώς για νά πέση ό κληρος σέ σένα, κάποια βρωμοδουλειά θάχες κάνη.

— "Όχι δά; Έκανε εϋθυμα ό Ζόμπ ξαναβρίσκοντας με μιáς τó κέφι του. Βρέ τούς βλάκες...

Μά ή Καίτη, άκούγοντας τη παραπάνω φράση, άφησε την

καραμπίνα που κρατοϋσε και με μιá γρήγορη κίνηση άρπάζοντας τούς έπτá κλήρους, που ήσαν άπάνω στο τραπέζι, τούς έσχισε βιαστικά. Ο Μάρκος γϋρισε και κοίταξε την Άμερικανόπούλα, που ντροπιασμένη ή φοβισμένη, κοκκίνισε σάν παπαρούνα και τόν κοιτοϋσε άφωνη.

— "Α, ώστε ήταν αλήθεια; μурμουρίσε ό Μάρκος, που κάτι άρχισε νά υποπτεύεται.

Ο Ζόμπ, όμως, που ήταν άπόλυτα βέβαιος, πώς ό Μάρκος ήτανε με τó μέρος του και πώς κι' αϋτός θάταν έτοιμος νά κάνη τó πán για νά γλυτώση τη ναυαγó άπό τά νύχια του Μπένετ, οϋτε πρόσεξε καθόλου στα λόγια του.

Μά κι' ή Καίτη, που κατάλαβε τη διαφορά αϋτή του Μάρκου άπ' τούς άλλους, νοιώθοντας τó βλέμμα του νέου νά στυλώνεται άπάνω της με θαυμασμό, γϋρισε τó κεφάλι της άπ' την άλλη μεριά, δυσχεστημένη θαρρείς, γιατί αίσθανότανε πώς ό θαυμασμός του Μάρκου όχι μόνο δέν την πείραζε, μά είχε άρχίσει νά της είναι ευχάριστος.

Ο Ζόμπ, τούς παρακολουθοϋσε και τούς δυό, προσπαθώντας νά συγκρατήση ένα αϋθόρμητο χαρούμενο χαμόγελο που έσκαγε πάνω στα χείλη του.

Ο Μάρκος έξακολούθησε:

— Τότε ό Μπένετ, μούγγρισε, είπε πώς είσαι ένας πλαστογράφος... "Ένας ψεύτης... "Ένας προδότης... Κι' έλεγε, όλο κι' έλεγε... Ξέρεις δά έσύ, άρχηγέ, πώς μιλά σάν θέλει νά πετύχη κάτι... Δέν άφηνε τούς άλλους νά άρθρώσουν οϋτε μιá λέξη. Και στο τέλος είπε, πώς δπως σέ είχαν άλλοτες έκλέξει άρχηγό, έτσι μπορούσαν τώρα νά σέ καθαιρέσουν και νά διαλέξουν έναν άλλο άρχηγό...

— Κι' αϋτός ό καινούργιος άρχηγός θάταν βέβαια ό ίδιος, έ; ρώτησεν ό Ζόμπ με φωνή γεμάτη σκληρή είρωνεία.

— "Αμ, βέβαια... άπάντησε ό Μάρκος ήρεμα. Και τότε σάν τούς είδα ν' ανάβουν και νά κορώνουν και νά μη δίνουν προσοχή καμμιά σέ μένα, τώβαλα στα πόδια κι' ήρθα νά σέ ειδοποιήσω... Ξέρεις, άνέβασαν τη Ναρούτσα στην πλάτη

της φάλαινας νά σέ παρακολουθῇ... Καί τώρα πού στᾶπα ὄλα, ἔχω νά σοῦ προσθέσω ἀρχηγέ, πῶς ἂν χρειάζεσαι τίποτε καί ἂν μπορῶ νά σοῦ φανῶ χρήσιμος, πρέπει νά ξέρης πῶς εἶμαι...

Κι' ὁ Μάρκος σταμάτησε, μурμουρίζοντας ἀσυνάρτητα κι' ἀδυνατώντας θαρρεῖς νά βρῇ τίς λέξεις πού τοῦ χρειαζότανε γιά νά συνεχίσῃ. Τά μάτια του στρέφονταν μιά πάνω στήν Καίτη καί μιά πάνω στό γέρο.

Ἐ Ζόμπ εἶπε τότε μέ τόνο ἐπίσημο :

— Καλᾶ σέ εἶχα καταλάβει, ἀγόρι μου. Εἶσαι καλὸ παληκάρι. Σ' εὐχαριστῶ, Μάρκο.

Καί πέρνοντας ἀπὸ τῇ θερμάστρα ἓνα ἀναμμένο ξυλάρaki ἀναψε ξανά τὴν πίπα του, πού στό διάστημα αὐτὸ εἶχε σβύσει κι' ἄρχισε νά καπνίζει ἡρεμα.

Μπροστά σ' αὐτὴ τὴν ψυχραιμία, ὁ Μάρκος δὲ μπόρεσε νά κρατηθῇ καί φώναξε :

— Μὰ δὲν κατάλαβες ἀκόμα, ἀρχηγέ; Αὐτοὶ ἐπαναστάτησαν... Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μποροῦν νά σοῦ ἐπιτεθοῦν...

Ἐ γέρος μούγγρισε τότε περιφρονητικά :

— ὦ, αὐτοὶ ἄλλα λέν καί ἄλλα κάνουν... τοὺς ξέρω καλά... Μὴ φοβάσαι...

Ἐ νέος, ὅμως, ἐπέμεινε.

— Βέβαια, ἔκανε μέ φωνὴ τρομαγμένη, αὐτὸ πού λές εἶναι σωστό, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ κτῆνος. Μὰ ἀπ' αὐτὸν ὄλα μπορεῖ νά τὰ περιμένῃ κανένας... Ὅλα...

— Οὔτε κι' αὐτὸν τὸν φοβοῦμαι! ἀπάντησε ὁ γέρο Ζόμπ μέ τὴν ἴδια περιφρόνηση.

— Ἐχετε ἄδικο, ἔκανε τότε ἡ Καίτη μπαίνοντας ξαφνικά στὴ συζήτησή τους. Ἐγὼ πού τὸν γνωρίζω καλύτερα ἀπὸ σᾶς, σᾶς λέω πῶς ὄλα πρέπει νά τὰ περιμένῃ κανεῖς ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο σὰν κι' αὐτόν... Φυλαχτῇτε λοιπόν, μπάρμπα—Ζόμπ!

— Ναί, φυλάξου, φυλάξου καλά μπάρμπα Ζόμπ! ἐπανελάμβανε ὁ Μάρκος.

Ἐ γέρος ἀνασήκωσε τοὺς ὠμούς κι' ἄρχισε νά συλογίζεται, τραβώντας βαθειᾶς ρουφηξιὲς ἀπὸ τὸ τσιμποῦκι του.

Καί ξαφνικά σταματώντας καί πέρνοντας θαρρεῖς τὴν ἀπόφασή του ἔστρεψε καί... τοὺς εἶπε μέ φωνὴ ἐπίσημη :

— ὦραϊα λοιπόν! Ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλετε, ἄς γίνῃ ὅπως λέτε! Πηγαίνω νά δῶ τί τρέχει.

Καί λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πῆρε τὸ σκουφί του καί τὴ γούνα του κι' ἔκανε νά βγῇ.

Μὰ ἡ Καίτη, πετάχτηκε τότε στὴ μέση καί μιά κραυγὴ ἀπογνώσεως ἐσχίζε τὸ στήθος της.

— Ποῦ πηγαίνετε; φώναξε.

— Πηγαίνω νά τοὺς βρῶ καί νά κουβεντιάσω μαζί τους, ἀπάντησε ἡρεμα ὁ Ζόμπ.

Οἱ δυὸ νέοι διαμαρτυρήθηκαν.

— Μὰ αὐτὸ πού πᾶτε νά κάνετε εἶναι τρέλλα! φώναξε ἡ Καίτη. Κινδυνεύει ἡ ζωὴ σας!

— Εἶναι ἔξω φρενῶν μαζί σου, ἔκανε ὁ Μάρκος. Πρόσεξε λοιπόν! Θὰ πηδήσουν ἀπάνω σου καί θὰ σέ σκοτώσουν προτοῦ προφτάξης νά πῇς λέξη.

Ἐ γέρος γελοῦσε σαρκαστικά.

— Νὰ σκοτώσουν ἓνα γέρο λύκο σὰν καί μένα; εἶπε Ἐς δοκιμάσουν... Βέβαια, νά φωνάζουν, ξέρουν. Μὰ κανένας τοὺς δὲν τολμᾷ νά μέ κοιτάξῃ κατάφατσα... Οὔτε κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ περίφημος ὁ Μπένετ τους... Μιά ματιὰ μονάχα νά τοὺς ρίξω καί θὰ εἶναι ἀρκετὴ γιά νά...

— Τότε, θάρθῶ μαζί σου, τὸν διέκοψε ὁ Μάρκος βγάζοντας ταυτόχρονα τὸ μαχαίρι του.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο! φώναξε ἡ Καίτη κι' ἄρπαξε μέ μιά γρήγορη κίνηση τὴ καρμπίνα της.

Στὸ πρόσωπο τοῦ Ζόμπ ξεχύθηκε μιά χαρούμενη ἔκφραση.

— Παλιόπαιδα! εἶπε μέ μιά περίεργη τρυφερότητα στὴ φωνή. Παλιόπαιδα! Μὴ ξεχνᾶτε πῶς ἐσεῖς οἱ δυὸ πρέπει νά μείνετε ἐδῶ. Ναί! τὸ διατάζω! Πρῶτα ἀπ' ὄλα, γιατί ἐκεῖ θὰ μ' ἐμποδίσετε νά κάνω τὴ δουλειά μου κι' ὕστερα γιατί ἂν μείνετε ἐδῶ, θὰ μπορέσετε ἴσως νά μοῦ φανῇτε χρήσιμοι... Ἀκοῦστε, λοιπόν, ἐνῶ ἐγὼ θὰ συζητῶ μαζί τους, ἐσεῖς θὰ

έτοιμάσετε έδω ό,τι χρειάζεται για να φύγουμε κι' οί τρεις μας. Όπλα, τρόφιμα και φορέματα. Σάν θα γυρίσω, οί σύντροφοι θάχουν ήσυχάση και θάχουν ήρεμήση. Και τότε θα μπορέσουμε να μπαρκάρουμε κι' οί τρεις μας άνενόχλητοι και να πάμε να βρούμε τo καράβι του πατέρα σας, που ασφαλώς κάπου έδω θα ζητᾶ να σᾶς βρῇ, άνάμεσα στους πάγους....

Οί δυο νέοι θέλησαν και πάλι να διαμαρτυρηθούν, μα ό γέρος, πεισματάρης όπως πάντα, τους έμπόδισε να μιλήσουν και φορώντας βιαστικά τη γούνα του, βγήκε όξω μουρμουρίζοντας μεσ' τὰ δόντια του :

— Πηγαίνω στο Συμβούλιο της Νεκρής Φάλαινας. Κι' άλλοίμονο σ' αυτόν που δέν θα συμφωνήση μαζί μου από την πρώτη στιγμή. Έσείς στρωθήτε τώρα στη δουλειά. Πρέπει, σάν γυρίσω νᾶναι όλα έτοιμα.

Ταυτόχρονα έκλεισε πίσω του την πόρτα και τὰ βαρειά του βήματα άντήχησαν πάνω στο παγωμένο έδαφος. Ό Μάρκος έτρεξε στο παράθυρο.

— Είναι πολύ τολμηρό, αυτό που κάνει ό μπάρμπα-Ζόμπ! μουρμούρισε φοβισμένα ή Καίτη.

— Τολμηρό κι' επικίνδυνο! πρόσθεσε ό Μάρκος. Οί σύντροφοι είναι τρομερά έρεθισμένοι σήμερα. Κι' αυτός ό Μπένετ είναι ένα κτηνος, που έχει άρκετή έπιρροή άπάνω τους.

— Χθές μου γλύτωσε ό Μπένετ, μουρμούρισε ή Καίτη. Σήμερα, όμως, δέν θα συμβῇ τo ίδιο, γιατί έχουμε παλιούς λογαριασμούς να κανονίσουμε έμείς οί δυό!

Ό Μάρκος σάπαινε, προσπαθώντας ν' άκούση κανένα θόρυβο άπ' όξω. Ξαφνικά γύρισε προς την Καίτη και της είπε :

— Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα :

Πολύ ψύχραιμη, μα νοιώθοντας την καρδιά της να κτυπά δυνατά, κι' άρρυθμα, χωρίς να ξέρη κι' ή ίδια τo γιατί, ή Άμερικανοπούλα άπάντησε :

— Έχω έμπιστοσύνη στον άρχηγό σας... Κι' αυτός μου είπε πως είστε δικός του άνθρωπος!

— Κι' είχε δίκιο ό μπάρμπα—Ζόμπ λέγοντάς σας πως πρέπει να μου έχετε έμπιστοσύνη! Έκανε με έπίσημη φωνή ό Μάρκος. Θα θέλατε, όμως, τώρα να μ' άκούσετε :

— Τι θέλετε να πῆτε ; ρώτησε περίεργη ή Καίτη.

— Θέλω να πω, άπάντησε αυτός, πως ό Ζόμπ πῆγε ν' άντιμετώπιση τους κυνηγούς, όπως πάει ν' άντιμετώπιση κανέναν μίαν άσπρη άρκούδα. Τόν ξέρω έγώ καλά τo Ζόμπ. Είναι πονηρός και τους έχει όλους στο χέρι. Μα ό Μπένετ είναι ένα κτηνος και είναι ικανός για όλα... Τὰ πράματα μπορούν να διορθωθούν κι' ό Ζόμπ να γυρίση νικητής. Άν, όμως, τύχη και δέν τὰ καταφέρει τότε...

— Θα τόν σκοτώσουν ; Τόν διέκοψε ή Καίτη με φωνή γεμάτη άπόγνωση και φρίκη.

Ό Μάρκος θέλησε να την καθησυχάση, από φόβο μήπως είχε προχωρήσει περισσότερο άπ' όσο θάπρεπε.

— Δέν είπα τέτοιο πράγμα, έκανε ήρεμα Μπορεϊ, όμως, να τόν πιάσουν και να τόν δέσουν. Γι' αυτό ή γνώμη μου είναι να μην περιμένουμε έδω, έδω που θα μπορούσαν να μᾶς πιάσουν και μᾶς σάν ποντικούς μέσα στη φάκα... Η βάρκα σας είναι άπειρακτη... Νοιώθετε τόν έαυτό σας καλά :

— Ναί... σχεδόν καλά... άπάντησε ή Καίτη.

Ό Μάρκος την κοίταξε στα μάτια και πρόσθεσε :

— Θα χρειασθῇ να κάνετε μιᾶ μεγάλη, πολύ μεγάλη προσπάθεια... Μιᾶ προσπάθεια που...

— Μα φυσικά... είμαι έτοιμη...

— Λοιπόν, άκούστε με, συνέχισε ό Μάρκος. Φορέστε αυτή τη γούνα κι' αυτό τo σκούφο και πάρτε την καρμπίνα σας και τις σφαίρες. Έγώ θα πάρω αυτές τις δυό κουβέρτες, τὰ τρόφιμα κι' ένα ζευγάρι άνταλλακτικά κουπιά... Θα φύγουμε χωρίς να μᾶς δοῦν και θα πάμε στη βάρκα σας. Θα μπαρκάρετε και θ' άνοιχθῆτε στο πέλαγος. Τo πράγμα δέν θα είναι δύσκολο, γιατί θα σᾶς τραβήξῃ όξω ή παλίρροια. Ύστερα αρχίστε να τραβάτε κουπί προς τo Νότο, χωρίς να κοιτάζετε πίσω σας και μ' όλη τη δύναμη των χεριών σας...

— Δέν θά μέ συνοδεύσετε ; ρώτησεν ἡ Καίτη.
 — Ὁχι. Ἐγώ θά μείνω πίσω. ἔκανε ὁ Μάρκος.
 — Καί γιατί αὐτό ;
 — Γιά νά τοὺς κόψω τὸ δρόμο ἂν τυχὸν θελήσουν νά σᾶς κυνηγήσουν καί γιά νά βοηθήσω τὸ Ζόμπ σὲ περίπτωση ποὺ θᾶχε ἀνάγκη ἀπὸ μένα.

Ἡ Καίτη θέλησε νά πῇ κάτι, μὰ ὁ Μάρκος μὴ δίνοντάς της καιρό, πρόσθεσε μὲ φωνὴ ζωηρή:

— Ἀφήστε τίς περιττὲς κουβέντες... Ἄν τὰ πάγματα δὲν πᾶνε καλά, καλύτερα ἐσεῖς νᾶχετε φύγη. Ἄν πάλι τελειώσουν μὲ τὸ καλό, ὁ Ζόμπ κι' ἐγὼ θαρθοῦμε μὲ τὰ «καγιάκια» μας νά σᾶς βοηθήσουμε.

— Ἡ Καίτη ἀμφιταλαντεύθηκε καί πάλι γιά μιὰ στιγμή.

— Μὰ ἂν γλυτώσω μόνη μου, εἶπε στὸ τέλος, ποιὸν θά εὐχαριστήσῃ ὁ πατέρας μου;

Ὁ νέος κάνοντας σάν νά μὴν ἄκουσε τὰ λόγια της ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μαύρη δερμάτινη κασετίνα καί δίνοντάς της της εἶπε:

— Πάρτε το κι' αὐτὸ μαζί σας. Ἐχει μέσα ὅτι χρειάζεται γιά νά συνέλθῃ κανένας σάν εἶναι κουρασμένος. Μπορεῖ νά σᾶς χρειασθοῦν στὸ ταξίδι σας. Καί τώρα ντυθῆτε, ντυθῆτε γρήγορα, γιατί πρέπει νά πηγαίνουμε...

Καί λέγοντας τὰ παραπάνω λόγια σῶπασε καί γύρισε τὴν πλάτη του. Ἡ Καίτη ἄρχισε τότε μηχανικά νά ἐξετάζῃ τὴ δερμάτινη κασετίνα, ποὺ της εἶχε δώσει ὁ Μάρκος. Ἦταν γεμάτη μ' ἓνα σωρὸ διάφορα μπουκαλάκια. Στὸ μέσα μέρος τοῦ σκεπάσματος βρισκότανε λίγα λόγια γραμμένα μὲ χρυσὰ γράμματα καί μιὰ σφραγίδα. Ἡ Καίτη κοίταξε τὰ γράμματα κι' ἔκανε νά τὰ διαβάσῃ, μὰ ἀμέσως σχεδὸν μιὰ ὑπόκωφη κραυγὴ βγήκε ἀπ' τὸ στήθος της.

Ὁ Μάρκος ἔστρεψε τρομαγμένος καί καθὼς τὸ βλέμμα του διασταυρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα της νέας κοπέλλας, ἓνας κρύος ἰδρώτας περέλουσε τὸ μέτωπό του. Δὲν χρειάστηκε καί πολὺ γιά νά καταλάβῃ τὴν αἰτία ποὺ ἔκανε τὴν Καίτη νά βγάλῃ τὴν

ἀπεγνωσμένη ἐκείνη κραυγὴ, τὴ γεμάτη πόνο καί φρίκη. Στὴ βία του γιά νά τὴν περιποιηθῇ, νά της φανῇ χρήσιμος, νά τὴν βοηθήσῃ, εἶχε ξεχάσῃ νά σβύσῃ τὴν ἀπαίσια σφραγίδα, τὴν σφραγίδα ἐκείνη, ποὺ φανέρωνε ὅλο του τὸ σκληρὸ παρελθόν.

Τὰ λόγια ποῦταν γραμμένα μὲ τὰ χρυσὰ γράμματα, λέγανε: «Ἰατρός Μάρκος Ντιντιέ, τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς Παρισίων» κι' ἡ σφραγίδα: «Κάτεργα τῆς Γουνάνας. Κατάδικος ὑπ' ἀρ. 63052.»

Ἡ Καίτη ἔτρεμε ὀλόκληρη. Κι' αὐτὸς ξέσπασε σ' ἓνα βραχνὸ γέλιο, ποὺ ἀντήχησε ἀπαίσια καί σκληρά.

— Ναί... Εἶμαι ἓνας κατάδικος ποὺ δραπέτευσε. Μὰ θᾶ-θελα νά σᾶς πῶ, θᾶθελα νά σᾶς ἐξηγήσω...

Ἡ Καίτη βρῆκε τὴ δύναμη ν' ἀπαντήσῃ ἀνάμεσα στὰ χλωμὰ χεῖλη της:

— Δὲν σᾶς ρώτησα τίποτα...

— Μὰ πρέπει νά μάθετε...

— Ξέρω!

— Κι' ὅμως...

— ὦ! Σωπάστε... Σωπάστε!

Καί μὲ μιὰ κίνηση γεμάτη φρίκη, ἡ ἀμερικανοπούλα πέταξε τὴν κασετίνα κι' ἀφήνοντας τὸ κορμί της νά πέσῃ πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ἔστρεψε λίγο καί τὸ χέρι της μηχανικὰ ζήτησε νά πιᾶσῃ τὴν καρμπίνα της...

Ὁ Μάρκος, ἀφήνοντας ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ, προχώρησε κοντά της καί της εἶπε:

— Ἐγώ, ὅμως, θέλω νά μ' ἀκούσετε! Καταλαβαίνω τί νοιώθετε αὐτὴ τὴ στιγμή... Διάβασα τὴν ἀηδία στὰ βλέμματά σας, τὴν ἀηδία αὐτὴ ποὺ πιστέψτε θᾶννοιωθᾷ κι' ἐγὼ ἂν βρισκόμουν στὴ θέση σας... Ναί, γιά σᾶς, οἱ σύντροφοί μου ἔχουν μιὰ δικαιολογία, ἀκόμα κι' ἐκεῖνο τὸ κτῆνος, ποὺ σᾶς παρακολουθῇ, μῆνες τώρα, σάν θηρίο!... Εἶναι ὅλοι τοὺς σάν ζῶα... Ἀπλοῖ. Ἀγριοῖ. Δὲν ξέρουν τί κάνουν... κι' ὑπακούοντας μονάχα στὸ ἐνστικτὸ τοὺς! Ἐνῶ ἐγώ... Ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἀπὸ τὸ δικό σας κόσμο, ποῖός ξέρει τί

θαχώ κάνει για να καταντήσω στα κάτεργα :... "Ε, αυτό δεν αναρωτιέσαι ;... "Ασφαλώς ναί !... Κι' ασφαλώς θα με καταδικάζετε, χωρίς να μ' ακούσετε, όπως με κατεδίκασαν οί δικασταί που με έστειλαν εκεί κάτω... στα κάτεργα...

"Η φωνή του Μάρκου, γεμάτη πόνο και πίκρα, έκανε τόσο εξαιρετική έντύπωση στην Καίτη, που τά χείλη της κινήθηκαν για να πουν κάτι. Μά ο Μάρκος, μη δίνοντάς της καιρό να μιλήσει, βιάστηκε να προσθέσει :

— "Ακούστε με... Πρέπει να τό μάθετε έσεεις και να τό πήτε στον πατέρα σας για να τά ξέρη, πως ό άνθρωπος που βοήθησε την κόρη του να βγῇ από την κόλαση τούτη, δεν ήταν ένας παλιάνθρωπος... Δεν ήταν ένας κακοῦργος !

"Η "Αμερικάνα τότε ξαναβρίσκοντας τό σαρκαστικό και σκληρό ὕφος της, τόν διέκοψε.

— "Όλοι οί κατάδικοι, έκανε, λένε πως είναι άθωοι !

— "Εγώ, όμως, θέλω να μάθετε την αλήθεια ! "Όλη την αλήθεια οὐρλιασε ό Μάρκος.

— Θέλετε να με κάνετε να πιστέψω...

— Δεν θέλω να σας κάνω να πιστέψετε τίποτα απολύτως, φώναξε αυτός διακόποντάς την. Δεν θέλω κι' ούτε ζητώ τίποτα ! Θέλω μονάχα να σας αποδείξω πως μπορείτε άφοβα να δεχῆτε τίς ὑπηρεσίες μου !

— "Ο νόμος σας, όμως, απαγορεύει να λέτε σε άλλους τά μυστικά σας ! παρετήρησε με τόν ἴδιο σαρκαστικό τόνο ή νέα.

— "Ο νόμος μας δεν εφαρμόζεται σε σας ! Γι' αυτό και γώ θα μιλήσω μόνο σε σας !

"Η φράσεις των δυο νέων διασταυρώνονταν τώρα σαν δυο άκονισμένα σπαθιά.

— Μοῦ άρκει πως πήγατε στα κάτεργα..., φώναξε σε λίγο ή Καίτη με φωνή αὐστηρή.

— Ναί, πήγα στα κάτεργα για να μην πάη εκεί μια γυναίκα ! οὐρλιασε ό Μάρκος μ' ένα λυγμό στη φωνή.

— Τι είπατε ;

— Τίποτα !

— Πως τίποτα :... Είπατε κάτι... Είπατε μάλιστα πάρα πολλά ! έκανε ή Καίτη με μιάν αλλόκοτη συγκίνηση στη φωνή. Είπατε μάλιστα πάρα πολλά και θα πρέπει τώρα να τελειώσετε τη φράση σας...

"Η νέα είχεν άνασηκώσει τό κορμί της και τόν κοίταζε στα μάτια με μιάν άγρια τρυφερότητα.

Κι' ό Μάρκος, μη μπορώντας να άντισταθῇ περισσότερο στο βλέμμα της νέας, πρόσθεσε σε λίγο με φωνή συγκινημένη :

— "Υπάρχουν περιπτώσεις που παραδέχεται κανείς πως είναι ένοχος για να γλυτώσει κάποιον άλλον, που θάταν έτοιμος γι' αυτόν να δώσει κι' αυτήν ακόμα την ζωή του...

— "Όστε πρόκειται για μια γυναίκα ; ρώτησε ή Καίτη με κάποια σκληρότητα στη φωνή.

— Ναί, για μια γυναίκα, άπάντησε σταθερά ό Μάρκος, για μια γυναίκα, που για χάρη της θυσίασα τη ζωή μου κι' άφησα να καταδικασθώ αντί να καταδικασθῇ αυτή... , είχα σ' αυτήν ένα χρέος !... Και τά χρέη, πρέπει κάποιος να τά πληρώσει... "Απλούστατα, λοιπόν, κι' εγώ επλήρωσα αυτό τό χρέος μου...

Με μια είρωνεία στη φωνή, που γι' αυτήν, όμως, άμέσως μετανόησε, ή Καίτη πρόφερε :

— Σας άρέσει λοιπόν τόσα πολύ να θυσιάζετε για τους άλλους ; Να θυσιάζετε τη ζωή σας...

"Ο Μάρκος άνασήκωσε τους ώμους και γέλασε μ' ένα τόσο πονεμένο γέλιο, που ή καρδιά της Καίτης σπαράχτηκε.

"Ο Μάρκος στρέφοντάς της τότε την πλάτη, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω. "Υστερα γυρνώντας προς τό μέρος της, σαν να μην είχε θαρρείς συμβῆ τίποτα την έρώτησε ήρεμα :

— Φεύγουμε ;

"Η Καίτη άφοῦ τόν κοίταξε καλά - καλά, κουκουλώθηκε στη γούνα της και πέρνωντας τη δερμάτινη κασετίνα και την καρμπίνα της άπάντησε :

— Είμαι στη διάθεσή σας.

"Ο Μάρκος, πέρνοντας κι' αυτός τό δέμα, που μέσα του

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, ὀρθία στὸ βράχο, ἡ Ναρούτσα ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη καὶ νὰ κάνη χειρονομίες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἀκούγονταν τώρα φωνές. Ἦσαν οἱ κυνηγοὶ ποὺ ἔτρεχαν, ἔτρεχαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα. . .

Ὁ Μάρκος ἰκέτευσε τὴ νέα κοπέλλα γιὰ τελευταία φορά :

— Φύγετε. . .

— Θὰ μείνω ! ἀπάντησε ἡ Ἀμερικάννα μὲ φωνὴ ἀπότομη καὶ ἀποφασιστικὴ !

Σὲ λίγο ἦταν πιά πολὺ ἀργά. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ποὺ πλησίαζαν ἀκούγονταν πιά καθαρά. Κι' ἀνάμεσα στὸ θόρυβο αὐτὸν ξεχώριζε ἡ φωνὴ τοῦ Μπένετ ποὺ ἀπαντοῦσε στὸ οὐρλιασμα τῆς Ναρούτσας. Οἱ κυνηγοὶ ἔφθαναν. Τότε, μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση, ὁ Μάρκος ἄρπαξε τὴν καράμπινα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Καίτης καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασή της, τὴν ἔκρυψε μέσα στὸ ἀνοιγμα ἑνὸς βράχου, λέγοντάς της :

— Κρύφτε τοῦλάχιστον τὸ τουφέκι σας. Θὰ μπορέσετε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε καλύτερα τὴν στιγμὴν ποὺ οἱ σύντροφοί μου δὲν θὰ σᾶς ὑποπεύωνται.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκαν ὁ Μπένετ, ὁ Ροῦπερτ, ὁ Φερμπέκε, ὁ Ὀλαφ, ὁ Μπόρνχολμ, ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ κρησφύγετο τῶν δύο νέων πίσω ἀπὸ τὸν βράχο καὶ ἔτρεχαν νὰ τοὺς βροῦν. Οἱ ἄγριες φωνές τους, κάλυψαν τὸ δαιμονισμένο οὐρλιασμα τῆς Ναρούτσας.

— Φεύγουν. . . Φεύγουν. . . , φώναζαν ὅλοι μαζί. Ἔ, μπάρμπα Ζόμπ, ἡ γυναίκα σου πηγαινέ νὰ τὸ σκάση. . .

Ὁ γέρος ἐρχόταν τελευταῖος. Καθὼς τοὺς ἀντίκρυσε ἔκανε μιὰν ἀπότομη χειρονομία, ποὺ οἱ κυνηγοὶ τὴν ἐρμήνευσαν ὡς κα- θέννας ὅπως τοῦ ἄρεζε καὶ ποὺ στὰ μάτια τοῦ Μάρκου καὶ τῆς Καίτης ἔδειχνε τὴν δυσἀρέσκειά του, γιὰ τὴν εἶχαν ἐνεργήσει μόνοι τους καὶ τὴν ἀπογοήτευση ποὺ ἐννοιωθε βλέποντας τὸ σχέδιο νὰ καταστρέφεται ἀπὸ τὸ τολμηρὸ διάβημά τους.

Ὁ Τζίμ Μπένετ, φτάνοντας στάθηκε μπροστὰ στὸ Μάρκο καὶ τοῦ φώναξε δυνατὰ :

— Δὲν μοῦ λές τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ μὲ τὴ γυναίκα τοῦ ἀρχηγοῦ ; Γιὰ ἐξηγήσου νὰ δοῦμε.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Μάρκος σῶπαινε κι' ἡ Καίτη ἔστρεφε τὸ κεφάλι της, μὲ μιὰ ἔκφραση ἀηδίας, ὁ φαλινοθήρας, συνέχισε :

— Βρὲ σύ, οὐρλιασε, γιὰ τὴν δὲν ἀπαντᾷς ὅταν σοῦ μιλῶ ἐγώ ; Σὲ ρωτῶ τί γυρεύεις ἐδῶ, ἀντὶ νὰ βρίσκεσαι στὴ δουλειά σου, μ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γυναίκα, ποὺ δὲ μιλᾷ περισσότερο ἀπὸ σένα καὶ σὺ δὲν ἀπαντᾷς ! Γιὰ τί ; Τί βουβάθηκες τώρα ; . . . Καὶ σὺ πριγκηποπούλα μου, πρέπει νὰ ξέρης, πῶς δὲ μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης τὴν καμπόση, γιὰ τὴν ἡ τύχη τᾶφερε ἔτσι ποὺ νὰ παντρευθῇς τὸν ἀρχηγό ! Δὲν βρίσκεσαι πιά στὸ καράβι σου, κοπέλλα μου. Εἶσαι μαζί μας, ἀνάμεσά μας καὶ ἐδῶ πέρα εἴμαστε ὅλοι ἴσοι. . . Ἄν εἶσαι γυναίκα τοῦ ἀρχηγοῦ, πρέπει νὰ μᾶς δώσης λόγο γιὰ ὅλα αὐτὰ ! Κατάλαβες ;

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε κι' ὁ Ζόμπ, ποὺ πλησιάζοντας κοντὰ τους, θέλησε νὰ μάθῃ τί γινότανε.

— Τί συμβαίνει πάλι ; φώναξε ἄγρια, τί συμβαίνει ;

Ὁ Μπένετ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του κι' εἶπε σαρκαστικά :

— Μπα ! δὲν βαρύνει, μικροπράματα ! Μόνο ποὺ ἡ γυναίκα σου ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ σκάση μὲ αὐτὸν ἐδῶ. . .

Ὁ γέρος προσπάθησε νὰ δώσῃ μιὰν ἐξήγηση.

— Ἐκτελοῦν διαταγές μου. . . , εἶπε, τοὺς εἶχα πῆ. . .

— . . . νὰ πάρουν τὴ βάρκα μας καὶ νὰ τὸ σκάσουν κρυφά ;

τὸν διέκοψε ὁ Μπένετ. Ἔ, γέρο :

Ὁ Ζόμπ θέλησε πάλι νὰ ἐξηγηθῇ, μὰ ὁ Μπένετ πέρνοντας τώρα φόρα οὐρλιαζε σὰν σκυλί, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήνῃ νὰ πῇ τίποτα. Κοντὰ του στεκότανε κι' οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ, ποὺ παρ' ὅλο τίποτα. Κοντὰ του στεκότανε κι' ὁ ἀδιάκοπα, ἀσυνάρτητα λόγια ποὺ σῶπαιναν, μουρμούριζαν ὁλοφάνερο, πῶς οἱ κυνηγοὶ ἦσαν μεσ' τὰ δόντια τους. Κι' ἦταν ὁλοφάνερο, πῶς οἱ κυνηγοὶ ἦσαν ἀποφασισμένοι κι' ἐτοιμοὶ νὰ πάρουν τὸ μέρος τοῦ Τζίμ, ὅτι δὴποτε κι' ἂν συνέβαινε. . .

— Δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα ὅλα αὐτὰ, φώναζεν ὁ Μπένετ. Τοῦτοι οἱ δύο, ὁ Μάρκος κι' ἡ Καίτη, μοιάζουν σὰν ποντικοὶ πιασμένοι στὴ φάκα. Κι' ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἐτοίμαζαν καμμιὰ βρωμοδουλειὰ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ γέρος, μὲ τὰ ὁμορφα λόγια του, προσπαθοῦσε νὰ μᾶς ἀποκοιμήσῃ. . .

Μὰ καθὼς στρέφοντας, ἀντίκρουσε τὸ βλέμμα τοῦ Ζόμπ ποῦ-
ταν στυλωμένο στὰ μάτια τοῦ Μάρκου, σὰν νᾶθελε θαρρεῖς ὁ
γέρος νὰ τοῦ δώσῃ κάποια βουβὴ διαταγή, ὁ Μπένετ οὐρλιασε :

— Μὴν συνεννοεῖθε, ἐσεῖς οἱ δυό... Καὶ σὺ γρηᾶ - ἄλεποῦ,
ἀντὶ νὰ ρίχνῃς ματιές, ἀπάντα μου καλύτερα σ' αὐτὰ ποῦ σέ
ρωτῶ. Τί φτιάνανε λοιπὸν αὐτοὶ ἐδῶ, ἐνῶ ἐσὺ μᾶς ἔλεγεσ τὶς
ἀρλοῦμπες σου; Θὰ ἀπαντήσης, τέλος πάντων, ἢ θά...

Μὰ ὁ Φερμπέκε, χτυπώντας δυνατὰ μὲ τὸ πόδι του τὸ δέμα
ποῦ εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Μάρκου, τὸν διέκοψε κι' εἶπε:

— Δὲν βλέπεις; Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸ σκάσουν! Τάχαν κα-
νονίσει μιὰ χαρὰ κι' οἱ τρεῖς τους!

— Κοίτα καλύτερα τὶς φάτσες τους, πρόσθεσε κι' ὁ Ὀλαφ.
Σίγουρα κάτι μᾶς μαγεύρουν...

Ὁ Ζόμπ θέλησε τότε νὰ διωρθώσῃ τὰ πράγματα ἀγριεύον-
τας, ὅπως συνήθιζε νὰ κάμῃ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Τὸν πρό-
λαβε, ὅμως, ἡ Ναρούτσα, ποῦ γλυστρώντας ἀπ' τὸ βράχο ποῦ
πάνω του εἶχε σκαρφαλώσει, προχώρησε κι' ἔχωσε τὸ χέρι της
μέσα στὴν χαραμάδα, ποῦ ὁ Μάρκος εἶχε κρύψει τὴν καραμπίνα
τῆς Καίτης. Ἀφήνοντας τότε μιὰν ἀγρία κραυγὴ θριάμβου, ἡ
Ἑσκιμῶα ἄρπαξε ἀπότομα τὸ ὅπλο καὶ τὸ ἔδωσε στὸν κύριό
της. Ὁ Μπένετ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ, ἐνῶ τὰ μάτια του γινόν-
ταν κατακόκκινα ἀπ' τὸ θυμὸ.

Οἱ ἄλλοι ἐπανελάμβαναν σὲ χορὸ :

— Προδοσία!... Προδοσία...

Ὁ Μπένετ ὀρθώνοντας τότε ὅσο μποροῦσε τὸ γιγάντιο
κορμί του, φώναξε δυνατὰ :

— Ἀρπάξτε τους ὄλους! Ὁ γέρος καθαιρεῖται!

Ὁ Φερμπέκε κι' ὁ Ὀλαφ ρίχτηκαν πάνω στὸ Μάρκο κι' ὁ
Ροῦπερτ κι' ὁ Μπόρνχολμ πάνω στὸ Ζόμπ. Κι' ἐνῶ ἐξακο-
λουθοῦσεν ὁ ἀγῶνας, ὁ Μπένετ οὐρλιαζε :

— Τί βρωμοδουλειὰ μοῦ ἐτοιμάζατε οἱ τρεῖς σας γιὰ νὰ
κάνετε αὐτὰ τὰ μοῦτρα; Ἄ! τώρα καταλαβαίνω! Πηγαίνατε
νὰ μᾶς σκοτώσετε! Πηγαίνατε νὰ προδώσετε τὸ μυστικὸ τοῦ
καταυλισμοῦ, ἔ; Νὰ μᾶς καταδώσετε!...

Γυρνώντας ὕστερα πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίτης, ποῦ ἀκουμπι-
σμένη στὸν βράχο δὲν εἶχε κάνει καμμιά κίνησι, πρόσθεσε ζωηρά:

— Κι' ἐσὺ... γιατί τρέμεις ἔτσι; Ποιὸς ξεύρει τί θᾶχης πῇ
σ' αὐτοὺς ἐδῶ γιὰ νὰ διοργανώσουν ἓνα τέτοιο κόλπο; Ποιὸς
ξέρει τί νὰ τοὺς ὑποσχέθηκες; Τί νὰ τοὺς ἔδωσες κι' ὄλας;

Κι' ἀφρίζοντας ἀπ' τὴν λύσσα, ἐξακολούθησε :

— Γιατί σὲ γνωρίζω ἐγὼ ἀπ' τὴν καλή... ὄλα μπορεῖς νὰ τὰ κά-
νῃς ἐσύ... Τώρα ὅμως ὄλα τελείωσαν, κορίτσι μου. Ὅλα ἀπολύτως
ὄλα... Κανένας δὲ μπορεῖ πιά νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια μου.

Κι' ὁ Μπένετ ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπ'
τὸν ὧμο, ἐνῶ αὐτὴ, μὴ μπορώντας νὰ πῇ ἔστω καὶ μιὰ λέξη,
ἔγειρε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω. Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμὴ
ἓνα χέρι σταμάτησε τὸ Μπένετ, ποῦ παραξενεμένος, σήκωσε
τὸ κεφάλι, κι' ἔστρεψε νὰ δῇ. Καὶ τότε ὁ Μπένετ εἶδε τὴ
Ναρούτσα, ποῦ σκαρφαλωμένη πάνω στὸ βράχο τὸν κοιτοῦσε
μ' ἓνα βλέμμα ποῦ ἄστραφτε ζωηρά. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση,
ὁ κυνηγὸς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῆς Ἑσκιμῶας
καὶ γελώντας δυνατὰ φώναξε μὲ φωνὴ ἄγρια :

— Ἄσε με ἥσυχο, παλιομαῖμοῦ...

Κι' ἀφοῦ σῶπασε λίγο, πρόσθεσε μ' ἓνα νευρικὸ γέλιο :

— Ζηλεύεις, μικρό μου; Ἔ, λοιπόν, θὰ ζηλέψῃς ἀκόμα
περισσότερο σὲ λίγο... Γιατί... γιατί...

Ἀφήνοντας, ὅμως, μισοτελειωμένη τὴ φράση του, ἔστρεψε
στοὺς συντόφους του καὶ τοὺς ρώτησε :

— Δὲν ξεμπερδέψατε ἀκόμα;

Παρ' ὅλη τὴν ἀπελπισμένη ἀντίστασή τους, ὁ Ζόμπ καὶ ὁ
Μάρκος εἶχαν ὑποκύψει μπροστὰ στοὺς τέσσερες ἀντιπάλους
τους, ποῦ τοὺς κρατοῦσαν τώρα ριγμένους κατὰ γῆς.

— Τί θὰ τοὺς κάνουμε; ρώτησε λαχανιασμένος ὁ Ροῦπερτ.

— Ἀφοῦ πῆγαν νὰ μᾶς προδώσουν, θὰ τοὺς δικάσουμε
ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Ὀλαφ.

— Νὰ τοὺς δικάσουμε! Νὰ τοὺς δικάσουμε ἀμέσως κι' ὄλας
τοὺς προδότας! ἐπανελάβαν κι' οἱ ἄλλοι.

Ὁ Μπένετ δὲν ἔχασε στιγμὴ καὶ προχωρώντας φώναξε!

— Τὴν ἀπόφαση τὴν ὥρισε ὁ ἴδιος του ὁ γέρος σήμερα τὸ πρωῒ! Θάνατος! Θάνατος!

— Θάνατος! Θάνατος στοὺς προδότες! οὐρλιασαν ὅλοι μαζί μὲ μιὰ φωνὴ πάλι οἱ κυνηγοί:

Καὶ ξανά ἀντήχησε ἡ τρομερὴ φωνὴ τοῦ ἀμερικάνου:

— Νὰ ἐκτελεσθοῦν ἀμέσως!... Δέστε τους μιὰ πέτρα στὸ λαιμὸ καὶ πετάξτε τους στὴ θάλασσα!

Ὁ Ζόμπ κι' ὁ Μάρκος προσπάθησαν γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ νὰ ἀνασηκωθοῦν. Ἀρχισε τότε μεταξύ τους μιὰ πάλη, μιὰ ἀπεγνωσμένη πάλη. Οἱ κυνηγοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς σπρώξουν καὶ νὰ τοὺς ρίξουν στὴ θάλασσα ποὺ ἀπῆχε ἀπὸ κεῖ ἐλάχιστα μέτρα, ὁ Μάρκος κι' ὁ Ζόμπ, ἀντιστέκονταν ὅσο μποροῦσαν καὶ χτυποῦσαν σὰν λυσσασμένοι.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, ὁ Μπένετ εἶχε στραφῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς Καίτης καὶ τῆς ἔλεγε:

— Ὅσο γιὰ σένα, ἡ μοῖρα σέ ἔκανε γυναῖκα τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἔ; Λοιπὸν, θὰ ἰσχύσῃ ἡ προσταγὴ τῆς μοῖρας. Μόνο ποὺ τώρα, ἀρχηγὸς εἶμαι ἐγώ... Κι' ἔτσι εἶσαι νόμιμη γυναῖκα μου κι' ἐπειδὴ ἡ θέση σου δὲν εἶναι ἐδῶ, μὰ στὸ σπίτι μου, ἔλα, Καιτούλα μου, πᾶμε. Πᾶμε...

Καὶ καθὼς μιλοῦσε τὴν εἶχεν ἀρπάξει καὶ τὴν ἔσερνε ἀπὸ πίσω του. Τὴν ἴδια, ὅμως, ἐκείνη στιγμὴ, ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, ποὺ στὴ βάση του εἶχεν ἐκτυλιχθῇ ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ μιὰ γκρίζα μάζα ὥρμησε στὸν ἀέρα καὶ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἔλαμψε τὸ λεπίδι ἐνὸς μαχαίριο. Σχεδὸν ταυτόχρονα ὁ Μπένετ ἄφησε τὴν Καίτη καὶ λυγίζοντας τὰ πόδια του σωριάστηκε καταγῆς. Ὑστερα, τὸ ἄψυχο κορμί του κύλησε ἴσαμε κάτω καὶ ἦρθε καὶ στάθηκε ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν προκυμαία, ἐνῶ μιὰ κόκκινη κηλὶδα ἀνοιξεν ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Κι' ὅπως τὸ τεράστιο ἐκεῖνο κορμί ἦρθε καὶ κύλησε ἐκεῖ μπροστὰ, ἔκλεισε τὸ δρόμο στὴν ὁμάδα τῶν κυνηγῶν ποὺ σπρώχνανε τὸ Ζόμπ καὶ τὸ Μάρκο γιὰ νὰ τοὺς ρίξουν στὴ θάλασσα.

Μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀντήχησε τότε. Μιὰ σπαρακτικὴ

κραυγὴ ποὺ ξέφυγε ἀπ' τὸ στόμα τῆς Ναρούτσας, ποὺ πετώντας τὸ καταματωμένο μαχαίρι ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸ Μπένετ, ρίχτηκε πάνω στὸ πτώμα κι' ἀγκαλιάζοντάς το, ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ καὶ νὰ οὐρλιάζῃ, ὅπως ἓνα σκυλί μπροστὰ στὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ κυρίου του... Ἀπὸ τὴν κατάπληξη καὶ τὴ συγκίνησή τους ὁ Ροῦπερτ κι' ὁ Μπόρνχολμ ἄφησαν τὸ Ζόμπ, ποὺ σηκώθηκε ἀμέσως, ἐνῶ ταυτόχρονα κι' ὁ Φερμπέκε κι' ὁ Ὁλαφ, ἐλευθέρωναν τὸ Μάρκο. Κι' ὅλοι μαζί, στάθηκαν τότε ἀκίνητοι, μπροστὰ στὴ μικρὴ λιμνούλα ποὺ εἶχε σχηματιστῇ ἀπ' τὸ αἷμα τῆς πληγῆς τοῦ Μπένετ...

Ὁ Ζόμπ ἀνέπνευσε βαθειὰ τὸν παγωμένο ἀέρα. Μὲ μιὰ γρήγορη ματιά, κοίταξε τοὺς συντρόφους του καὶ κατάλαβε πὼς τὰ εἶχαν ὁλότελα χαμένα. Ξαναπαίρνοντας τότε τὸ ρόλο του, τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ γέρος ἔσκυψε, ἄρπαξε τὴν Ναρούτσα ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἀναγκάζοντάς τὴν νὰ ἀφήσῃ τὸ πτώμα, διέταξε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη:

— Κλείστε τὴν στὴ μάντρα τῶν σκυλιῶν...

Χωρὶς νὰ πῇ λέξη ὁ μεγαλοκατωμένος Ὁλαφ σήκωσε τὴν Ἑσκιμῶ, ὅπως θὰ σήκωνε ἓνα μωρὸ καὶ μὴ δίνοντας καμμιά σημασία στὶς φωνές τῆς, στὶς κλωτσιές τῆς, στὶς γραντζουνιές τῆς, τὴν πῆγε τρέχοντας ἴσαμε τὴ μάντρα τῶν σκυλιῶν καὶ πετώντάς τὴν μέσα, ἔκλεισε ὕστερα τὴν πόρτα, ἀνάμεσα σ' ἓνα πανδαιμόνιον ἀπὸ γαυγίσματα ποῦ καναν τὰ σκυλιά. Γυρνώντας ἔπειτα πίσω, πῆγε καὶ στάθηκε πλάι στοὺς ἄλλους συντρόφους του.

Καὶ τότε ὁ γέρος, μὲ ἐξαιρετικὴ ψυχραιμία, σκύβοντας, πῆρε τὸ καταματωμένο μαχαίρι τῆς Ναρούτσας κι' ἀφοῦ τὸ κοίταξε κάμποση ὥρα, μουρμούρισε:

— Κτῆνος... Ἀγριογυναίκα...

Ὑστερα ἔσκυψε στὸ σῶμα τοῦ Μπένετ κι' ἀφοῦ τὸ ἐξετάσε προσεκτικὰ, ἀνασηκώθηκε σὲ λίγο χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Μὲ κομπιασμένη φωνή, ὁ Ροῦπερτ, ρώτησε:

— Πέθανε;

Ὁ γέρος ἔκανε μὲ τὸ κεφάλι μιὰ καταφατικὴ κίνηση κι' οἱ

κυνηγοί χαμήλωσαν τὰ μάτια. Ὁ Ζόμπ ἀνασήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του καὶ πρόφερε :

— Τὸ μαχαῖρι βρῆκε τὴν καρδιά...

Ἀκολούθησε μιὰ σιωπὴ κι' ὕστερα εἶπεν ὁ Ροῦμπερτ :

— Κρίμα... ἦταν ἀληθινὸ παλληκάρι...

Ὁ Ὁλαφ ἐπιβεβαίωνε τὴ γνώμη τοῦ συντρόφου του λέγοντας μὲ φωνὴ ἐπίσημη :

— Καὶ σπουδαῖος φαλινοθήρας...

Ὡστόσο, ξακολουθοῦσαν νὰ στέκουν ὅλοι τοὺς ἀκίνητοι, χαμένοι, χωρὶς νὰ ξέρουν τί νὰ ποῦν καὶ τί νὰ κάνουν, λησμονώντας ὁλότελα τὴν ἐπανάσταση καὶ τὴν ἀνταρσία τους.

Ὁ Ζόμπ δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἀφήσῃ καιρὸ νὰ σκεφθοῦν. Εἶχε ξαναγίνει ὁ ἀρχηγός. Καὶ διέταξε :

— Θὰ τὸν ρίξουμε σήμερα τὸ βράδυ στὴ θάλασσα, μαζί μὲ τὸ νεκρὸ τοῦ «Ὀντάριο», ὅπως ἀξίζει σὲ δυὸ ναυτικούς. Πηγαίνετε τον κοντὰ στὸν ἄλλο.

— Καλά, ἀρχηγέ! ἀπάντησε ὁ Ροῦμπερτ, σὰν νὰ μιλοῦσε θαρρεῖς ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ μέρος ὅλων τῶν κυνηγῶν. Καὶ προχωρώντας κι' οἱ τέσσερες τοὺς ἐσκύψανε καὶ σηκώνοντας τὸ πτώμα τοῦ Μπένετ τὸ τράβηξαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ποῦ βρισκόντανε καὶ τὸ πτώμα τοῦ ἱατροῦ Φράνκ σκεπασμένο μ' ἓνα καραβόπανο.

Ὁ γέρος, ἀφοῦ στάθηκε καὶ τοὺς κοίταξε καθὼς ἀπομακρύνονταν, ὕστερα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάρκου, ποῦ δὲν εἶχε προφέρει οὔτε μιὰ λέξη καὶ τῆς Καίτης, ποῦ παρ' ὅλο τὸ μῖσος τῆς γιὰ τὸν Μπένετ, δὲ μποροῦσε νὰ κρύψῃ ἓνα νευρικό τρεμούλιασμα ὅλου τοῦ κορμιοῦ της, κι' εἶπε :

— Μοῦ τὰ καταφέρατε μιὰ χαρά, ἐσεῖς οἱ δυὸ, μὲ τὴ βιάση σας γιὰ νὰ τὸ σκάσετε... Δὲ μπορούσατε νὰ περιμένετε νὰ γυρίσω, ἀφοῦ ἔτσι σὰς εἶχα διατάξει.

Ὁ Μάρκος θέλησε νὰ δώσῃ μιὰν ἐξήγηση, μὰ ὁ γέρος δὲν τοῦδωσε καιρὸ νὰ πῇ τίποτα.

— Ἄσε τὰ λόγια! τοῦ εἶπε. Ὅ,τι γίνηκε, γίνηκε!... Καὶ θὰ δῆς ποῦ τὸ χειμῶνα θὰ τὸν θυμηθοῦμε τὸν Μπένετ σὰν θὰ

μᾶς θερίζει ἢ πείνα... Μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη, ὅμως, μεριὰ γίνηκε καλὰ ποῦ τελείωσε ἔτσι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία... Χωρὶς αὐτόν, οἱ ἄλλοι θὰ ξαναγίνουν σὰν ἀρνάκια... Πᾶμε λοιπὸν τώρα πίσω, νὰ ἐτοιμαστοῦμε καὶ νὰ φύγουμε ἡσυχά—ἡσυχά, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανένας...

Καὶ στρέφοντας στὴ Καίτη, ὁ γέρος πρόσθεσε :

— Σὰν νὰ λέμε, γιὰ σὰς ὅλα τελείωσαν καλὰ... Τώρα ποῦ πέθανε ὁ Μπένετ μπορεῖτε πιά νὰ εἶστε ἡσυχὴ γιὰ πάντα... Ἡ νέα ρίγησε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Ἡ φρικτὴ τραγωδία ποῦ εἶχε ἐκτυλιχθῇ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς τὴν εἶχε ἐξαιρετικὰ συγκινήσει. Κι' ἦταν ἔτοιμη νὰ πῇ κάτι, μὰ ὁ Ζόμπ δὲν τῆς ἔδωσε καιρὸ.

— Μὰ τί νὰ κάνουν ἄραγε τώρα οἱ σύντροφοι... μουρμούρισε μεσ' τὰ δόντια του. Γιατί δὲν πηγαίνουν νὰ γδάρουν τὴ φάλαινα;... Χάσαμε κι' ὅλας ἀρκετὸ καιρὸ!

Στὴ μέση τοῦ μονοπατιοῦ στέκονταν οἱ τέσσερες κυνηγοί, μ' ὕφος βλοσυρὸ καὶ τὰ μοῦτρα κατεβασμένα. Σὰν ἔφθασε κοντὰ τοὺς ὁ γέρος τοὺς εἶπε :

— Τί τὰ θέλετε, παιδιὰ μου, κι' ἐγὼ βρίσκω πὼς ὁ Μπένετ δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ... Τί νὰ γίνῃ ὅμως; Τώρα θὰ πρέπη νὰ νοιαστοῦμε γιὰ τὴ φάλαινα ποῦ θὰ χαλάσῃ ἂν δὲν τὴν γδάρουμε... Ἐμπρὸς λοιπὸν, στὴ δουλειά!

Οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς ἔσπρωχναν τὸν τέταρτο, τὸν Ροῦμπερτ, μπροστὰ. Ὁ γέρος ἀνησύχησε καὶ ρώτησε :

— Τί συμβαίνει;

Ὁ Καναδὸς παίρνοντας μιὰν ἀπόφαση εἶπε :

— Μπάρμπα-Ζόμπ...

— Τί εἶναι;

— Θὰ θέλαμε νὰ σοῦ μιλήσουμε...

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ μιλάτε... Λέτε... Σὰς ἀκούω...

Ὁ τόνος ποῦ τοὺς μιλοῦσε ὁ γέρος ἦταν τόσο αὐστηρὸς ποῦ ὁ Ροῦμπερτ χάνοντας ξανά τὸ θάρρος του, μόλις κατόρθωσε νὰ μουρμουρίσῃ λίγα λόγια.

— Ἀρχηγέ..., ἔκανε, ὁ νόμος λέει... τί πρέπει νὰ γίνῃ... ὅταν κανένας μας πεθάνῃ... μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο...

‘Ο Ζόμπ σούφρωσε τὰ φρύδια καὶ ἀπάντησε ἀπότομα:

— Ναί!... Ὑστερα;

‘Ο ἄλλος ρώτησε τότε:

— Καὶ τί λέει ὁ νόμος;

‘Ο γέρος ἀπήγγειλε γρήγορα-γρήγορα καὶ χαμηλόφωνα:

— ‘Οτι τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε πρέπει νὰ πληρωθῇ μὲ αἷμα.

Οἱ τέσσερες κυνηγοὶ ἀλληλοκοιτάχθηκαν κι’ ὕστερα ὁ Καναδὸς ἐξακολούθησε:

— Ὡστε τώρα κι’ ἐσύ δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς ἐπιβάλῃς αὐτὰ ποὺ λέει ὁ νόμος;

Καὶ ξανά οἱ κυνηγοὶ κοιτάχθηκαν καὶ σὺπασαν περιμένοντας θαρρεῖς ν’ ἀκούσουν πρῶτα τί θάλεγε ὁ γέρος γιὰ νὰ κανονίσουν ὕστερα σύμφωνα μὲ τὴν ἀπάντησιν τῆς στάσης τους.

— ‘Οχι, δὲν εἶναι στὸ χέρι μου ἔκανε σὲ λίγο ὁ Ζόμπ μὲ ἐπίσημη φωνὴ νὰ μὴν ἐπιβάλλω τὸ νόμο!

Οἱ κυνηγοὶ ἄφησαν ἓναν ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως ἀνατηνάχτηκαν σὰν νὰ εἶχε φύγῃ ἓνα βάρος ἀπὸ τὸ στήθος τους. Κι’ ὁ Ζόμπ μὲ τὸν τόνο δικαστοῦ πανισχύρου, πρόσθεσε:

— Ἀπόψε θὰ δικασθῇ ἡ Ναρούτσα!

Τὰ τέσσερα πρόσωπα τῶν κυνηγῶν ἐξέφρασαν ἀμέσως μιὰ περίεργη δυσἀρέσκεια κι’ ὑπακούοντας πάλι στοὺς συντρόφους του, ὁ Ροῦπερτ φώναξε:

— Μὰ δὲν εἶναι ἡ Ναρούτσα ἡ φόνισσα!

‘Ο Ζόμπ ἀναπήδησε:

— Τί; Πῶς;

Τὰ τέσσερα χέρια σηκώθηκαν τότε μὲ μιὰ κίνηση καὶ ἔδειξαν τὴν Καίτη. Μὰ σχεδὸν ταυτόχρονα ὁ Μάρκος ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καναδοῦ φωνάζοντας δυνατὰ:

— Τρελλάθηκες, Ροῦπερτ;

Οἱ κυνηγοὶ εἶχαν γίνῃ ἀπειλητικοὶ ὅπως καὶ πρίν. Κι’ ὅλοι μαζί, ἐξερεθίζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

— Ναί, ναί... Αὕτη εἶναι ἡ φόνισσα!

‘Ο Ζόμπ, ποὺ θέλησε ν’ ἀντιμετώπισῃ καὶ πάλι τὴ θύελλα, ὤρμησε ἀνάμεσα στοὺς συντρόφους του φωνάζοντας ἄγρια:

— Τί πάθατε, ἐσεῖς! Μήπως τρελλαθήκατε;

‘Ο Ροῦπερτ, ποὺ καταλάβαινε πῶς οἱ ἄλλοι τὸν ὑπεστήριζαν ἐπέμενε μὲ φωνὴ ζωηρὴ:

— ‘Οχι, ἀρχηγέ, λέμε τὴν ἀλήθεια... Καὶ τὸ ξέρεις ἐσύ πῶς λέμε τὴν ἀλήθεια... Ἰσαμε χθὲς τὸ βράδυ ζούσαμε ἡσυχοὶ ἐδῶ, σὰν ἀδέλφια... χωρὶς νὰ συμβῇ ποτὲ τίποτα τὸ σοβαρὸ μεταξύ μας... Χωρὶς νὰ...

‘Ο χοντρὸς Μπόρνχολμ διέκοψε τὸν σύντροφό του κι’ εἶπε, μὲ τόνο πολὺ ἀπότομο, ὅπως συνήθιζε πάντα:

— Εἶναι τρία χρόνια, ποὺ ἐμεῖς οἱ παλιοὶ ἤρθαμε κι’ ἐγκατασταθήκαμε ἐδῶ πέρα... Καὶ δὲν πᾶνε οὔτε εἴκοσι ὧρες ποὺ ἔφθασεν αὕτη ἡ γυναῖκα κι’ ἀρχίσαμε νὰ ἀλληλοτρωγόμεσθε σὰν τὰ θηρία... ‘Ο Μπένετ σκοτώθηκε κι’ ἡ αἰτία εἶναι αὕτη ἡ γυναῖκα... Μόνο αὕτη...

‘Η Καίτη θέλησε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτοῦ της καὶ προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος τους, εἶπε:

— Μὰ δὲν φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλα αὐτὰ!

‘Ο ‘Ολαφ γύρισε καὶ κοιτάζοντάς τὴν μ’ ἓνα βλέμμα γεμάτο μῖσος οὕρλιασε σὰ θηρίο:

— Ἐπρεπε νάχες ψοφήσῃ καὶ σὺ ὅπως ψοφήσε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν μαζί σου στὴ βάρκα...

‘Η νέα λύγισε καὶ μὲ φωνὴ ποὺ προδίδονταν ἡ συγκίνηση ποὺ τὴν ἐπνιγε μουρμούρισε:

— Μὰ δὲν τῶθελα... Τί φταίω ἐγὼ, ἂν ὁ Μπένετ...

‘Ο καυγᾶς, ὅμως, ἐξακολουθοῦσε, γιὰ τὸν ὅτι οἱ κυνηγοὶ κατηγοροῦσαν ὅλο καὶ πιο σκληρὰ τὴν Καίτη, ἐνῶ ὁ Μάρκος κι’ ὁ Ζόμπ προσπαθοῦσαν νὰ πάρουν τὸ μέρος της καὶ νὰ τὴ δικαιολογήσουν. Καὶ στὸ τέλος ἡ Ἀμερικανοπούλα, ὁλότελα συντετριμμένη, ἄφησε τὰ δάκρυά της νὰ κυλήσουν. Τὰ δάκρυα ὅμως αὐτὰ ἀντὶ νὰ συγκινήσουν τοὺς κυνηγούς, θαρρεῖς πῶς τοὺς ἐξαγρίωναν ἀκόμα πιο πολὺ. Καὶ ξαφνικὰ ὁ Φερμπέκε, στρέφοντας καὶ κοιτάζοντάς τὴν ἄγρια, φώναξε δυνατὰ:

— Τί κάθεσαι καὶ κλαῖς; ‘Ολα τὰ δάκρυά σου δὲν ἀξίζουν ὅσο μιὰ σταγόνα ἀπ’ τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε ἐξ αἰτίας σου!

Συγκεντρώνοντας όλη τή θέλησή του, ό Ζόμπ, κατώρθωσε επιτέλους νά επιβάλει κάποια τάξη καί σιωπή καί φώναξε:

— Τέλος πάντων, πέστε τί θέλετε;

Ή έρώτηση αυτή βρήκε τούς κυνηγούς άπροετοίμαστους. Δέν ήξεραν τί νά πουν. Ό Ροϋπερτ, όμως, κατορθώνοντας νά συγκεντρώσει τις σκέψεις του, είπε αποφασιστικά:

— Θέλουμε. Θέλουμε τήν άξία του αίματος που χύθηκε...

Ή Καίτη, που δέν κατάλαβε τί σήμαιναν τά τρομερά εκείνα λόγια, όρμώντας μπροστά, φώναξε:

— Μά θα πληρώσω... Θα σας κάνω όλους πλούσιους...

Ό Ζόμπ, με μιά γρήγορη κίνηση τήν ανάγκασε νά σωπάσει καί τής είπε με ζωηρή κι' αύστηρή φωνή:

— Τά λεφτά σας δέν έχουν καμμία άξία έδώ...

— Τά λεφτά, δέν τά λογαριάζουμε! πρόσθεσε ό Ροϋπερτ.

Τότε πετάχτηκε στή μέση ό Μάρκος φωνάζοντας δυνατά:

— Ναί, μά δέν είπατε αυτό που λέει ό νόμος...

— Τι θές πάλι έσύ, βυζανιάρικο; μουρμούρισε ό Φερμπέκε.

Ό Μάρκος, όμως, μη δίνοντάς του προσοχή εξακολούθησε:

— Ό νόμος λέει, πώς τό αίμα πρέπει νά πληρωθῇ με αίμα.

— Όστε, πρέπει νά τή σκοτώσουμε τούτην έδώ, είπε άπότομα ό Όλαφ δείχνοντας τήν Άμερικανοπούλα.

Ή Καίτη άφησε μιά κραυγή άπογνώσεως, γιατί μόλις τότε κατάλαβε τί έκρυβαν τά λόγια των κυνηγών.

— Βέβαια, πρέπει νά τήν σκοτώσουμε, άφου έτσι λέει ό νόμος! έκανε κι' ό Μπόρνχολμ, παρ' όλο που δέν διακρινόταν για τά αίμοβόρα του ένστικτα.

Μά ξανά ό Μάρκος μη δίνοντας προσοχή εξακολούθησε:

— Ό νόμος, όμως, λέει πώς τό χυμένο αίμα πρέπει νά πληρωθῇ με αίμα, έκτός άν παρουσιασθῇ κανένας που νά θέλῃ νά εξαγοράσει αυτό τό αίμα.

Ξανακούστηκαν οί διαμαρτυρίες των κυνηγών, που τή φορά αυτή ήρθε νά τις διακόψῃ ό Ζόμπ, λέγοντας:

— Ό Μάρκος έχει δίκη. Έχουμε τό δικαίωμα νά δεχτομε μιά εξαγορά για τό αίμα αυτής τής γυναίκας.

— Καί τήν εξαγορά αυτή τήν προσφέρω έγώ! φώναξε ό Μάρκος, όρμώντας ταυτόχρονα μπροστά στους κυνηγούς καί κοιτάζοντάς τους μ' ένα άγριο βλέμμα.

Όλοι σώπασαν. Σώπασαν καί κοιτάχτηκαν. Καί ξαφνικά, ύστερα από λίγο άκούστηκε ή φωνή του Ροϋπερτ.

— Ξέρεις πώς τό αίμα του Μπένετ άξιζει ακριβά! φώναξε καί ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο.

— Κανονίστε τήν τιμή καί θα πληρώσω άπάντησε ό νέος.

Ή Καίτη, τρομοκρατημένη, ξαναπροσπάθησε νά επέμβῃ, ό Μάρκος, όμως, τήν ανάγκασε νά σωπάσει λέγοντάς της:

— Σας ίκετεύω, νά μ' αφήσετε έλεύθερο νά κάνω ότι θέλω.

— Μά αυτό που πάτε νά κάνετε, δέν θα σας τό επιτρέψω ποτέ... Σας τό άπαγορεύω..., μουρμούριζε μεσ' τά δόντια της ή Άμερικανοπούλα, κοιτάζοντάς τον σάν χαμένη.

— Μοῦ είπατε, μουρμούρισε, μοῦ είπατε προηγουμένως πώς μοῦ άρέσει νά θυσιάζουμαι. Κι', όμως, τώρα δέν θέλετε νά μ' αφήσετε νά κάνω αυτό που μ' άρέσει... Γιατί;... Τι σας πειράζει;... Άστε με λοιπόν ήσυχο καί προπαντός σωπάστε, σωπάστε για τό Θεό, γιατί έδώ κινδυνεύει ή ζωή σας.

Ό Ζόμπ, έπωφελήθηκε τότε μιάς λιγδστιμης σιωπής καί ξαναβρίσκοντας όλο του τό επιβάλλον, προχώρησε καί είπε:

— Σύντροφοι κι' Άδελφοί τής Άκτης, μπροστά σας βρίσκεται αυτή τή στιγμή μιά κατάδικος... Μιά κατάδικος, που τό αίμα της προσφέρεται νά εξαγοράσει ό άδελφός μας Μάρκος Ντιντιέ. Τό δέχεστε αυτό;

— Έξαρτάται! άπάντησε ό Ροϋπερτ θαρρείς νά άπαντοῦσε για λογαριασμό όλων των άλλων. Τι προσφέρει.

Άρχισε τότε τό πιό παράξενο καί έξωφρενικό παζάρεμα. Ό νέος προσέφερε στήν άρχή τό μερίδιό του από τήν λεία που βρίσκόταν στήν άποθήκη. Ό Φερμπέκε, όμως, του άπάντησε:

— Ή λεία σου είναι άστεία πράματα, μπροστά στό κυνήγι που μάς έφερνε ό Τζιμ Μπένετ κάθε βδομάδα!

Ό Μάρκος προσέφερε έπειτα τή λεία που θα του άναλογούσε σ' ένα όλόκληρο χρόνο. Μά ούτε ή καινούργια του αυτή

προσφορά κατόρθωσε να επιτύχει κανένα αποτέλεσμα. Ήταν γνωστό πως ο νέος ήταν κακός κυνηγός και φυσικά ή λεία που θα του αναλογοῦσε δεν θάταν σπουδαία.

Κι' αφού ούτε αυτό παραδέχτηκαν οί κυνηγοί, ο Ροϋπερτ, προχωρώντας, ήρθε και στάθηκε στη μέση κι' είπε με φωνή ζωηρή κι' επίσημη, σάν νάβγαζε θαρρείς τη Σολωμόνιο λύση:

— Λοιπόν, ακούστε με... Συμφωνώ κι' εγώ πως ο Μπένετ ήταν ένα παλιοτόμαρο... Μά ήταν σπουδαίος κυνηγός! Χάνοντάς τον, λοιπόν, ή ζημιά μας θα είναι μεγάλη... "Όσο για τις συνθήκες του θανάτου του, αυτή τη στιγμή δεν μάς ενδιαφέρουν κι' είναι περιττό να κουβεντιάζουμε πιά γι' αυτόν... Βέβαια, αίτια του θανάτου του είναι τούτη έδω ή ξένη, που έχει κι' όλη την ευθύνη... 'Απ' την άλλη, όμως, μεριά, είναι βέβαιο πως ή γυναίκα αυτή δεν ήλθε έδω για τὸ κέφι της, πράμα που έλαφρύνει τη θέση της... "Αν θέλετε δὲ να μάθετε τη γνώμη μου, εγώ προσωπικά δεν έχω τίποτα εναντίον της. Βέβαια, μπορούμε να την σκοτώσουμε. Αυτό είναι δικαίωμά μας. Μά σε τί θα μάς χρησιμεύσει ο θάνατός της; Σε τίποτα. 'Ο Μπένετ δὲ μπορεί ν' αναστηθῇ. Γι' αυτό, ή γνώμη μου είναι να μην την σκοτώσουμε... Να μην την σκοτώσουμε αλλά μ' ένα όρο φυσικά. Να κερδίσουμε και μεις κάτι απ' αυτή όλη την δουλειά... Προτείνω λοιπόν να δεχτούμε την προσφορά του Μάρκου.

Μιά διαμαρτυρία ακούστηκε από τὸ μέρος τῶν άλλων κυνηγῶν κι' ο Ροϋπερτ βιάστηκε να επεξηγήσει τη φράση του;

— Κι' όλα αυτά βέβαια, πάλι με τὸν όρο, πως ή προσφορά του Μάρκου θάταν κάπως σοβαρότερη...

'Ο Μάρκος θέλησε να τὸν διακόψῃ, μ' άμέσως σχεδόν ο Ζόμπ στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος του τούκανε νόημα να μὴ μιλήσῃ;

— Κανέννας δὲ μπορεί να άρνηθῇ πως εἴμαστε μιὰ χαρὰ έδω πέρα..., συνέχισε ο Ροϋπερτ.

— "Ημαστε σπουδαία! φώναξαν, όλοι μαζί οί κυνηγοί.

— Μόνο που τώρα, ξακολούθησε ο Ροϋπερτ, τὰ πράματα άλλαξαν λιγάκι. "Ελειψε ο Μπένετ που ήταν ο καλύτερος κυνηγός απ' όλους μας και βέβαια, ύστερα απ' όσα γίνανε δὲν

μπορούμε να κρατήσουμε κοντά μας την Ναρούτσα την υπηρετριά μας... Και για να τελειώνω, να τί έχω να προτείνω στο Μάρκο, αφού σώνει και καλά θέλει να εξαγοράσῃ τὸ αίμα αὐτῆς της καταδίκου."Ακουσε, λοιπόν, Μάρκο! Δὲν εἶσαι κακὸ παιδί, κι' αν θές να σοῦ πῶ και την αλήθεια, μου άρέσεις πολύ. Μά πρέπει να καταλάβῃς Μάρκο, πως δὲν κάνεις για κυνηγός... Γι' αυτό ή γνώμη μου είναι να πάψῃς να εἶσαι σύντροφός μας και να γίνῃς υπηρέτης μας...

'Ο Μάρκος δίχως να σκεφτῇ, πετάχτηκε άπάνω και τὰ μάτια του άστραψαν χαρούμενα.

— Δέχομαι; φώναξε δυνατά. Δέχομαι!...

— Στάσου μιὰ στιγμή, τὸν διέκοψε ο Ροϋπερτ. Θα γίνῃς υπηρέτης μας κι' ή λεία σου, στο μέλλον, θάταν δική μας...

— Δέχομαι!... Ξαναφώναξε ο Μάρκος μόλις κατορθώνοντας να συγκρατήσῃ τη χαρά του.

— Στάσου! συνέχισε ο κυνηγός. Δὲν τελείωσα ακόμα! Λοιπόν... "Ότι θα σοῦ διατάζουμε, θα τσακίζεσαι να τὸ κάνῃς...

— Δέχομαι!...

Οί κυνηγοί άρχισαν να κοιτάζουν μ' έκπληξη τὸν νεαρό Γάλλο που δέχονταν με τόσο ένθουσιασμό τις τρομερές θυσίες που του ζητούσαν. 'Ο Ροϋπερτ, όμως, άτεγκτος ξακολούθησε:

— Τίποτα πιά δὲν θα σοῦ ανήκει. 'Η καλύβα σου, ή αποθήκη σου, τὰ καμάκια σου, τὰ όπλα σου, τὸ τουφέκι σου, δὲν θα σοῦ ανήκουν πιά. Δὲν θα εἶσαι κύριος του έαυτοῦ σου!

— Μά είναι αδύνατο... Δὲν θέλω! Δὲν θέλω...

'Η σπαρακτική κραυγή της Καίτης ήρθε ξαφνικά να διακόψῃ τὸ Ροϋπερτ. Μά ο Ζόμπ, που είχε καταλάβῃ τὸ σκληρό σχέδιο τῶν κυνηγῶν δὲν μπόρεσε να κρατηθῇ και της φώναξε:

— Σκασμός, επί τέλους! Δὲν καταλαβαίνεις πως όλα αυτά γίνονται από δική σου αίτία!...

Χωρίς να συγκινηθῇ, ο Καναδός μ' έπισημότερο ακόμα τόνο εξακολούθησε να μιλά:

— Κατάλαβέ με καλά παιδί μου, αν δεχτῇς όσα εἶπα, θα γίνῃς σκλάβός μας... με μιὰ λέξη, θα πάρῃς άπάνω σου όλο

τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε ἀπ' ἀφορμὴ τῆς γυναίκας αὐτῆς...

Ἡ Καίτη θέλησε ξανά νὰ ἐπέμβῃ, τὴν κράτησεν, ὅμως, ὁ Ζόμπ, ποὺ μόλις κατόρθωνε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ταραχὴ του.

Ὁ Μάρκος ἀφ' οὗ σκέφτηκε λίγο, ἔστρεψε καὶ ρώτησε:

— Ἄν γίνουν ὅσα εἶπατε, ἡ γυναίκα αὐτὴ θά ναι ἐλεύθερη;

— Μάλιστα!

— Δέχομαι! ἀπάντησε τότε ὁ Μάρκος κι' ἓνα χαμόγελο γεμᾶτο εὐτυχία καὶ χαρὰ ἀνθίσε πάνω στὰ χεῖλη του.

Ἐνα βουητὸ ἀπὸ φωνές καὶ μурμουρίσματα κάλυψε τὴν τελευταία λέξη τοῦ Μάρκου. Οἱ κυνηγοὶ μιλοῦσαν καὶ φώναζαν ὅλοι μαζί. Ἡ Καίτη φώναζε πὼς δὲν δεχόταν αὐτὴ τὴ συμφωνία, ὁ Ζόμπ, πὼς δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ ἓνα τέτοιο πρᾶμα κι' οἱ κυνηγοὶ πὼς ὁ Μάρκος εἶχε δώσει πιά τὸ λόγο του καὶ πὼς θά πρεπε νὰ τὸν κρατήσῃ...

Κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ τὸ βουητὸ ἐκεῖνο ἀκούστηκε ξανά ἡ φωνὴ τοῦ Μάρκου.

— Τὰ δέχομαι ὅλα!... ξανάπε μ' ἀποφασιστικὴ φωνή.

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, μιὰ βραχνὴ φωνή, μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ξανακούσει, ἀντήχησε ξαφνικὰ ἀνάμεσά τους.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! πρόσταξε ἡ ἄγνωστη ἐκείνη φωνή.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ, ἦταν τόσο ἀπότομη καὶ τόσο ἐπιτακτικὴ ποὺ ὅλοι τους ἔμειναν στὶς θέσεις τους ἀκίνητοι καὶ χαμένοι.

— Ψηλὰ τὰ χέρια... καὶ γυρίστε πρὸς τὸ μέρος μου! ἀκούστηκε ξανά νὰ διατάξῃ ἡ βραχνὴ ἐκείνη φωνή.

Μηχανικὰ, οἱ κυνηγοὶ ὕψωσαν τὰ χέρια πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἐρχότανε ἡ φωνή. Σχεδὸν ταυτόχρονα μιὰ κραυγὴ πνίγηκε μεσ' τὸ λάρυγγα τους. Πίσω τους, σὲ λίγων μέτρων ἀπόσταση, σὰν νᾶχαν θαρρεῖς ξεφυτρώσει ἀπὸ τὴν γῆ, στεκόντανε πέντε ἄνθρωποι ποὺ τοὺς σημάδευαν μὲ τὰ τουφέκια τους καὶ ποὺ περίμεναν διαταγές ἀπὸ ἓναν ἕκτο, ποὺ κρατοῦσε ἓνα περιστροφὸ στὸ χέρι... Ὁ Ροῦπερτ ἔκανε ν' ἀμυνθῇ, μὰ ἡ αὐστηρὴ φωνὴ τὸν ξανακάρφωσε στὴ θέση του.

— Μὴ κουνηθῇ κανένας, εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ περιστροφὸ, μὴ κουνηθῇ κανένας γιατί πυροβολῶ...

Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ, μιὰ βραχνὴ φωνή, μιὰ φωνὴ ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ξανακούσει ἀντήχησε ξαφνικὰ ἀνάμεσά τους:

— Ψηλὰ τὰ χέρια! πρόσταξε ἡ ἄγνωστη ἐκείνη φωνή.

Ἡ Καίτη ὥρμησε τότε πρὸς τὸ μέρος του φωνάζοντας :

— ὦ! Πλοίαρχε! Πλοίαρχε! Ἐσεῖς, ἔσεῖς... ἐδῶ; Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; Ὁ πατέρας μου!

Ὁ ἀξιωματικὸς χαμήλωσε τὸ πιστόλι ποῦ κρατοῦσε καὶ πλησιάζοντάς την, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ φανέρωνε σεβασμό :

— Ναί, ἐμεῖς εἴμαστε, δεσποινὶς Καίτη... Φθάσαμε μὲ φαίνεται ἀκριβῶς πάνω στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή. Μὰ ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ γιατί τᾶχουνε βάλει μαζί σας.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἡ Καίτη, ξακολούθησε νὰ τὸν ρωτᾷ :

— Ὁ πατέρας μου, πλοίαρχε... Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου;

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἡ Ἀμερικανοπούλα ὀνόμασε πλοίαρχο, στρέφοντας τότε ἔδειξε τὸ πέλαγος κι' εἶπε :

— Εἶναι στὸ καράβι. Αὐτὸς ψάχνει νὰ σᾶς βρῇ γυρνώντας στὶς θάλασσες καὶ μᾶς, μᾶς ἔστειλε γιὰ νὰ ψάξουμε στὴ στεριά.

— Θαρρῇ κι' αὐτὸς ἐδῶ;

— Μὰ βέβαια! Θᾶπρεπε νᾶχε κι' ὅλας ξεμπαρκάρει. Πρὶν λίγη ὥρα, ποῦ βρισκόμαστε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, εἶδαμε τὸ «Ὀντάριο» ποῦ εἶχε βάλει πλώρη κατὰ δῶ... Μόνο ποῦ προχωρεῖ σιγά-σιγά, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ παγόβουνα...

Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κοπέλλας, ποῦ μουρμούρισε :

— Ἐρχεται ὁ πατέρας μου... Δόξα σοι ὁ Θεός!

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα, ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἄνδρες του, ξακολούθησαν νὰ κοιτάζουν τὴν ὁμάδα τῶν κυνηγῶν ποῦ ἔμεναν ἀκίνητοι κι' ἄφωνοι κάτω ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τῶν ντουφεκιῶν.

Καὶ ξαφνικὰ ὁ πλοίαρχος προχωρῶντας λίγο, ρώτησε :

— Συγγνώμην, ὅμως, δεσποινὶς Καίτη, δὲν μοῦ ἐξηγεῖτε, ἂν θέλετε, ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ γιατί τᾶχανε βάλει μαζί σας; Τοὺς εἶδα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, νὰ τριγυρίζουν ὀλόγυρά σας κι' ἀρχίσαμε τότε νὰ τρέχουμε γιὰ νὰ προφθάσουμε πρὶν σᾶς κάνουν κανένα κακό...

Καὶ ξανά χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὸ πλοίαρχο τῆς θαλαμηγοῦ τῆς, ἡ Καίτη, ἔστρεψε καὶ κοίταξε καλὰ-καλὰ τοὺς ἔξη κυνηγούς. Ὁ Ροῦπερτ, ὁ Ὀλαφ, ὁ Μπόρνχολμ κι' ὁ Φερμπέκε κοι-

τάζανε σὰν ἄγρια θηρία. Ὁ Ζόμπ, πιὸ ψυχραίμος, μ' ὄλο ποῦ φαίνόταν θλιμμένος, διατηροῦσε κάποια ἀξιοπρέπεια. Ὁ Μάρκος ἔμενε ἀκίνητος, βυθισμένος σὲ κάποιο ὄνειρο.

Ὁ πλοίαρχος, ἀφοῦ βαρέθηκε νὰ περιμένῃ, ξαναρώτησε :

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, δεσποινὶς Καίτη, ποῦ εἶναι οἱ σύντροφοί σας; Ποῦ εἶναι ὁ Τζάκ;... Ὁ Σέλντον;

Ἡ Καίτη ἀνατρίχιασε στὴν ἀνάμνηση τῆς φρικτῆς τραγωδίας μέσα στὰ παγόβουνα κι' ἀπάντησε :

— Πέσανε κι' οἱ δύο τους στὴ θάλασσα... Πνίγηκαν...

— Τοὺς δυστυχισμένους, μουρμούρισε ὁ πλοίαρχος, τοὺς δυστυχισμένους! Κι' ὁ γιατρὸς ὁ Φράνκ; Τί γίνθηκε;

Κατὰχλωμη, ἡ Καίτη, ἔστρεψε τότε καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέρι τῆς τὸ μέρος ποῦ εἶχεν ἐναποτεθῇ τὸ πτώμα τοῦ Φράνκ μαζί μὲ τὸ πτώμα τοῦ Μπένετ, ἀπάντησε :

— Εἶναι ἐκεῖ... νεκρός...

Ὁ πλοίαρχος, μὴ ξέροντας τί εἶχε συμβῇ, ἄφησε μιὰ κραυγὴ λύσσας καὶ φώναξε :

— Τὸν σκότωσαν τοῦτοι ἐδῶ;... Ἄ! τοὺς κακούργους!...

Τοὺς ἄτιμους... Τώρα θὰ δοῦν!

Καὶ γυρνώντας στοὺς ἄντρες, ποῦ τὸν συνόδευσαν, διέταξε :

— Ἐτοιμοί; Σημαδέψετε τὰ παλιοκέφαλα τους!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ Καίτη ὥρμωντας ἀνάμεσα στοὺς ναῦτες τῆς καὶ τοὺς φαλινοθηρὲς, φώναξε ἄγρια :

— Ὁχι... ὄχι... Ὁ Φράνκ πέθανε ἀπ' τὸ κρῦο... Κατεβάστε τὰ δπλα σας... Κανένας σας νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ἀγκίσση αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους...

Ὁ πλοίαρχος γέλασε δυνάτᾳ καὶ στρέφοντας τὴ ρώτησε :

— Μήπως θέλετε τᾶχα νὰ λυπηθῶ αὐτοὺς τοὺς κακούργους;

— Δὲν εἶναι κακούργοι πλοίαρχε! Ἐπέμενε ἡ Καίτη. Κάνετε λάθος. Εἶναι πρώτης τάξεως ἄνθρωποι ὅλοι τους!...

— Ἐσεῖς δὲ μπορεῖτε νὰ τοὺς ξέρετε. Ἀσφαλῶς τοῦτοι ἐδῶ πρέπει νὰ ναι οἱ πειραταί, ποῦ λυμαίνονται τὰ μέρη αὐτὰ καὶ ποῦ ποτὲ δὲν κατωρθώσαμε νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε... Ἀφήστε με, λοιπόν, τώρα νὰ τοὺς ξεκαθαρίσω!

— Σὰς τὸ ἀπαγορεύω! οὐρλιασε μὲ ζωερὴ φωνὴ ἡ Καίτη. Οἱ ναῦτες δὲν ξέρανε τί νὰ κάνουν καὶ ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ ὑπακούσουν. Ἡ Καίτη ἐπέμενε μὲ φωνὴ ζωηρότερη.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἔκανε, μ' ἔσωσαν... μὲ περιέθαλψαν, μὲ περιποιήθηκαν, μὲ ἔκαναν καλὰ...

— Κι' ὅμως... , προσπάθησε νὰ πῇ κάτι ὁ πλοίαρχος.

Μὰ ἡ νέα μὴ δίνοντας καιρὸ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του, πρόσθεσε στὸ ἴδιο ζωηρὸ ὄφος:

— Ἐν ἀπουσία τοῦ πατέρα μου, διατάζω ἐγώ. Συνεπῶς σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ὑπακούετε, κύριε πλοίαρχε!

Καὶ γυρνώντας πρὸς τοὺς ναῦτες, πρόσταξε μὲ τὸν ἴδιο τόνο:

— Κατεβάστε τὰ ὄπλα σας! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μοῦ ἔσωσαν τὴ ζωὴ κι' εἶναι φίλοι μου!

Ὑστερα χωρὶς νὰ νοιασθῇ ἂν οἱ ναῦτες θὰ τὴν ὑπάκουαν ἢ ὄχι, ἡ Καίτη διευθύνθηκε πρὸς τοὺς Ἀδελφούς τῆς Ἀκτῆς, πού τὴν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ, κατάπληκτοι καὶ στενοχωρημένοι. Ἡ νέα σταύρωσε τὰ χέρια τῆς, τοὺς κοίταξε καλὰ-καλὰ κι' εἶπε:

— Εἶδατε τί γυρίσματα ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος... Πρὶν λίγα λεπτὰ μὲ κρατοῦσατε ἐσεῖς στὰ χέρια σας. Τώρα ἐσεῖς βρίσκεσθε στὴ διάθεσή μου... Εἶναι ἡ σειρά μου τώρα νὰ κανονίσω μαζί σας, τοὺς λογαριασμούς μας...

Μιά ἀνησυχία προδόθηκε στὰ μάτια τῶν κυνηγῶν. Ὁ Μάρκος, παρ' ὅλο πὺ προσπᾶθησε νὰ φανῇ ψυχραῖμος, εἶχε γίνῃ κατάχλωμος. Ὁ Ζόμπ πάλι, ἄθελά του, θαύμαζε τὴ νέα, ἐνῶ μέσα του εἶχε τὴν πεποίθησιν πὺς τὰ πράγματα θὰ διορθώνονταν γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα. Οἱ ἄλλοι κυνηγοί, μὲ τὰ κεφάλια χωμένα ἀνάμεσα στοὺς ὤμους, μοιάζανε σὰν μεγάλα θηρία πὺς εἶχαν πιασθῇ μέσα σὲ μιὰ φάκα καὶ πὺς παραδίνονταν πιά ἀπόλυτα στὴ διάθεσιν τῆς μοίρας...

Ἡ Καίτη χαμογέλασε σὰν νὰ διασκέδασε καὶ συνέχισε:

— Ἀς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους... Σύμφωνα μὲ τὸ δικό μου νόμο, πὺς θὰ δῆτε πὺς ἀξίζῃ ὅσο κι' ὁ δικός σας...

Καὶ προχωρώντας πρὸς τὸν γέρο ἀρχηγό, πρόσθεσε:

— Μπάρμπα Ζόμπ, γιὰ χάρη μου διακινδυνεύσατε τὴν ἀρ-

χηγία σας καὶ τὴ ζωὴ σας... Ἐγὼ θὰ σὰς χαρίσω καὶ τὰ δυό. Θὰ σὰς πάρω μαζί μου... Μοῦ εἶπατε πὺς εἶσθε στραβόξυλο; Τί τύχη! Ἐγὼ τρελλαίνομαι κυριολεκτικὰ γιὰ τὰ στραβόξυλα... Θὰ δῆτε τί καλὰ θὰ συνεννοηθοῦμε οἱ δυὸ μας!

Ὑστερα, στρέφοντας στὸ Μάρκο καὶ προσπαθώντας νὰ προσποιηθῇ πὺς δὲν ἀντιλαμβάνονταν τίποτα ἀπ' τὴ συγκίνηση, τοῦπε μὲ τὴν ἴδια ζωερὴ φωνή:

— Ἐσεῖς θελήσατε νὰ ἐξαγοράσετε τὴ ζωὴ μου θυσιάζοντας τὴν ἐλευθερίαν σας. Αὐτὸ εἶναι ἓνα πρᾶγμα πὺς δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω. Ἡ θέσιν τοῦ γιαιτροῦ τοῦ «Ὀντάριο», ὕστερα ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατον τοῦ δόκτορος Φράνκ, μένει τώρα κενή. Ἀπὸ σήμερον τὸ βράδυ, θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν δυστυχισμένο Φράγκ, ὁ γιαιτρός Μάρκος Ντιντιέ... Καὶ θὰ κανονίσω ἐγὼ ὕστερῶτερα, ὥστε ὁ διορισμός σας αὐτὸς νὰ ἐπικυρωθῇ νομίμως ἀπ' τὴς Ἀρχές... Ὁ πατέρας μου, κύριε, διαθέτει πολλὰ μέσα καὶ σὰς δίνω τὸ λόγο μου, στὴν ὑπόθεσή σας πὺς ἐκκρεμεῖ ἀπέναντι τῆς δικαιοσύνης τῆς Πατρίδος σας, θὰ κανονιστῇ μιὰ φορὰ καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα...

Ἡ Καίτη ἀποτελειώνοντας τὴν παραπάνω φράσιν τῆς, σῶπασε λίγο κι' ὕστερα στρέφοντας καὶ προχωρώντας στὴ μεριά πὺς στεκότανε οἱ ὑπόλοιποι κυνηγοί, τοὺς εἶπε:

— Ὅσο γιὰ σὰς, θέλω νὰ σὰς ἐπαναφέρω σὲ μιὰ ζωὴ τίμια. Θέλω νὰ σὰς σώσω ἀπὸ τὴν πείναν, τὴ δυστυχίαν καὶ τοὺς κινδύνους πὺς διατρέχετε κάθε μέρα. Θὰ σὰς διορίσω λοιπὸν κυνηγούς, σὲ τούτῃ ἐδῶ τὴν περιφέρεια, γιὰ λογαριασμό τοῦ πατέρα μου. Ἐκτὸς πάλι ἂν προτιμᾶτε νὰ σὰς στείλω στὴς πατρίδες σας, ὁπότε θὰ φροντίσω νὰ γυρίσετε πίσω καὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι καὶ τιμημένοι, ἀνάμεσα στὴς οἰκογένειές σας... Εἶστε ἐλεύθεροι νὰ διαλέξετε. Καὶ πρέπει νὰ...

Μὰ τὴν ἴδιαν ἐκείνη στιγμὴ τὴν διέκοψαν ἡ δυνατός καὶ ζωηρὲς φωνὲς τῶν ἀντρῶν τοῦ πληρώματος.

— Τὸ «Ὀντάριο»!... Τὸ «Ὀντάριο»!

Ὅλοι στρέψανε καὶ κοίταζαν πρὸς τὸ πέλαγος. Μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ εἶδαν ἓνα καράβι, πὺς ὀλοένα πλησίαζε, προ-

χωρώντας σιγά-σιγά ανάμεσα στους όγκοπάγους που έπλεαν.

‘Ο πλοίαρχος, στρέφοντας σ’ ένα ναύτη τόν διέταξε :

— ‘Ανέβα γρήγορα στο λόφο και κάνε σινιάλα με τὰ χέρια σου για να τούς ειδοποιήσης, πώς ή δεσποινίς Καίτη είναι σωα κι’ άβλαβής και πώς βρισκόμαστε όλοι έδω.

‘Υστερα πλησίασε την ‘Αμερικανοπούλα και τή ρώτησε :

— Συγγνώμη, δεσποινίς Καίτη, μήπως ξέρετε αν υπάρχει έδω κανένα ασφαλισμένο μέρος που να μπορέση τὸ «‘Οντάριο» να άγκυροβολήση δίχως κίνδυνο ;

‘Η Καίτη έκανε μιὰ άρνητική χειρονομία κι’ έστρεψε πρὸς τὸ Ζόμπ. ‘Ο γέρος εξακολουθοῦσε να είναι κατσουφιασμένος. Οί άλλοι πάλι δὲν είχαν εγκαταλείψει τὴν προηγούμενη στάση τους, τὴ στάση εκείνη που τούς έκανε να μοιάζουν με ζῶα πιασμένα στη παγίδα. Μὰ καθὼς ὁ Ζόμπ άκουσε τὴν έρώτηση τοῦ πλοίαρχου, μιὰ περιεργη λάμψη φώτισε τὰ μάτια του και στρέφοντας βιάστηκε ν’ άπαντήση.

— ‘Οχι . . . , εἶπε με φωνή σταθερή, δὲν υπάρχει ασφαλές άγκυροβολεῖτο έδω . . . ‘Υπάρχει μόνο ένα στενὸ κι’ άκατάλληλο πέραςμα . . . που θάβναι κίνδυνος να έξωκείλη τὸ καράβι σας . . .

Καί βιαστικά, σάν να τὸν εἶχε θαρρεῖς καταλάβη μιὰ φρικτὴ άγωνία, εξακολούθησε :

— Πρέπει να έμποδίσετε τὸ καράβι σας να πλησιάση. Θα πέση σὲ καμμιὰ ξέρα . . . Δὲν είναι ἔτσι, παιδιά ;

‘Ο Ροῦπερτ κι’ ὁ Φερμπέκε, σάν νάθελαν να επιβεβαιώσουν τὸν άρχηγὸ τους, βιάστηκαν να ποῦν τὴ γνώμη τους.

— Δὲ μπορεῖ να περάση τὸ καράβι ! εἶπε ὁ Ροῦπερτ.

— Θαταν τρέλλα να πλησιάση ! συμπλήρωσε ὁ Φερμπέκε.

— Πρέπει να τούς ειδοποιήσουμε, φώναξε ζωηρὰ ὁ Ζόμπ. Πρέπει να τούς ειδοποιήσουμε ὅσο είναι ακόμα καιρός . . . Δὲν βλέπετε, λοιπόν, πὼς ἔχει βάλει ἴσια πλώρη για δῶ. Τί κάθεστε ;

‘Ο πλοίαρχος ξεχνώντας τότε κάθε άλλη σκέψη και περιορίζοντας τὴν προσοχή του μόνο στο σημείο εκείνο που τὸν ένδιέφερε, να σώση τὸ καράβι ἀπὸ τὸν κίνδυνο, έστρεψε ἀπὸτομα πρὸς τούς κυνηγοὺς και τούς εἶπε :

— Βλέπω πὼς ἔχετε «καγιάκια». ‘Ας πάη, λοιπόν, ένας ἀπὸ σὰς στο καράβι να τούς ειδοποιήση να μὴν προχωρήσουν.

‘Ο Ζόμπ θέλησε ξανά να επέμβη.

— ‘Εγὼ λέω, έκανε με δυνατὴ κι’ επίσημη φωνή, να κάνουμε κάτι καλύτερο . . . ‘Η βάρκα τῆς δεσποινίδος Καίτης δὲν ἔπαθε καμμιὰ ζημιὰ. Μπήτε λοιπόν μέσα ὅλοι σας και πηγαίνετε άμέσως τὴν κοπέλλα, που θὰ βιάζεται βέβαια να φιλήση τὸν πατέρα της . . . ‘Ετσι θάβναι τὸ φρονιμώτερο ! . . . Μὰ πρὸς Θεοῦ μὴν άργοπορεῖτε . . . Φύγετε γρήγορα . . . Τὸ καράβι πλησιάζει ὀλοένα και μπορεῖ να πέση πάνω σὲ καμμιὰ ξέρα . . .

‘Η Καίτη ένθουσιασμένη φώναξε τότε δυνατὰ :

— Βέβαια . . . Βέβαια . . . Θα πάω στο καράβι και θα φέρω τὸν πατέρα μου για να σὰς εὐχαριστήση, μπάρμπα Ζόμπ :

‘Ο γέρος προσπάθησε να χαμογελάση και μουρμούρισε μεσ’ τὰ δόντια του :

— Πρώτης τάξεως ιδέα . . . Πρώτης τάξεως ιδέα . . .

‘Ο πλοίαρχος, ὅμως, δὲν συμμεριζότανε τὴ γνώμη της.

— Λέτε πὼς υπάρχει έδω, έκανε σὲ λίγο, ένα στενὸ πέραςμα και γύρω-γύρω ξέρες. Πὼς θα τὰ καταφέρουμε λοιπόν να βγοῦμε δξω στο πέλαγος ;

‘Ο Ζόμπ γέλασε δυνατὰ και άπάντησε :

— Θα σὰς δώσω ἐγὼ ένα πιλότο σπουδαῖο !

Και βάζοντας τὸ χέρι του στὸν ὤμο τοῦ Μάρκου, πρόσθεσε :

— ‘Εσύ, παλληκάρι μου, θα μπαρκάρης μαζί τους και θα τούς ὀδηγήσης ἀπὸ τὸ πέραςμα που ξέρεις. Κατάλαβες ;

— Μάλιστα, άρχηγέ ; μουρμούρισε πρόθυμα ὁ Μάρκος.

— Και κοίταξε, εξακολούθησε ὁ γέρος, κοίταξε μόλις φθάσης στο καράβι, βάλτους ν’ άγκυροβολήσουν. Θαταν κρῖμα ένα τόσο ὁμορφο καράβι να πάθη ξαφνικά και δίχως λόγο καμμιάν άβάρια ! . . . ‘Ακοῦς ;

Δέκα λεπτά αργότερα ἡ Καίτη, ὁ πλοίαρχος, οἱ πέντε ναῦτες κι’ ὁ Μάρκος βρίσκονταν μέσα στὴν κομψὴ άσπρη βάρκα, στὴν άσπρη εκείνη βάρκα που εἶχε φέρει στὴν ἔρημη άκτή, μισοπεθαμένη τὴν Καίτη και τὸ νεκρὸ γιατρὸ σύντροφό της. Κι’

ένώ τὰ κουπιὰ σχίζανε τὰ γαλαζοπράσινα νερά, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς νέας κοπέλλας ποῦλεγε :

— Θὰ μᾶς χρειασθοῦν μιὰ ὥρα γιὰ νὰ πάμε στὸ καράβι κι' ἄλλη μιὰ γιὰ νὰ γυρίσουμε μαζί με τὸν πατέρα μου . . . Γειά χαρὰ λοιπόν, μπάρμπα Ζόμπ! Θὰ ξαναἰδωθοῦμε σὲ δυὸ ὥρες! Καί σὲ δυὸ ὥρες, φίλοι μου, θὰ πάψετε πιά νὰ εἴσθε λύκοι γιὰ νὰ γίνετε πάλι ἡσυχοὶ καὶ καλοὶ ἄνθρωποι.

Ἡ φωνὴ τῆς Καίτης ἀντηχοῦσε ἀργηρόχηρα πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά τοῦ ὄρμου· κι' ὁ Ζόμπ, κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς ἀπάντησε:

— Καλά, καλά, τὰ εἶπαμε αὐτά . . . Ἐσύ, Μάρκο, ἔχε τὸ νοῦ σου σὲ κείνη τὴν ξέρα ποὺ εἶναι στὴ δεξιά μεριά ἀπ' τὸ ἄνοιγμα. Κοίταζε ἀκόμα νὰ παίρνης καλὰ τίς στροφές γιὰ νὰ μὴ σᾶς παρσύρῃ τὸ ρεῦμα . . .

— Κατάλαβα, ἀρχηγέ, μείνε ἡσυχος! ἀπάντησε ἀπὸ μακριὰ ἡ φωνὴ τοῦ νέου.

Ὁ Μάρκος στεκόταν ὄρθιος πλάι στὴν Καίτη καὶ κρατοῦσε τὸ τιμόνι. Οἱ ἀμερικᾶνοι ναῦτες ἔλαμναν γερά κι' ἡ ἐλαφριά βάρκα ἔφευγε σὰν βέλος τραβώντας πρὸς στὴ μεριά ποὺ βρισκότανε ἡ θαλαμηγός.

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα ὁ Ζόμπ, ἀκίνητος πάνω στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα, κοίταζε τὴ βάρκα ποὺ ὀλοένα ἀπομακρύνετο ἀπ' τὴν ἀκτὴ. Πίσω του, οἱ σύντροφοί του κρατοῦσαν κι' αὐτοὶ τὸ βλέμμα τους καρφωμένο πάνω στὸ λευκὸ ὄραμα ποὺ σβύνονταν ἀπ' τὰ μάτια τους.

— Ὡραῖα βαρκούλα! μουρμούρισε ὁ Ροῦπερτ κουνώντας θαυμαστικὰ τὸ κεφάλι του.

— Κι' ἀκόμα πιὸ ὠραῖο εἶναι ἐκεῖνο τὸ καράβι ἐκεῖ κάτω! πρόσθεσε ὁ Ὀλαφ δείχνοντας τὴ θαλαμηγὸ τοῦ Μακδόναλτ ποὺ ὀλοένα πλησίαζε πιὸ πολύ.

— Τὶ νὰ σᾶς πῶ, τέτοιο καράβι θάθελα καὶ γὼ νᾶχω γιὰ νὰ περνῶ τὴν ὥρα μου σὰν θὰ γερνοῦσα πιά! ἀστειεύτηκε συμπληρώνοντας ὁ Φερμπέκε.

— Κάνε λίγη ὑπομονή, ἔκανε ὁ Μπόρνχολμ καὶ θὰ τὸ δῆς καλύτερα σὰν θὰ πλησιάσῃ. Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀρχηγέ;

Σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἓνα ὄνειρο, ὁ Ζόμπ, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῶν κυνηγῶν καὶ μετὰ μιὰ παράξενη σκληρότητα στὸ βλέμμα του, εἶπε μετὰ φωνὴ βραχνή:

— Τὶ παραμιλᾷς ἐσύ;

— Παραμιλῶ; ρώτησε ἐκπληκτὰ ὁ Μπόρνχολμ. Γιατί παραμιλῶ; Μπᾶς καὶ δὲν εἶναι ἀλήθεια, πῶς τὸ καράβι τῆς κοπέλλας θὰ μᾶς φανῇ πιὸ ὁμορφο σὰν θανεθοῦμε σὲ λίγο ἀπάνω γιὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦμε!

— Νὰ ἐπισκεφθοῦμε τί πράμα; μούγγρισε ὁ γέρος μετὰ φωνὴ ποὺ πρόδινε κάποια φοβέρα κι' ἀγωνία.

— Τὸ «Ὀντάριο», βρὲ ἀδελφέ! Σὰν θὰ ἐπισκεφτοῦμε τὸ «Ὀντάριο», ἐπανελάβε ὁ Μπόρνχολμ, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιατί ἄλλαξε ἔτσι ξαφνικὰ ἡ ἀπόφαση τοῦ γέρου.

Τὰ μάτια τοῦ Ζόμπ ἄστραψαν παράξενα καὶ στρέφοντας ἀπότομα, πρὸς τὸ μέρος του, τοῦπε:

— Ἄν θέλῃς νὰ ἐπισκεφτῇς τὸ «Ὀντάριο» παλληκάρι μου, πρέπει νὰ περιμένῃς καμμίαν ἄλλη εὐκαιρία, μιὰ ἄλλη εὐκαιρία ποὺ δὲν ξέρω ἂν θὰ σοῦ δοθῇ ἄλλη φορὰ . . .

Οἱ κυνηγοὶ κοίταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, δίχως νὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν καλὰ-καλὰ, τί σήμαιναν τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Καὶ τότε ὁ γέρος ρώτησε μετὰ φωνὴ βραχνιασμένη:

— Ὡστε, σὰν νὰ λέμε, ἐσεῖς θέλετε νὰ ξαναγυρίσετε στὴ ζωὴ τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων;

Οἱ κυνηγοὶ ἀναπῆδησαν ἐκπληκτοὶ καὶ τρομαγμένοι κι' ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται:

— Ὁχι. . . Ὁχι. . .

— Θέλετε νὰ ξαναγίνετε ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; συνέχισε ὁ γέρος μετὰ τὴν ἴδια ὑπόκωφη φωνή.

— Ὁχι, ὄχι. . . ἀπάντησαν ξανά οἱ κυνηγοὶ σὰν ἀντίπαλος.

— Θέλετε νὰ γίνετε ἀπὸ ἄγριοι λύκοι ποὺ εἴσθε ἡμερὰ σκυλιὰ; βροντοφώνησεν ὁ Ζόμπ.

— Ὁχι, ποτέ. . . ποτέ. . . Θέλουμε τὴν ἐλευθερίαν μας!

Τότε ὁ Ζόμπ, ὀρθώνοντας τὸ κορμί του, διέταξε μετὰ φωνὴ ἐπίσημη κι' αὐστηρή:

— Τότε, σύντροφοί μου, Ἀδελφοί τῆς Ἀκτῆς, ἀρπάξτε τὰ ὅπλα σας, μαζέψτε τὶς προμήθειές σας, ζέψτε τὰ σκυλιὰ κι' ἐτοιμάστε τὰ ἔλκυθρα! . . . Ἔχουμε δυὸ ὥρες καιρὸ μπροστά μας γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦμε στὸ ἐσωτερικό, ἐκεῖ δηλαδή πού οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ῥθουν νὰ μᾶς βροῦν. . . Πρέπει νὰ καταφύγουμε στὸ ἐσωτερικό, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ ψοφήσουμε ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν πεῖνα. . .

— Τοῦλάχιστο, ἀρχηγέ, ἐκεῖ θὰ ψοφήσουμε ἐλεύθεροι, τὸν διέκοψε φωνάζοντας ζωηρὰ ὁ Ροῦπερτ.

— Ναί, ναί, πᾶμε; εἶπανε συμφωνῶντας κι' οἱ ἄλλοι.

Ὁ Ζόμπ ἀφοῦ σῶπασε λίγο, πρόσθεσε ὕστερα μετὰ τὴν ἴδια πάντα ἐπίσημη κι' αὐστηρὴ φωνή:

— Κουνθηθῆτε, παιδιὰ. Σὰν ξανάρθη ἐδῶ ἡ «πολιτισμένη» αὐτὴ γυναίκα μετὰ τὸν πατέρα της, δὲν πρέπει νὰ μᾶς βρῇ ἐδῶ. . .

Ἐνα τρομερὰ σκληρὸ γέλιο κάλυψε τὰ τελευταῖα τοῦ λόγια. Τοὺς εἶχε θαρρεῖς καταλάβει ὅλους ἢ δῖσα τῆς ἀνεξαρτησίας μαζί μετὰ τὸ μεθῶσι τῆς λεφτεριᾶς. Φωνάζοντας καὶ τρέχοντας, ἄρχισαν νὰ μαζεῦουν τὰ πράγματα τοῦ καταυλισμοῦ, σὰν ἄνθρωποι συνηθισμένοι σὲ τέτοιες φασαρίες, ἐνῶ ταυτόχρονα ὅσο ἀναλογίζονται τὴν ἐκπληξη τῆς «πολιτισμένης» κοπέλλας, σὰν θάβλεπε τὸ σπῖτι ἄδειο καὶ τοὺς κυνηγοὺς φευγάτους, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ ποῦ εἶχαν πάει οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἤθελε νὰ πάρῃ μαζί της γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ κι' αὐτοὺς «πολιτισμένους», ἐννοιωθὰν μιὰ πρωτόγονη κι' ἄγρια χαρά! . . .

Ξεχνώντας, λοιπόν, τὰ περασμένα, τὰ περασμένα αὐτὰ ποὺ λίγες μόνο ὥρες τοὺς χώριζαν καὶ κάτω ἀπ' τὴν ἐπίδραση ἑνὸς ἀλλόκοτου πυρετοῦ, οἱ κυνηγοί, τρέχανε πάνω κάτω σὰν τρελλοὶ κι' εἶχαν ἐλευθερώσει τὴν Ναρούτσα, ποὺ συνεπαρμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ βιασύνη τους, ἄρχισε νὰ τοὺς βοηθῇ. Εἶχαν ζέψει κι' ὅλας τὰ σκυλιὰ καὶ μέσα στὰ ἔλκυθρα ἄρχισαν τώρα νὰ ρίχνουν τὶς προμήθειες, τὰ δέρματα, τὰ ὅπλα, ὅλα τέλος πάντων τὰ πράγματα ποὺ ὑπῆρχαν στὰ καλύβια τους.

— Κουνθηθῆτε, κουνθηθῆτε . . . διέταζεν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ὁ Ζόμπ. Θὰ ξαναγυρίσουμε πάλι ἐδῶ, μόλις τοῦτοι δῶ οἱ

ξένοι, θὰ βαρεθοῦν πιά νὰ μᾶς περιμένουν καὶ θὰ γυρίσουν στὸ τόπο τους. . . Κουνθηθῆτε λοιπόν, δὲ βλέπετε πὼς ἡ βάρκα ἔφθασε κι' ὅλας στὸ καράβι;

— Εἴμαστε ἔτοιμοι ἀρχηγέ, ἀπάντησε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ροῦπερτ πλησιάζοντάς τον.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, δρόμο. . . , μουρμούρισε μέσ' τὰ δόντια τοῦ ὁ Ζόμπ. Δρόμο καὶ γρήγορα! . . .

— Γιὰ σταθῆτε, φώναξε ξαφνικὰ ὁ Φερμπέκε. Κι' ὁ Μάρκος, ποὺ τὸν ξεχάσαμε; Τί θ' ἀπογίνη τὸ παιδί;

Ὅλοι ἀνορθώθηκαν τότε, ἀνήσυχτοι. Ἀλήθεια, εἶχαν λησμονήσῃ τὸ σύντροφό τους, ποὺ βρισκόταν τώρα στὸ καράβι, μαζί με τοὺς «πολιτισμένους». Τί θὰ γινότανε αὐτός;

Ὁ Ζόμπ ἔστρεψε καὶ τοὺς κοίταξε ὅλους κι' εἶπε:

— Βρὲ ἡλίθιοι, δὲν καταλάβατε ἀκόμα, πὼς δ,τι ἔκανα, τῶκανα ἐπίτηδες; Ὁ Μάρκος δὲν εἶναι σὰν καὶ μᾶς. Δὲν εἶναι ἀπὸ τὴ δική μας ράτσα. Κι' ἂν βρέθηκε μαζί μας, βρέθηκε κατὰ λάθος. Τὸν ἔστειλα λοιπόν στὸ καράβι, μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ. . . Ἡ θέση τοῦ εἶναι ἐκεῖ καὶ ὄχι ἐδῶ. . . Πρέπει νὰ ξαναγίνη ἄνθρωπος, ὁ Μάρκος. . .

— . . . ἐνῶ ἐμεῖς, θὰ μείνουμε λύκοι! μούγγρισε ὁ Ροῦπερτ. Γέρο, ἔχεις δίκη. . . ἔχεις πάντα δίκη ἐσύ. . .

— Γι' αὐτὸ εἶμαι καὶ ἀρχηγός σας! ἔκανε, ξεσπώντας σ' ἕνα σκληρὸ γέλιο ὁ γέρος. Καὶ τώρα, παιδιὰ μου, τί γίνεται; Φεύγουμε; Εἴσαστε ἔτοιμοι;

Τέσσερες φωνὲς ἀπάντησαν:

— Ἔτοιμοι!

— Τότε, δρόμο, παιδιὰ μου! πρόσταξε ὁ γέρος. . . Δρόμο. . .

Μὰ ξαφνικὰ σὰν νὰ θυμήθηκε κάτι πρόσθεσε:

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή. . . Κοίτα κεῖ τί πῆγα νὰ πάθω. . .

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸ ξεχνούσα! . . .

Καὶ καθὼς πρόφερε τὰ παραπάνω λόγια, μ' ἕνα πῆδημα ὁ Ζόμπ ὥρμησε στὸ σπῖτι ποὺ τώρα εἶχε ἀδειάσει, σὰν νὰ εἶχε περάσει ἀπὸ μέσα ἕνας σίφουνας. . . Πάνω στὸ τραπέζι τὸ βιβλίον τῶν Παρατηρήσεων εἶχε μείνει ἀνοικτό. . . Ὁ γέρος

ἄρπαξε τὴν πέννα. Ὁρθιος, μὲ τεράστια γράμματα ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν καθιερωμένη φράση τῶν κυνηγῶν :

— «... Καὶ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ἡμέρα δὲν συνέβηκε ἄλλο τίποτα».

Ὑστερα κλείνοντας τὸ χοντρὸ κατάστιχο, τῶβαλε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη του καὶ βγαίνοντας ὅξω ἐκλείσε πίσω του τὴν πόρτα καὶ πήδησε στὸ ἔλκυθρό του.

— Ἐμπρός, παιδιά! φώναξε. Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ τοῦ ἀπάντησε, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ποὺ ὁ ἀντίλαλός της, καθὼς ἀπλώθηκε πάνω στὶς παγωμένες ἐκτάσεις, ἀντήχησε σκληρὰ κι' ἐπίσημα :

— Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Καὶ τὰ ἔλκυθρα τῶν κυνηγῶν μέσα σ' ἓνα πανζουρλισμὸ ἀπὸ γαυγίσματα καὶ φωνές, ξεκίνησαν, φέρνοντας στὶς παγωμένες ἐκτάσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τοὺς συντρόφους τῆς «Δημοκρατίας τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς» ποὺ μάταια τώρα θὰ τοὺς περίμενε τὸ μεγάλο κάτασπρο καράβι, ἡ Καίτη κι' ὁ παλιὸς τους σύντροφος, ὁ Μάρκος Ντιντιέ, ὁ μόνος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ξαναγύριζε ξανά στὸ πολιτισμένο κόσμο...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΤΕΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀπόδοση ἀπὸ τὸ γαλλικὸ
κ. Α. ΠΗΝΙΑΤΟΓΛΟΥ

Εἰκονογράφηση κειμένου
κ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

Τὸ ἐξώφυλλο ὀφείλεται στὸν
κ. ΝΙΚΟ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ",

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ · ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ν. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ
ΠΡΩΤΟΝ

● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1935 ●

ΤΕΥΧΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.....

ΖΩΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

.... ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Ζώρζ Τουντούζ εἶναι ἓνας σύγχρονος γάλλος συγγραφεὺς ποὺ ἐπεδόθη ἰδιαίτερα στὸ ἰδιότυπο ἐκείνο λογοτεχνικὸ εἶδος ποὺ λέγεται περιπετειῶδες μυθιστόρημα. Ὁ Τουντούζ ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν βάση πῶς ἡ ζωὴ, ἡ γεμάτη περιπέτεια καὶ δράση, ἡ σκηθετικὴ ἀνέκαθεν κάποιο ἀκαταγίγχο τῆλεγγετρο στοὺς ἀνθρώπους, σκέφθηκε νὰ συνοψίσῃ τὸ ἔργο ποὺ εἶχαν ἀρχίσει διάφοροι ἄλλοι «βασιλεῖς τοῦ περιπετειώδους μυθιστορήματος».

Τὸ περιπετειῶδες μυθιστόρημα διαίρειται σὲ ἀπειράριθμες κατηγορίες : ἀστυνομικό, ἱπποτικό, ἱστορικό, ληστρικό, αἰσθηματικό κ. . . Ὁ Ζώρζ Τουντούζ ἔστρεψε τὴν προσοχή του στὸ πιὸ δύσκολο, μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο στὸ πιὸ γοητευτικὸ εἶδος, στὸ μυθιστόρημα δηλαδὴ ποὺ ἔχει βάση του, τὰ ταξίδια καὶ τὶς ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις. Ἐστὶ ἀνεδείχθη ὁ ἀντάξιός διάδοχος τοῦ μεγάλου Ἰουλίου Βέρν, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμα τὸν διαβάζουν σ' ὅλο τὸν κόσμον μὲ πραγματικὴν ἀπόλαυση μικροὶ καὶ μεγάλοι.

Ὁ Ζώρζ Τουντούζ ὅμως ἔχει ἓνα μεγάλο προσόν ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Βέρν. Εἶναι ἀληθινὰ καλλιτέχνης, τόσο στὸ γράψιμό του ὅσο καὶ στὴ σύλληψή τοῦ ἔργου του. Πλάι στὴν πλατεία του ἐπιστημονικὴ μόρφωση - ὑπῆρξε καθηγητὴς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν - παρουσίασε ταυτόχρονα κι' ἓνα σοφορὸ λογοτεχνικὸ ταλέντο, ποὺ χάρις σ' αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἐπιβληθῇ.

Τὸ «Ἀνάμεσα στοὺς λύκους» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ ἀριστοῦργμά του. Τὸ βιβλίον αὐτὸ διαβάστηκε ἀπληστα ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀναγνωστῶν, κι' ἀξίζει πραγματικὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ καὶ τὸ Ἑλληνικὸ ἀναγνωστικὸ κοινόν. Ταυτόχρονα τὸ ἴδιον αὐτὸ διασκευασμένο γιὰ τὸ θέατρο ἀνεβάστηκε ἀπ' τὴ σκηνὴ τοῦ Ἑθνικοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου Ὀντεόν, κι' ἐσημείωσε μιὰ θριαμβευτικὴ σειρά τετρακοσίων παραστάσεων.

Ὁ Τουντούζ ἐκτός ἀπ' τὰ εἰκοσί του μυθιστορήματα ποὺ ἔχει γράφῃ, ἔχει δώσει καὶ πολλὰ ἔργα γιὰ τὸ θέατρο ποὺ ὅλα σημείωσαν τεράστια ἐπιτυχία καὶ τὸν κατέταξαν σὴν σειρά τῶν δοκιμωτέρων θεατρικῶν συγγραφέων. Μὰ ἡ παραγωγικότης τοῦ Τουντούζ δὲν περιορίζεται σ' αὐτὴν μόνον τὴν τόσο σημαντικὴν ἐργασία. Εἶναι πρώτης τάξεως κριτικὸς τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν, τὰ ἀναλυτικὰ δὲ καὶ κριτικὰ ἄρθρα του θεωροῦνται ὡς σοβαροτάτη συμβολὴ στὴ σύγχρονη κριτικὴ. Τέλος ὁ Τουντούζ εἶναι καὶ μεγάλος περὶγητής. Ἀνάμεσα σὲ ἄλλες χώρες ποὺ ἔχει ἐπισκεφθῇ, ἔχει ἔρθῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα κι' ἔγραψε ἓνα ωραῖοτατο βιβλίον μὲ τὸν τίτλον : «Ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸ αἰνιγματικὸ πρόσωπο». Δραστήριος καὶ παραγωγικὸς ὅσο λίγοι σύγχρονοι συγγραφεῖς, ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος Ζώρζ Τουντούζ, ἀξίζει νὰ γνωρίσῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐπιτυχία ποὺ γνώρισε στὸ ἐξωτερικόν.

V. V.

ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗ

(Στὸ σαλόνι μιᾶς ἀριστοκρατικῆς λέσχης. Ὁ κ. Μπλινιέρ ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα βλέπει νὰ ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος του, κατάχλωμος, ὁ κ. Φυγέτ).

Μπλινιέρ.—Λοιπόν;

Φυγέτ.—Τί λοιπόν; Δὲν καταλαβαίνεις; Εἶμαι δλοτέλα κατεστραμμένος!

Μπλινιέρ.—Σὰν νὰ λέμε σὲ ξαλάφρωσαν γιὰ καλά;

Φυγέτ.—Μ' ἄφησαν πανὶ μὲ πανί. Μέσα σὲ πέντε λεπτά, ἔχασα καὶ τὸ τελευταῖο μου χιλιάρικο. Εὐτυχῶς ὁμως πού πήρα τὴν ἀπόφασή μου!

Μπλινιέρ (ειρωνικά).—Δὲν θὰ ξαναπαίξεις πιὰ χαρτιά;

Φυγέτ.—Ξέρεις πὼς ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ παίζω χαρτιάδεν ἔκανα στὴ ζωή μου. Δὲν πρόκειται βέβαια ν' ἀλλάξω τώρα συνήθεια. Συχάθηκα, ὁμως, τὴ ζωὴ καὶ πηγαίνω νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω μιὰ γιὰ πάντα!

Μπλινιέρ (ειρωνικά).—Ὡστε θὰ αὐτοκτονήσης; Τί κρίμα! Δὲν ἦσουν κακὸ παιδί. Θὰ μοῦ λείψης πολὺ.

Φυγέτ.—Σ' εὐχαριστῶ.

Μπλινιέρ (σιγανὰ).—Θέλεις νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρη;

Φυγέτ.—Τώρα πού πρόκειται νὰ πεθάνω, τὸ πᾶν! Ὅτι θέλεις.

Μπλινιέρ.—Σὲ παρακαλῶ λοιπόν νὰ μὴν αὐτοκτονήσης οὔτε σήμερα, οὔτε αὔριο. Περίμενε ἴσαμε μεθαύριο. Πρέπει νὰ κάνω ἓνα ταξιδάκι, μὰ δὲν θέλω, ὁμως, νὰ λείψω ἄπ' τὴν κηδεία σου.

Φυγέτ.—Γιὰ χάρη σου, θὰ κάνω αὐτὴ τὴ θυσία! (σιγανὰ). Θὰ πρέπη ὁμως κι' ἐσὺ, νὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρη. Θὰ ἤθελα ν' αὐτοκτονήσω μὲ πιστόλι. Εἶναι πιὸ σίγουρος καὶ πιὸ γρήγορος αὐτὸς ὁ θάνατος! Δυστυχῶς ὁμως...

Μπλινιέρ.—Δὲν ἔχεις πιστόλι; (Βγάζει τὸ πορτοφόλι του). Πόσα θέλεις;

Φυγέτ.—Μὲ διακόσια φράγκα βοῖσκει κανεὶς ὁμορφα πιστολάκια...

Μπλινιέρ.—Πάρε τα. Καὶ τώρα, γειά σου καὶ καλὴ τύχη!

Φυγέτ.—Εὐχαριστῶ. Γειά σου...

(Μετὰ δυὸ μέρες, στὸ ἴδιο μέρος).

Μπλινιέρ (μπαίνει καὶ βλέπει τὸν Φυγέτ καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα). Πῶς; ἔσὺ ἐδῶ; Ζῆς λοιπόν;

Φυγέτ (μὲ συγκίνηση).—“Α, φίλε μου, δὲν ξέρεις πόσο χαίρομαι! Σοῦ χρεωστῶ τὴ ζωή μου!

Μπλινιέρ (κοροϊδευτικά).—“Ἰσά μὲ τὴν προσεχῇ σου αὐτοκτονία!

Φυγέτ.—“Οχι, αὐτὴ τὴ φορὰ πάει ἡ γκίνια! “Αν δὲν σὲ εἶχα συναντήσει προχθές, θ' αὐτοκτονούσασα στὸν ἄλλο κόσμο... Καλὰ πού εἶ-

χες τὴν μεγαλοφυῆ ιδέα νὰ μὲ παρακαλέσης ν' ἀναβάλλω γιὰ μιὰ μέρα τὴν αὐτοκτονία μου.

“Αντὶ νὰ σκοτώσω τὸν ἑαυτό μου, εἶπα νὰ σκοτώσω εἴκοσι τέσσερες ὁλόκληρες ὥρες... Τί φαντάζεσαι πὼς ἔκανα;

Μπλινιέρ.—“Επαιξες χαρτιά;

Φυγέτ.—Βέβαια, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Μπλινιέρ.—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶχες λεφτά!

Φυγέτ.—Καὶ τὰ διακόσια φράγκα πού μοῦ ἔδωσες γιὰ ν' ἀγοράσω πιστόλι; Τὰ ἔβαλα ἀσεβὰλ στὰ δυὸ ταμπλώ. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί γούρι μοῦ ἦρθε. “Εβγαλα παρὰ μὲ τὴν οὐρά!

Μπλινιέρ.—“Α, μπράβο! “Ὡστε θὰ μοῦ ἐπιστρέψης...

Φυγέτ.—Τὰ δυὸ σου καταστάρινα; Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω! “Αν τ' ἀποχωρισθῶ, εἶμαι βέβαιος, πὼς θ' ἀρχίσω νὰ χάνω, κι' αὔριο θ' ἀναγκασθῶ νὰ σοῦ τὰ ξαναδανεισθῶ γιὰ ν' ἀγοράσω πιστόλι καὶ νὰ αὐτοκτονήσω. Λοιπόν γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ κρατήσω τὰ δυὸ καταστάρινα, πού τόσο πρόθυμα εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσης γιὰ... γούρι!

ROMAIN KOOLAYS

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΟΠΤΙΚΕΣ ΑΠΑΤΕΣ. “Αν ρωτήσετε ἓνα φίλο σας νὰ σᾶς πῇ ποιά ἀπ' τὶς δυὸ γραμμὲς, ἡ Α Β ἢ ἡ Γ Δ εἶναι μακρύτερη (στὴν ὑπ' ἀριθ. 1) εἰκόνα δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γι' ἄνθρωπο πού ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας, πὼς θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ πὼς ἡ γραμμὴ Α Β εἶναι ἡ μακρύτερη. Κι' ὁμως, θάχῃ ἄδικο· μακρύτερη εἶναι ἡ Γ Δ ὅπως θὰ πεισθῇτε ἂν μετρήσετε τὶς δυὸ γραμμὲς μ' ἓνα χαρτάκι.

Πὼς συμβαίνει αὐτό; “Απλούστατα πρόκειται περὶ μιᾶς ὁπτικῆς ἀπάτης πού τὴν δημιουργοῦν οἱ παχειὲς γραμμὲς πού εἶνε ὁλόγυρα στὶς γραμμὲς Α Β καὶ Γ Δ. Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ἔχει παρρητηθῇ πὼς ἂν σύρουμε δυὸ γραμμὲς ἰδίου μήκους ἀκριβῶς, τὴν μιὰ κάθετη πάνω στὴν ἄλλη, ἡ ὀριζοντία φαίνεται πάντοτε κοντινέτερη ἀπὸ τὴν κάθετη. Γιὰ νὰ πεισθῇτε καὶ οἱ ἴδιοι σας ζωγραφίστε ἓνα Τ πού αἱ δυὸ γραμμὲς του νὰ εἶναι ἀπολύτως ἴσες στὸ μήκος. “Η κάθετη γραμμὴ θὰ σᾶς φανῇ ὅτι εἶναι μακρύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Κοιτάξτε τώρα προσεκτικὰ τὶς γραμμὲς τῆς εἰκόνης ἀριθ. 2. Θὰ φανταζόσαστε ποτέ πὼς ὅλες ἡ γραμμὲς Α Β, Β Γ, Δ Ε καὶ Ε Ζ εἶναι ἴσες μεταξύ τους; Ποτέ. Καὶ ὁμως ἐστὶ εἶναι. “Ενα προσεκτικώτερο κοίταγμα θὰ σᾶς πείσῃ ἀπολύτως καὶ θὰ σβύσῃ κάθε ἀμφιβολία πού μπορεῖ τυχὸν νὰ ἔχετε.

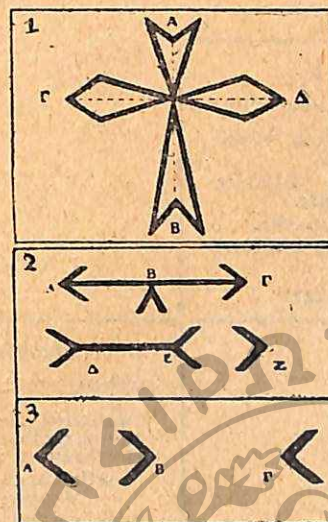
Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν εἰκόνα ἀριθ. 3. “Η γραμμὴ Β Γ φαίνεται τοῦλάχιστον διπλὴ ἀπὸ τὴν γραμμὴ Α Β. Θὰ εἰσασταν δὲ ἀσφαλῶς ἐτοιμοὶ νὰ στοιχηματίσετε γι' αὐτό. Καὶ θὰ χάνατε. “Η δυὸ γραμμὲς εἶναι ἀπολύτως ἴσες.

Η ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥ. Νὰ ἓνας εὐκολὸς τρόπος γιὰ νὰ φτιάξετε, ἂν ἔχει μιὰν ὁλόκληρη ὀρχήστρα, τοῦλάχιστον μερικὸς μουσικοὺς φθόγγους, χωρὶς νὰ διαθέσετε κανένα ἀπολύτως ὄργανο. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ χρησιμοποιήσετε κρυστάλλινα ποτήρια μὲ μεγάλο πόδι. Γεμίστε τὸ ποτήρι μὲ νερὸ κατὰ τὰ δυὸ τρίτα. “Υστερα,

κρατᾶτε μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸ πόδι τοῦ ποτηρίου κολλημένο πάνω στὸ τραπέζι, καλύτερα νὰ λείπη τὸ τραπεζομάνδλο, βρέχετε ὑστερὰ τὸ δάκτυλό σας καὶ ἀρχίζετε νὰ τὸ γυρνάτε στὶς ἄκρες τοῦ ποτηρίου. Καὶ σὲ λίγο θ' ἀκουσθῇ ἓνας μουσικὸς φθόγγος πού θὰ γίνεταὶ ὅλο καὶ δυνατώτερος.

Γιὰ νὰ γίνεταὶ πιὸ καλὰ τὸ πείραμα καὶ νὰ ἔχετε καλύτερη ἀπόδοση ἀπ' ἑνὸς καὶ περισσότερους μουσικοὺς φθόγγους ἀπ' ἑτέρου, καλὸ θὰ εἶνε νὰ εἰσαστέ ὅσο τὸ δυνατό περισσότεροι, ὥστε καὶ τὰ ποτήρια νὰ εἶνε περισσότερα πού θὰ γυρνάτε

ἀνάλογα δάκτυλα μέσα. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ πού θὰ εἴστε πολλοὶ θὰ πάρετε πολλὰ ποτήρια καὶ θὰ κάνετε τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἀλλάζοντας γιὰ κάθε ποτήρι τὴν ποσότητα τοῦ νεροῦ, οὕτως ὥστε ν' ἀναδίδονται διαφορετικοὶ μουσικοὶ φθόγγοι. Μὲ λίγη ἐξάσκηση μπορεῖ κανεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ δημιουργήσῃ χίλιες δυὸ εὐχάριστες μουσικὲς συγχορδίες, καὶ ν' ἀπολαύσῃ μιὰν ἀληθινὰ προτότυπη μελωδία. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκόμα πὼς διαφορετικὲς νότες παράγονται ὁταν χρησιμοποιῇ κανεὶς ἀντὶ νεροῦ, κρασί, μπύρα ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ποτό. Ω.

“ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ,,
ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΝΙΚ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΝΕΑΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

“ΑΘΗΝΑΙ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

“Ο Βασιλεὺς τοῦ περιοδικοῦ τύπου
τῶν Βαλκανίων.

Συνεργάται οἱ Κορυφαῖοι Ἕλληνες
καὶ ξένοι συγγραφεῖς.

Εἰκονογράφησις πρωτοφανής.

Πολύχρωμες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου
διὰ καντράκια.

ΘΑΥΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

“ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Τεράστιον σύγγραμμα περιλαμβάνον
τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν ἀπὸ
τῶν ἀρχαίот. χρόνων μέχρι σήμερον.

Εἰκονογράφησις πλουσιωτάτη.

Ἐμφάνισις πρωτοφανής.

Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων
ἱστορικῶν πηγῶν.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Τὰ ἀριστευρηματικώτερα μυθιστορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, εἰκο-
γραφημένα καὶ εἰς πρωτοφανῇ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκδοσιν.

Ἐκαστον ἡριθμημένον βιβλίον συμπετέχει διὰ λαχνοῦ εἰς δεκαπενθήμερον ἀπὸ
τῆς κυκλοφορίας του κλήρωσιν με κέρδη 400.000 Δρχ. ἑτησίως.

Τὸ τρίτον βιβλίον θὰ κυκλοφορήσῃ τὰ τέλη Ἀπριλίου.

ΦΕΚΡΗ ΕΛ - ΕΔΔΕΝ : ΤΑ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ»

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΜΕ

1

ΜΙΑΝ

ΔΡΑΧΜΗΝ

Α' ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΠΛΟΥΤΙΣΜΕ-
ΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ—ΘΑΥΜΑ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ—ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ ΚΥΚΛΟ-
ΦΟΡΕΙ ΤΟ Α' ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ 1935

Β' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ
ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΤΟΥ ΚΟ-
ΣΜΟΥ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ

Γ' ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

ΚΕΡΑΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ 300.000
ΕΝΝΕΑ ΕΙΔΙΚΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΔΓ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ—Α' ΚΛΗΡΩΣΙΣ 15 ΜΑΙΟΥ 1935

Δ' ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΚΕΡΑΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΔΡΧ. 300.000

Ε' ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΚΛ.
ΣΕΩΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ